

Jezekilj

¹ Godine tridesete, mjeseca èetvrtoga, petoga dana, kad bijah meðu robljem na rijeci Hevaru, otvoriše se nebesa, i vidjeh utvare Božje.

² Petoga dana toga mjeseca, pete godine otkako se zarobi car Joahin,

³ Dođe rijeè Gospodnja Jezekilju sinu Vuzijevu, svešteniku, u zemlji Haldejskoj na rijeci Hevaru, i ondje dođe ruka Gospodnja nada nj.

⁴ I vidjeh, i gle, silan vjetar dolažaaše od sjevera, i velik oblak i oganj koji se razgorijevaše, i oko njega svjetlost, a isred ognja kao jaka svjetlost;

⁵ Isred njega još kao èetiri životinje, koje na oèi bijahu nalik na èovjeka;

⁶ I u svake bijahu èetiri lica, i èetiri krila u svake;

⁷ I noge im bijahu prave, a u stopalu bijahu im noge kao u teleta; i sijevali kao uglađena mjed.

⁸ I ruke im bijahu èovjeèije pod krilima nad èetiri strane, i lica im i krila bijahu na èetiri strane.

⁹ Sastavljena im bijahu krila jedno s drugim; i ne okretahu se iduaei, nego svaka iđaaše naprema se.

¹⁰ I lice bijaše u sve èetiri lice èovjeèije i lice lavovo s desne strane, a s lijeve strane lice volujsko i lice orlovo u sve èetiri.

¹¹ I lica im i krila bijahu razdijeljena ozgo; u svake se dva krila sastavljahu jedno s drugim, a dva pokrivali im tijelo.

12 I svaka iđāše pravo naprema se; iđahu kuda duh iđāše, i ne okretahu se iduæi.

13 I na oèi bijahu te životinje kao živo ugljevlje, gorahu na oèi kao svijeæe; taj oganj prolāžāše izmeðu životinja i svijetlāše se, i iz ognja izlāžāše munja.

14 I životinje trèahu i vraæahu se kao munja.

15 I kad gledah životinje, gle, toèak jedan bijaše na zemlji uza svaku životinju prema èetiri lica njihova.

16 Oblièjem i napravom bijahu toèkovi kao boje hrisolitove, i sva èetiri bijahu jednaka, i oblièjem i napravom bijahu kao da je jedan toèak u drugom.

17 Kad iđahu, iđahu sva èetiri svaki na svoju stranu, i iduæi ne skretahu.

18 I naplaci im bijahu visoki strahota; i bijahu naplaci puni oèiju unaokolo u sva èetiri.

19 I kad iđahu životinje, iđahu i toèkovi uz njih; i kad se životinje podizahu od zemlje, podizahu se i toèkovi.

20 Kuda duh iđāše, onamo iđahu, i podizahu se toèkovi prema njima, jer duh životinjski bješe u toèkovima.

21 Kad one iđahu, iđahu i oni; i kad one stajahu, stajahu i oni; i kad se one podizahu od zemlje, podizahu se i toèkovi prema njima, jer duh životinjski bješe u toèkovima.

22 A nad glavama životinjama bijaše kao nebo, po viđenju kao kristal, strašno, razastrto ozgo nad glavama njihovijem.

23 A pod tijem nebom bijahu im krila pružena, jedno prema drugom, a dva krila svakoj pokri-

vahu tijelo.

²⁴ I èujah huku krila njihovijeh kad iðahu kao da bješe huka velike vode, kao glas sve-moguæega i kao graja u okolu; i kad stajahu, spuštahu krila.

²⁵ I kad stavši spuštahu krila, èujaše se glas ozgo iz neba, koje bijaše nad glavama njihovijem.

²⁶ I ozgo na onom nebu što im bijaše nad glavama, bijaše kao prijesto, po viðenju kao kamen safir, i na prijestolu bijaše po oblièju kao èovjek.

²⁷ I vidjeh kao jaku svjetlost, i u njoj unutra kao oganj naokolo, od bedara gore, a od bedara dolje vidjeh kao oganj i svjetlost oko njega.

²⁸ Kao duga u oblaku kad je kiša, taka na oèi bijaše svjetlost unaokolo. To bijaše viðenje slave Božje na oèima; i kad vidjeh, padoh na lice svoje, i èuh glas nekoga koji govoraše.

2

¹ I reèe mi: sine èovjeèji, ustani na noge da govorim s tobom.

² I uðe u me duh kad mi progovori, i postavi me na noge, i slušah onoga koji mi govoraše.

³ I reèe mi: sine èovjeèji, ja te šaljem k sinovima Izrailjevijem, k narodima odmetnièkim, koji se odmetnuše mene; oni i oci njihovi biše mi nevjerni do ovoga dana.

⁴ K sinovima tvrda obraza i uporna srca šaljem te ja, pa im reci: tako veli Gospod;

⁵ I poslušali ili ne poslušali, jer su dom odmetnièki, neka znaju da je prorok bio meðu njima.

⁶ I ti, sine èovjeèji, ne boj ih se niti se boj njihovijeh rijeèi, što su ti uporni i kao trnje i živiš među skorpionjama; ne boj se njihovijeh rijeèi i ne plaši se od njih, što su dom odmetnièki.

⁷ Nego im kaži rijeèi moje, poslušali ili ne poslušali, jer su odmetnici.

⁸ Ali ti, sine èovjeèji, slušaj što æu ti kazati, ne budi nepokoran kao taj dom nepokorni; otvori usta, i pojedi što æu ti dati.

⁹ I pogledah, a to ruka pružena k meni, i gle, u njoj savijena knjiga.

¹⁰ I razvi je preda mnoom, i bješe ispisana iznutra i spolja, i bješe u njoj napisan plaè i naricanje i jaoh.

3

¹ I reèe mi: sine èovjeèji, pojedi što je pred tobom, pojedi ovu knjigu, pa idi, govori domu Izrailjevu.

² I otvorih usta, i založi me onom knjigom.

³ I reèe mi: sine èovjeèji, nahrani trbuh svoj, i crijeva svoja napuni ovom knjigom koju ti dajem. I pojedoh je, i bješe mi u ustima slatka kao med.

⁴ Zatijem reèe mi: sine èovjeèji, idi k domu Izrailjevu, i govori im moje rijeèi.

⁵ Jer se ne šalješ k narodu nepoznata jezika i nerazumljiva govora, nego k domu Izrailjevu;

⁶ Ne k mnogim narodima nepoznata jezika i nerazumljiva govora, kojima rijeèi ne bi razumio; k njima da te pošljem, poslušali bi te.

⁷ Ali dom Izrailjev neæe te poslušati, jer neæe mene da poslušaju; jer je sav dom Izrailjev tvrda obraza i uporna srca.

⁸ Evo dadoh tebi obraz tvrd prema njihovu obrazu, i èelo tvrdo prema njihovu èelu.

⁹ Kao kamen dijamanat, tvrðe od stijene dadoh ti èelo; ne boj ih se, niti se plaši od njih, zato što su dom odmetnièki.

¹⁰ Potom reèe mi: sine èovjeèji, sve rijeèi moje što æu ti govoriti primaj u srce svoje i slušaj ušima svojim.

¹¹ Idi k roblju, k sinovima naroda svojega, i govori im i reci im: tako veli Gospod Gospod; poslušali ili ne poslušali.

¹² Tada podiže me duh, i èuh za sobom glas gdje se silno razliježe: blagoslovena slava Gospodnja s mjesta njegova;

¹³ I lupu krila onijeh životinja, koja udarahu jedno o drugo, i prasku toèkova prema njima, glas koji se silno razlijegaše.

¹⁴ I duh me podiže i odnese, i iðah žalostan od srdnje u duhu svom; ali ruka Gospodnja silna bješe nada mnom.

¹⁵ I doðoh k roblju u Telaviv, koje stanovaše na rijeci Hevaru, i sjedoh gdje oni sjeðahu, i sjedjeh ondje meðu njima sedam dana èudeæi se.

¹⁶ A poslije sedam dana dođe mi rijeè Gospodnja govoreæi:

¹⁷ Sine èovjeèji, postavih te stražarem domu Izrailjevu, da slušaš rijeèi iz mojih usta i opomineš ih od mene.

¹⁸ Kad reèem bezbožniku: poginuæeš, a ti ga ne opomeneš i ne progovoriš mu da bi odvratio bezbožnika od bezbožnoga puta njegova, da bi ga saèuvao u životu, onaj æe bezbožnik poginuti sa svojega bezakonja; ali æu krv njegovu iskati

iz tvojih ruku.

¹⁹ A kad ti opomeneš bezbožnika, a on se i ne vrati od bezbožnosti svoje i sa zloga puta svojega, on æe poginuti s bezakonja svojega, a ti æeš saèuvati dušu svoju.

²⁰ Ako li se pravednik odvrati od pravde svoje, i stane èiniti bezakonje, i ja mu podmetnem na što æe se spotaæi, te pogine, a ti ga ne opomenu, on æe poginuti sa svoga grijeha, i neæe se pomenuti pravedna djela njegova što je èinio, ali æu krv njegovu iskati iz tvoje ruke.

²¹ Ako li ti opomeneš pravednika da ne griješi pravednik, i on prestane griješiti, on æe živjeti, jer primi opomenu, i ti æeš saèuvati dušu svoju.

²² I dođe ondje nada me ruka Gospodnja, i reèe mi: ustani, izidi u polje, i ondje æu govoriti s tobom.

²³ I ustavši otidoh u polje, a gle, slava Gospodnja stajaše ondje kao slava koju vidjeh na rijeci Hevaru, i padoh na lice svoje.

²⁴ I uđe u me duh, i postavi me na noge; i progovori sa mnom i reèe mi: idi, zatvori se u kuæu svoju.

²⁵ Jer, sine èovjeèji, evo, metnuæe na te uzice, i svezaæe te njima, i neæeš izlaziti meðu njih.

²⁶ I ja æu uèiniti da ti se jezik prilijepi za grlo, te æeš onijemjeti, i neæeš ih karati, jer su dom odmetnièki.

²⁷ Ali kad ti progovorim, otvoriæu ti usta, i kazaæeš im: ovako veli Gospod Gospod; ko æe slušati, neka sluša, a ko neæe slušati, neka ne sluša; jer su dom odmetnièki.

4

¹ A ti, sine èovjeèji, uzmi opeku i metni je preda se, i izreži na njoj grad Jerusalem.

² I postavi oko njega opsadu, i naèini kule prema njemu, i iskopaj oko njega opkop, i postavi vojsku oko njega, i namjesti ubojne sprave oko njega.

³ Potom uzmi tavicu gvozdenu, i metni je kao gvozdén zid između sebe i grada, i okreni lice svoje suprot njemu, i on æe se opsjesti, i ti æeš ga opsjesti. To æe biti znak domu Izrailjevu.

⁴ Potom lezi na lijevu stranu svoju, i metni na nju bezakonje doma Izrailjeva; koliko dana uzležiš na njoj, toliko æeš nositi njihovo bezakonje.

⁵ A ja ti dajem godine bezakonja njihova brojem dana, trista i devedeset dana, i toliko æeš nositi bezakonje doma Izrailjeva.

⁶ A kad ih navršiš, onda lezi na desnu stranu svoju, i nosi bezakonje doma Judina èetrdeset dana; po jedan dan dajem ti za godinu.

⁷ I okreni lice svoje prema opkoljenom Jerusalmu zagalivši mišicu svoju, i prorokuj protiv njega.

⁸ I evo vezaæu te uzicama da se ne prevrneš s jedne strane na drugu dokle ne navršiš dane opsade svoje.

⁹ I uzmi pšenice i jeèma i boba i leæa i prosa i krupnika, i saspí sve u jedan sud, i naèini od toga sebi hljeba prema broju dana u koje æeš ležati na svojoj strani, tri stotine i devedeset dana ješæeš ga.

¹⁰ I jela tvojega što æeš jesti neka bude mjerom dvadeset sikala na dan; na rokove jedi ga.

¹¹ I vodu pij mjerom, po šestinu ina, pij na rokove.

¹² A hljeb prijesan jeèmen jedi, ispekav ga na kalu èovjeèijem na njihove oèi.

¹³ I reèe Gospod: tako æe jesti sinovi Izrailjevi hljeb svoj neèist meðu narodima u koje æu ih razagnati.

¹⁴ Tada rekoh: ah Gospode Gospode, gle, duša se moja nije oskvrnila, jer od djetinjstva svojega do sada nijesam jeo mrcinoga ni što bi zvjerka razdrila, niti je ušlo u usta moja meso neèisto.

¹⁵ A on mi reèe: vidi, dajem ti goveðu balegu mjesto èovjeèijega kala, da na njoj ispeèeš sebi hljeb.

¹⁶ Zatijem reèe mi: sine èovjeèiji, evo ja æu slomiti potporu u hljebu u Jerusalamu, te æe jesti hljeb na mjeru i u brizi, i vodu æe piti na mjeru i u èudu.

¹⁷ Jer æe im nestati hljeba i vode da æe se èuditi meðu sobom i sasušiæe se od bezakonja svojega.

5

¹ Potom, sine èovjeèiji, uzmi nož oštar, britvu brijaèku uzmi, i pusti je po glavi svojoj i po bradi svojoj, pa uzmi mjerila i razdijeli.

² Treæinu sažezi ognjem usred grada, kad se navršèe dani opsade, a drugu treæinu uzmi i isijeci maèem oko njega, a ostalu treæinu razmetni u vjetar, i ja æu izvuæi maè za njima.

³ Ali uzmi malo, i zaveži u skut svoj.

⁴ I od toga još uzmi i baci u oganj i sažezi ognjem; odatle æe izaæi oganj na sav dom Izrailjev.

⁵ Ovako veli Gospod Gospod: ovo je Jerusalem koji postavih usred naroda i optoèih ga zemljama.

⁶ Ali promijeni zakone moje na bezakonje veæma nego narodi, i uredbe moje veæma nego zemlje što su oko njega, jer odbaciše moje zakone, i ne hodiše po mojim uredbama.

⁷ Zato ovako veli Gospod Gospod: što postaste gori od naroda koji su oko vas, ne hodiste po mojim uredbama i ne izvršivaste mojih zakona, pa ni po uredbama naroda koji su oko vas ne èiniste,

⁸ Zato ovako veli Gospod Gospod: evo i mene na te, i izvršiæu usred tebe sudove na vidiku narodima;

⁹ I uèiniæu ti što još nijesam uèinio niti æu više uèiniti za sve gadove tvoje.

¹⁰ Zato oci æe jesti sinove usred tebe, i sinovi æe jesti oce svoje, i izvršiæu na tebi sudove i rasijaæu sav ostatak tvoj u sve vjetrove.

¹¹ Zato, tako ja živ bio, veli Gospod Gospod, što si oskrvniò moju svetinju svakojakim neèistotama svojim i svakojakim gadovima svojim, zato æu i ja tebe potrti, i neæe oko moje žaliti, niti æu se smilovati.

¹² Treæina æe tvoja pomrijeti od pomora, i od gladi æe izginuti usred tebe, a druga æe treæina pasti od maèa oko tebe, a treæinu æu rasijati u sve vjetrove, i izvuæi æu maè za njima.

¹³ I tako æe se izvršiti gnjev moj i namiriæu

jarost svoju na njima i zadovoljiæu se, i oni æe poznati da sam ja Gospod govorio u revnosti svojoj kad izvršim gnjev svoj na njima.

¹⁴ I uèiniæu od tebe pustoš i rug meðu narodima koji su oko tebe pred svakim koji prolazi.

¹⁵ I biæeš rug i sramota i nauk i èudo narodima što su oko tebe kad izvršim sudove na tebi gnjevom, jarošæu i ljutijem karanjem; ja Gospod rekoh;

¹⁶ Kad pustim na vas ljute strijele gladi, koje æe biti smrtne, koje æu pustiti da vas zatrem, i kad glad navalim na vas i slomim vam potporu u hljebu,

¹⁷ Kad pustim na vas glad i ljute zvijeri, koje æe ti djecu izjesti; i kad pomor i krv proðu kroza te, i kad pustim maè na te. Ja Gospod rekoh.

6

¹ Opet mi dođe rijeè Gospodnja govoreæi:

² Sine èovjeèji, okreni lice svoje prema gorama Izrailjevijem, i prorokuj protiv njih,

³ I reci: gore Izrailjeve, èujte rijeè Gospoda Gospoda, ovako veli Gospod Gospod gorama i humovima, potocima i dolinama: evo me, ja æu pustiti na vas maè i oboriæu visine vaše.

⁴ I vaši æe se oltari raskopati, i sunèani likovi vaši izlomiæe se, i povaljaæu pobijene vaše pred gadnijem bogovima vašim.

⁵ I pobacaæu mrtva tjelesa sinova Izrailjevijeh pred gadne bogove njihove, i razmetnuæu kosti vaše oko oltara vaših.

⁶ Svuda gdje nastavate gradovi æe se opustošiti i visine æe opustjeti, i oltari æe se vaši raskopati

i opustjeti, i gadni bogovi vaši izlomiaæe se i neaæe ih više biti, i sunèani likovi vaši isjeæi aæe se, i djela aæe se vaša uništiti.

⁷ I pobijeni aæe padati usred vas, i poznaæete da sam ja Gospod.

⁸ Ali aæu vas ostaviti nekoliko koji bi utekli od maèa meðu narodima kad se rasijete po zemljama.

⁹ I koji vas uteku, opomenuaæe se mene meðu narodima, gdje budu u ropstvu, kako mi dotužaše srcem svojim kurvarskim koje otstupi od mene, i oèima svojim kurvarskim, kojima idoše za gadnijem bogovima svojim, i sami aæe sebi biti mrski za zla koja èiniše u svijem gradovima svojim.

¹⁰ I poznaæe da sam ja Gospod i da nijesam govorio uzalud da aæu im uèiniti to zlo.

¹¹ Ovako veli Gospod Gospod: pljesni rukama i lupi nogom, i reci: jaoh! radi svijeh gadnijeh zala doma Izrailjeva, jer aæe pasti od maèa, od gladi i od pomora.

¹² Ko bude daleko, umrijeaæe od pomora; a ko bude blizu, pašaæe od maèa; a ko ostane i bude opkoljen, umrijeaæe od gladi; tako aæu navršiti gnjev svoj na njima.

¹³ I poznaæete da sam ja Gospod kad budu pobijeni njihovi meðu gadnijem bogovima njihovijem, oko oltara njihovijeh, na svakom visokom humu i na svijem vrhovima gorskim i pod svakim zelenijem drvetom i pod svakim granatijem hrastom, svuda gdje su kadili ugodnijem mirisima svijem gadnijem bogovima svojim.

14 Jer æu zamahnuti rukom svojom na njih, i obratiaðu zemlju njihovu u pustoš goru od pustinje Divlate po svijem stanovima njihovijem; i poznaæe da sam ja Gospod.

7

1 Potom dođe mi rijeè Gospodnja govoreæi:

2 Sine èovjeèji, ovako kaže Gospod Gospod za zemlju Izrailjevu: kraj, dođe kraj na èetiri strane zemlji.

3 Dođe ti kraj, i pustiaðu gnjev svoj na te, i sudiaðu ti po putovima tvojim i obratiaðu na te sve gadove tvoje.

4 I oko moje neæe te požaliti, niti æu se smilovati, nego æu putove tvoje obratiti na te, i gadovi æe tvoji biti usred tebe, i poznaæete da sam ja Gospod.

5 Ovako veli Gospod Gospod: zlo, jedno zlo, evo ide.

6 Kraj dođe, kraj dođe, usta na te, evo dođe.

7 Dođe jutro tebi, stanovnièe zemaljski, dođe vrijeme, približi se dan, kad æe biti polom a ne jeka gorska.

8 Sada æu odmah izliti jarost svoju na te, i navršiaðu gnjev svoj na tebi, i sudiaðu ti po tvojim putovima, i obratiaðu na te sve gadove tvoje.

9 Neæe žaliti oko moje, niti æu se smilovati, daæu ti po putovima tvojim, i gadovi æe tvoji biti usred tebe, i poznaæete da sam ja Gospod, koji bije.

10 Evo dana, evo dođe, jutro nasta, procvate prut, ponositost napupi.

¹¹ Nasilje naraste prut bezakonja, niko neæe ostati od njih ni od mnoštva njihova ni od buke njihove, niti æe biti naricanja za njima.

¹² Dođe vrijeme, prispje dan; ko kupuje neka se ne raduje, i ko prodaje neka ne žali, jer æe doæi gnjev na sve ljudstvo njihovo.

¹³ Jer ko prodaje, neæe opet doæi do onoga što proda, ako i ostane živ; jer utvara za sve mnoštvo njihovo neæe se vratiti natrag, i niko se neæe okrijepiti bezakonjem svojim da saèuva život svoj.

¹⁴ Zatrubiše u trube, i spremiše sve; ali nema nikoga da izađe u boj, jer se gnjev moj raspalio na sve ljudstvo njihovo.

¹⁵ Napolju maè, a unutra pomor i glad; ko bude u polju, poginuæe od maèa; a ko bude u gradu, njega æe glad i pomor proždrijeti.

¹⁶ A koji ih uteku, izbaviæe se i biæe po gorama kao golubovi iz dolina, svi æe uzdisati, svaki za svoje bezakonje.

¹⁷ Sve æe ruke klonuti i sva æe koljena postati kao voda.

¹⁸ I pripasaæe oko sebe kostrijet, i drhat æe ih popasti, i na svakom æe licu biti stid, i sve æe im glave biti æelave.

¹⁹ Srebro æe svoje pobacati po ulicama, i zlato æe njihovo biti kao neèistota; srebro njihovo i zlato njihovo neæe ih moæi izbaviti u dan gnjeva Gospodnjega; neæe nasititi duše svoje niti æe napuniti trbuha svojega, jer im je bezakonje njihovo spoticanje.

²⁰ Jer slavni nakit svoj obratiše na oholost, i naèiniše od njega likove gadova svojih, gnusobe

svoje; zato uèinih da im je neèistota.

²¹ I daæu ga u ruke inostrancima da ga razgrabe, i bezbožnicima na zemlji da je plijen, i oskvrniæe ga.

²² I odvratiæu lice svoje od njih, i oskvrniæe svetinju moju, i uæi æe u nju lupeži i oskvrniæe je.

²³ Naèini verige, jer je zemlja puna krvnoga suda, i grad je pun nasilja.

²⁴ Zato æu dovesti najgore između naroda da naslijede kuæe njihove, i ukinuæu oholost silnijeh, i sveta mjesta njihova oskvrniæe se.

²⁵ Ide pogibao; oni æe tražiti mira, ali ga neæe biti.

²⁶ Nevolja za nevoljom dolaziæe, i glas za glasom stizaæe; i oni æe tražiti utvaru od proroka; zakona æe nestati u sveštenika i svjeta u staraca.

²⁷ Car æe tužiti, i knezovi æe se obuæi u žalost, i ruke narodu zemaljskom drktaæe; uèiniæu im po putovima njihovijem i sudiaæu im prema sudovima njihovijem; i poznaæe da sam ja Gospod.

8

¹ A šeste godine, šestoga mjeseca, dana petoga, kad sjeđah u svojoj kuæi i starješine Judine sjeđahu preda mnom, pade ondje na me ruka Gospoda Gospoda.

² I vidjeh, a to oblik na oèi kao oganj, od bedara mu dolje bješe oganj, a od bedara gore bješe kao svjetlost, kao jaka svjetlost.

³ I pruži kao ruku, i uhvati me za kosu na glavi, i podiže me duh među nebo i zemlju, i odnese me u Jerusolim u utvari Božjoj na vrata unutrašnja koja gledaju na sjever, gdje stajaše idol od revnosti, koji draži na revnost.

⁴ I gle, ondje bješe slava Boga Izrailjeva na oèi kao ona što je vidjeh u polju.

⁵ I reèe mi: sine èovjeèji, podigni oèi svoje k sjeveru. I podigoh oèi svoje k sjeveru, i gle, sa sjevera na vratima oltarskim bijaše onaj idol od revnosti na ulasku.

⁶ Potom mi reèe: sine èovjeèji, vidiš li što ti rade? velike gadove koje tu èini dom Izrailjev da otidem daleko od svetinje svoje? Ali æeš još vidjeti veæih gadova.

⁷ I odvede me na vrata od trijema, i pogledah, a to jedna rupa u zidu.

⁸ A on mi reèe: sine èovjeèji, prokopaj ovaj zid. I prokopah zid, a to jedna vrata.

⁹ Tada mi reèe: uði i vidi opake gadove koje èine tu.

¹⁰ I ušav vidjeh, i gle, svakojake životinje što gamižu i svakojaki gadni skotovi, i svi gadni bogovi doma Izrailjeva bijahu napisani po zidu svuda unaokolo.

¹¹ I pred njima stajaše sedamdeset ljudi između starješina doma Izrailjeva s Jazanijom sinom Safanovijem, koji stajaše među njima, svaki s kadionicom svojom u ruci, i podizaše se gust oblak od kada.

¹² Tada mi reèe: vidiš li, sine èovjeèji, šta èine starješine doma Izrailjeva u mraku svak u svojoj pisanoj klijeti? jer govore: ne vidi nas Gospod,

ostavio je Gospod ovu zemlju.

¹³ Potom mi reèe: još æeš vidjeti veæih gadova koje oni èine.

¹⁴ I odvede me na vrata doma Gospodnjega koja su sa sjevera; i gle, žene sjeđahu i plakahu za Tamuzom.

¹⁵ I reèe mi: jesi li vidio, sine èovjeèji? još æeš vidjeti veæih gadova od tih.

¹⁶ I odvede me u trijem unutrašnji doma Gospodnjega; i gle, na ulasku u crkvu Gospodnju između trijema i oltara bješe oko dvadeset i pet ljudi okrenutih leđima k crkvi Gospodnjoj a licem k istoku, i klanjahu se suncu prema istoku.

¹⁷ Tada mi reèe: jesi li vidio, sine èovjeèji? malo li je domu Judinu što èine te gadove koje èine ovdje? nego još napuniše zemlju nasilja i okrenuše se da me draže; i eto drže granu pred nosom svojim.

¹⁸ Zato æu i ja uèiniti u gnjevu, neæe žaliti oko moje, niti æu se smilovati, i kad stanu vikati iza glasa u moje uši, neæu ih uslišiti.

9

¹ Potom povika iza glasa, te èuh, i reèe: pristupite koji ste poslani na grad svaki s oružjem svojim smrtnijem u ruci.

² I gle, šest ljudi dođe do visokih vrata, koja gledaju na sjever, svaki sa svojim oružjem smrtnijem u ruci, i među njima bješe jedan èovjek obuèen u platno s opravom pisarskom uz bedricu; i došavši stadoše kod oltara mjedenoga.

³ A slava Boga Izrailjeva podiže se s heruvima, na kojima bijaše, na prag od doma, i viknu

èovjeka obuèenoga u platno koji imaše uz bedricu opravu pisarsku.

⁴ I reèe mu Gospod: proði posred grada, posred Jerusalima, i zabilježi biljegom èela onijem ljudima koji uzdišu i koji ridaju radi svijeh gadova što se èine usred njega.

⁵ A drugima reèe i èuh: prođite za njim po gradu, i pobijte, neka ne žali oko vaše niti se smilujte;

⁶ Starce i mladiæe, i djevojke i djecu i žene pobijte da se istrijebe; ali na kome god bude znak, k njemu ne pristupajte; i poènite od moje svetinje. I poèeše od starješina što bjehu pred domom.

⁷ I reèe im: oskvrnite dom, i napunite trijemove pobijenijeh; idite. I izašavši stadoše ubijati.

⁸ A kad ubijahu i ja ostah, padoh na lice svoje i povikah i rekoh: jaoh Gospode Gospode, eda li æeš zatrti sav ostatak Izrailjev izlivši gnjev svoj na Jerusalem?

⁹ A on mi reèe: bezakonje doma Izrailjeva i Judina preveliko je, i puna je zemlja krvi, i grad je pun opaèine; jer rekoše: Gospod je ostavio zemlju, i Gospod ne vidi.

¹⁰ Zato ni moje oko neæe žaliti, niti æu se smilovati; put njihov obratiæu na glavu njihovu.

¹¹ I gle, èovjek, obuèen u platno, kojemu uz bedricu bijaše oprava pisarska, javi govoreæi: uèinio sam kako si mi zapovjedio.

10

¹ Potom vidjeh, i gle, na nebu koje bijaše nad

glavama heruvimima pokaza se nad njima kao kamen safir na oèi kao prijesto.

² I progovori èovjeku obuèenom u platno, i reèe: uði meðu toèkove pod heruvimima, i uzmi pune pregršti žeravice između heruvima i razaspi na grad. I uđe na moje oèi.

³ A heruvimi stajahu s desne strane doma kad uđe èovjek, i oblak napuni unutrašnji trijem.

⁴ I slava Gospodnja podiže se s heruvima na prag od doma, i napuni se dom oblaka, a trijem se napuni svjetlosti slave Gospodnje.

⁵ I lupa krila u heruvima èujaše se do spoljašnjega trijema kao glas Boga svemoguæega kad govori.

⁶ I kad zapovjedi èovjeku obuèenome u platno govoreæi: uzmi ognja između toèkova između heruvima; on uđe i stade kod toèkova.

⁷ I jedan heruvim pruži ruku svoju između heruvima k ognju koji bijaše meðu heruvimima, i uze i metnu u pregršti obuèenome u platno, i on primi i izide.

⁸ A viđaše se u heruvima kao ruka èovjeèija pod krilima.

⁹ I vidjeh, i gle, èetiri toèka kod heruvima, po jedan toèak kod jednoga heruvima, i toèkovi bijahu na oèi kao kamen hrisolit.

¹⁰ I na oèi bijahu sva èetiri toèka jednaka, i kao da je toèak u toèku.

¹¹ Kad iđahu, iđahu sva èetiri, svaki na svoju stranu, i iduæi ne skretahu, nego kuda gledaše glava onamo iđahu i iduæi ne skretahu.

¹² A sve im tijelo i leđa i ruke i krila i toèkovi,

sva èetiri toèka njihova, bijahu puna oèiju svuda unaokolo.

¹³ A toèkovi se zвахu kako èuh: kola.

¹⁴ A èetiri lica imaše svaka životinja: jedno lice heruvimsko, drugo lice èovjeèije i treæe lice lavovo i èetvrto lice orlovo.

¹⁵ I podigoše se heruvimi u vis; to bijahu iste životinje koje vidjeh na rijeci Hevaru.

¹⁶ A kad iðahu heruvimi, iðahu i toèkovi uz njih, i kad heruvimi mahahu krilima svojim da se podignu od zemlje, toèkovi se ne odmicahu od njih.

¹⁷ Kad se oni ustavljahu, ustavljahu se i toèkovi; a kad se oni podizahu, podizahu se i toèkovi; jer bijaše duh životinjski u njima.

¹⁸ I slava Gospodnja otide iznad praga od doma, i stade nađ heruvime.

¹⁹ I heruvimi mahnuvši krilima podigoše se od zemlje preda mnoom polazeæi, i toèkovi prema njima; i stadoše na istoènijem vratima doma Gospodnjega, i slava Boga Izrailjeva bijaše ozgo nađ njima.

²⁰ To bijahu iste životinje koje vidjeh pod Bogom Izrailjevijem na rijeci Hevaru, i poznah da su heruvimi.

²¹ Svaka imaše èetiri lica i èetiri krila, i kao ruka èovjeèija bješe im pod krilima.

²² I lica im bijahu ista koja vidjeh na rijeci Hevaru; oblièja bijahu ista, isti bijahu; svaki iðaše pravo naprema se.

11

¹ Tada me podiže duh, i odnese me na istoèna vrata doma Gospodnjega koja gledaju na istok, i

gle, na vratima bijaše dvadeset i pet ljudi, i među njima vidjeh Jazaniju sina Azurova i Felatiju sina Venajina, poglavare narodne.

² I reèe mi: sine èovjeèji, ovi ljudi smišljaju bezakonje, i zlo svjetuju u tom gradu,

³ Govoreæi: nije blizu; da gradimo kuæe; ovaj je grad lonac a mi meso.

⁴ Zato prorokuj protiv njih, prorokuj, sine èovjeèji.

⁵ I pade na me duh Gospodnji i reèe mi: reci: ovako veli Gospod: dome Izrailjev, tako govoriste, i znam misli srca vašega.

⁶ Mnoge pobiste u tom gradu, i napuniste ulice njihove pobijenijeh.

⁷ Zato ovako veli Gospod Gospod: koje pobiste i pobacaste usred njega, oni su meso, a on je lonac, a vas æu izvesti iz njega.

⁸ Bojite se maèa; maè æu pustiti na vas, govori Gospod Gospod.

⁹ I izvešæu vas iz njega, i daæu vas u ruke tuðincima, i izvršiæu na vama sudove.

¹⁰ Od maèa æete pasti, na meði Izrailjevoj sudiaæu vam, i poznaæete da sam ja Gospod.

¹¹ Ovaj grad neæe vam biti lonac niti æete vi biti u njemu meso; na meði Izrailjevoj sudiaæu vam.

¹² I poznaæete da sam ja Gospod, jer po uredbama mojim ne hodiste niti zakona mojih izvršivaste, nego èiniste po zakonima tjih naroda što su oko vas.

¹³ A kad prorokovah, umrije Felatija sin Venajin; tada padoh na lice svoje i povikah iza glasa i rekoh: jaoh Gospode Gospode! hoæeš li da

istrijebiš ostatak Izrailjev?

14 A glas Gospodnji dođe mi govoreæi:

15 Sine èovjeèji, braæa su tvoja, braæa tvoja, rodbina tvoja i dom Izrailjev vaskoliki, kojima govoriše Jerusallimljani: idite daleko od Gospoda, nama je data zemlja u našljedstvo.

16 Zato reci: ovako veli Gospod Gospod: ako ih i odagnah daleko meðu narode, ako ih i rasijah po zemljama, opet æu im biti svetinja za malo u zemljama u koje otidoše.

17 Zato reci: ovako veli Gospod Gospod: sabraæu vas iz naroda i pokupiæu vas iz zemalja u koje se rasijaste, i daæu vam zemlju Izrailjevu.

18 I kad doðu u nju, izbaciaæe iz nje sve gadove njezine i sve gnusobe njezine.

19 I daæu im jedno srce i nov duh metnuæu u njih, i izvadiaæu iz tijela njihova kameno srce i daæu im srce mesno,

20 Da bi hodili po mojim uredbama i držali moje zakone i izvršivali ih; i biaæe mi narod, i ja æu im biti Bog.

21 A kojima srce ide po želji gnusoba njihovijeh i gadova njihovijeh, njihov æu put obratiti na njihovu glavu, govori Gospod Gospod.

22 Potom mahnuše heruvimi krilima svojim, i toèkovi otidoše prema njima, i slava Boga Izrailjeva bješe ozgo nad njima.

23 I podiže se slava Gospodnja isred grada, i stade na gori koja je s istoka gradu.

24 A mene duh podiže i odnese u utvari duhom Božjim u Haldejsku k roblju; i utvara koju vidjeh otide od mene.

²⁵ I kazah roblju sve rijeèi Gospodnje što mi pokaza.

12

¹ Opet mi dođe rijeè Gospodnja govoreæi:

² Sine èovjeèji, usred doma odmetnièkoga sjediš, koji ima oèi da vidi i ne vidi, ima uši da èuje i ne èuje; jer su dom odmetnièki.

³ Zato ti, sine èovjeèji, spremi što treba za seobu, i seli se obdan na njihove oèi; i iseli se iz svojega mjesta na drugo mjesto na njihove oèi, ne bi li vidjeli, jer su dom odmetnièki.

⁴ I iznesi stvari svoje kao kad se ko seli obdan na njihove oèi, a sam izidi uveèe na njihove oèi kao oni koji se sele.

⁵ Na njihove oèi prokopaj zid, i iznesi svoje stvari.

⁶ Na njihove oèi digni na ramena i iznesi po mraku, lice svoje pokrij da ne vidiš zemlje, jer te dadoh da budeš znak u domu Izrailjevu.

⁷ I uèinih tako kako mi se zapovjedi; stvari svoje iznesoh obdan kao kad se seli; a uveèe prokopah zid rukom; i po mraku iznesoh na ramenima noseæi na njihove oèi.

⁸ A ujutru dođe mi rijeè Gospodnja govoreæi:

⁹ Sine èovjeèji, reèe li ti dom Izrailjev, dom odmetnièki: što radiš?

¹⁰ Reci im: ovako veli Gospod Gospod: ovo je breme za kneza koji je u Jerusalimu i za sav dom Izrailjev što je ondje.

¹¹ Reci: ja sam vam znak, kako ja uèinih tako æe im biti; preseliæe se i otiæi u ropstvo.

¹² I knez koji je među njima noseæi na ramenima po mraku æe izaæi; oni æe prokopati zid da iznesu; on æe pokriti lice svoje da ne vidi zemlje oèima.

¹³ Ali æu mu razapeti mrežu svoju i uhvatiæe se u zamku moju, i odvešæu ga u Vavilon, u zemlju Haldejsku, ali je neæe vidjeti, a ondje æe umrijeti.

¹⁴ I sve koji su oko njega, pomoænike njegove, i svu vojsku njegovu rasijaæu u sve vjetrove, i izvuæi æu maè za njima.

¹⁵ I poznaæe da sam ja Gospod kad ih rasijem po narodima i razaspem po zemljama.

¹⁶ A ostaviæu ih nekoliko ljudi koji æe ostati od maèa i od gladi i od pomora da pripovijedaju sve gadove svoje među narodima u koje otidu; i poznaæe da sam ja Gospod.

¹⁷ Opet mi dođe rijeè Gospodnja govoreæi:

¹⁸ Sine èovjeèji, hljeb svoj jedi prezajuæi i vodu svoju pij drkæuæi i brinuæi se.

¹⁹ I reci narodu zemaljskom: ovako veli Gospod Gospod za stanovnike Jerusalimske, za zemlju Izrailjevu: hljeb æe svoj jesti u brizi i vodu æe svoju piti prepadajuæi se, jer æe zemlja opustjeti i ostati bez svega što je u njoj za bezakonje svijeh koji žive u njoj.

²⁰ I gradovi u kojima žive opustjeæe, i zemlja æe biti pusta, i poznaæete da sam ja Gospod.

²¹ Opet mi dođe rijeè Gospodnja govoreæi:

²² Sine èovjeèji, kaka je to prièa u vas o zemlji Izrailjevoj što govorite: protežu se dani, i od utvare neæe biti ništa?

²³ Zato im reci: ovako veli Gospod Gospod:

ukinuæu tu prièu i neæu je više govoriti u Izrailju; nego im reci: blizu su dani i rijeè svake utvare.

²⁴ Jer neæe više biti u domu Izrailjevu zaludne utvare ni gatanja kojim se laska.

²⁵ Jer æu ja Gospod govoriti, i što reèem zbiæe se; neæe se više odgaðati, nego za vašega vremena, dome odmetnièki, reæi æu rijeè i izvršiæu je, govori Gospod Gospod.

²⁶ Opet mi doðe rijeè Gospodnja govoreæi:

²⁷ Sine èovjeèji, gle, dom Izrailjev govori: utvara koju taj vidi, do nje ima mnogo vremena, i za daleko vrijeme taj prorokuje.

²⁸ Zato im reci: ovako veli Gospod Gospod: neæe se više odgaðati nijedna moja rijeè; rijeè koju reèem zbiæe se, govori Gospod Gospod.

13

¹ Opet mi doðe rijeè Gospodnja govoreæi:

² Sine èovjeèji, prorokuj protiv proroka Izrailjevijeh koji prorokuju, i reci tijem koji prorokuju iz svoga srca: èujte rijeè Gospodnju.

³ Ovako govori Gospod Gospod: teško ludijem prorocima koji idu za svojim duhom a ništa nijesu vidjeli.

⁴ Proroci su tvoji, Izrailju, kao lisice po pustinjama.

⁵ Ne izlazite na prolome i ne ograđujete doma Izrailjeva da bi se održao u boju u dan Gospodnji.

⁶ Vide taštinu i gatanje lažno, pa govore: Gospod kaže, a Gospod ih nije poslao, i daju nad da æe se rijeè ispuniti.

⁷ Ne viđate li taštu utvaru i ne govorite li lažno gatanje? a opet kažete: Gospod reèe; a ja ne rekoh.

⁸ Zato ovako veli Gospod Gospod: zato što govorite taštinu i vidite laž, zato evo mene na vas, govori Gospod Gospod.

⁹ I ruka æe moja biti protiv proroka koji vide taštinu i gataju laž; neæe ih biti u zboru naroda moga, i u prijepisu doma Izrailjeva neæe biti zapisani, niti æe doæi u zemlju Izrailjevu; i poznaæete da sam ja Gospod Gospod.

¹⁰ Zato, zato što prelastiše narod moj govoreæi: mir je, a mira ne bješe; i jedan ozida zid, a drugi ga namazaše kreèem nevaljalijem;

¹¹ Reci onijem što mažu nevaljalijem kreèem da æe pasti; doæi æe silan dažd, i vi, kamenje velikoga grada, pašæete i oluja æe razvaliti.

¹² I gle, kad padne zid, neæe li vam se reæi: gdje je kreè kojim mazaste?

¹³ Zato ovako veli Gospod Gospod: razvaliaæu olujom u gnjevu svom, i silan æe dažd doæi u gnjevu mom, i kamenje velikoga grada u jarosti mojoj da potre.

¹⁴ I razvaliaæu zid koji namazaste nevaljalijem kreèem, i oboriaæu ga na zemlju da æe mu se otkriti temelj, i pašæe, i vi æete izginuti usred njega, i poznaæete da sam ja Gospod.

¹⁵ I tako æu navršiti gnjev svoj na zidu i na onima koji ga mažu kreèem nevaljalijem, i reæi æu vam: nema zida, niti onijeh koji ga mazaše,

¹⁶ Proroka Izrailjevijeh koji prorokuju Jerusalmu i vide mu utvare za mir, a mira nema, govori Gospod Gospod.

17 A ti, sine èovjeèji, okreni lice svoje prema kæerima naroda svojega, koje prorokuju iz svoga srca, i prorokuj protiv njih.

18 I reci: ovako veli Gospod Gospod: teško onima koje šiju uzglavlja pod sve laktove i grade pokrivala na glavu svakoga rasta da love duše. Lovite duše mojega naroda, a svoje li æete duše saèuvati?

19 I skvrnite me kod naroda mojega za grst jeèma i za zalogaj hljeba ubijajuæi duše, koje ne bi trebalo da umru, i èuvajuæi u životu duše koje ne treba da žive, lažuæi narodu momu, koji sluša laž.

20 Zato ovako veli Gospod Gospod: evo mene na vaša uzglavlja, na koja lovite duše da vam dolijeæu, i poderaæu ih ispod lakata vaših, i pustiæu duše koje lovite da vam dolijeæu.

21 I poderaæu pokrivala vaša i izbaviæu svoj narod iz vaših ruku, i neæe više biti u vašim rukama da vam budu lov, i poznaæete da sam ja Gospod.

22 Jer žalostiste lažju srce pravedniku, kojega ja ne ožalostih, i krijepiste ruke bezbožniku da se ne vrati sa svoga zloga puta da se saèuva u životu.

23 Zato neæete viđati taštine i neæete više gatati, nego æu izbaviti narod svoj iz vaših ruku, i poznaæete da sam ja Gospod.

14

1 Potom dođoše k meni neki od starješina Izrailjevijeh i sjedoše preda me.

2 I dođe mi rijeè Gospodnja govoreæi:

³ Sine èovjeèji, ovi su ljudi stavili u srca svoja gadne bogove svoje, i metnuli su preda se o što se spotièu na bezakonje svoje; traže li me doista?

⁴ Zato govori im i reci im: ovako veli Gospod Gospod: ko je god od doma Izrailjeva stavio u srce svoje gadne bogove svoje i metnuo preda se o što se spotièe na bezakonje svoje, pa dođe k proroku, ja Gospod odgovoriæu mu kad dođe za mnoštvo gadnijeh bogova njegovijeh,

⁵ Da uhvatim dom Izrailjev za srce njihovo što su se odvratili od mene svi za gadnijem bogovima svojim.

⁶ Zato reci domu Izrailjevu: ovako veli Gospod Gospod: obratite se i odstupite od gadnijeh bogova svojih, odvratite lice svoje od svijeh gadova svojih.

⁷ Jer ko bi god od doma Izrailjeva ili od inostranaca koji žive u Izrailju odstupio od mene, i stavio u srce svoje gadne bogove svoje, i metnuo preda se o što æe se spoticati na bezakonje svoje, pa bi došao k proroku da me upita preko njega, njemu æu odgovoriti ja sam Gospod sobom.

⁸ I okrenuæu lice svoje prema tom èovjeku, i uèiniæu od njega znak i prièu, i istrijebiæu ga iz naroda svojega, te æete poznati da sam ja Gospod.

⁹ I ako bi se prorok prevario, te rekao što, ja Gospod prevarièh onoga proroka, i dignuæu ruku svoju na nj, i istrijebiæu ga iz naroda svojega Izrailja.

¹⁰ I ponijeæe obojica svoje bezakonje: kako je bezakonje onoga koji pita tako æe biti i prorokovo bezakonje,

11 Da više dom Izrailjev ne otstupa od mene i da se više ne skvrne svakojakim prijestupima svojim, nego da mi budu narod, i ja da im budem Bog, govori Gospod Gospod.

12 Opet mi dođe rijeè Gospodnja govoreæi:

13 Sine èovjeèji, ako mi koja zemlja zgriješi uèinivši nevjeru, i ja dignem ruku svoju na nju i slomim joj potporu u hljebu, i pustim na nju glad i istrijebim u njoj ljude i stoku,

14 Ako bi u njoj bila ova tri èovjeka: Noje, Danilo i Jov, oni æe pravdom svojom izbaviti duše svoje, govori Gospod Gospod.

15 Ako pustim ljute zvijeri u zemlju, te pomore ljude, i ona opusti da niko ne može prolaziti od zvijerja;

16 Ako bi u njoj bila ta tri èovjeka, tako ja živ bio, govori Gospod Gospod, neæe izbaviti sinova ni kæeri, nego æe se sami izbaviti, a zemlja æe opustjeti.

17 Ili ako maè pustim na tu zemlju, i reèem: maèu, proði tu zemlju, da istrijebim u njoj ljude i stoku;

18 Ako bi ta tri èovjeka bila u njoj, tako ja bio živ, govori Gospod Gospod, neæe izbaviti sinova ni kæeri, nego æe se sami izbaviti.

19 Ili ako pustim pomor na zemlju i izlijem gnjev svoj na nju da bi krv tekla da istrijebim u njoj ljude i stoku;

20 Ako bi Noje, Danilo i Jov bili u njoj, tako ja živ bio, govori Gospod Gospod, neæe izbaviti sina ni kæeri, nego æe svoje duše izbaviti pravdom svojom.

²¹ Jer ovako veli Gospod Gospod: akamoli kad pustim èetiri ljuta zla svoja, maè i glad i zle zvijeri i pomor na Jerusalim, da istrijebim u njemu ljude i stoku.

²² I opet, gle, nekoliko æe ih ostati u njemu koji æe se izbaviti, sinovi ili kæeri, oni æe izaæi k vama, i vidjeæete put njihov i djela njihova, i utješæete se za zlo koje æu pustiti na Jerusalim, za sve što æu pustiti na nj.

²³ I oni æe vas utješiti kad vidite put njihov i djela njihova; i poznaæete da nijesam bez uzroka uèinio što sam god uèinio u njemu, govori Gospod Gospod.

15

¹ Opet mi dođe rijeè Gospodnja govoreæi:

² Sine èovjeèji, šta je drvo od loze vinove prema svakom drugom drvetu, ili loza vinova prema drveæu u šumi?

³ Uzima li se od nje drvo da se naèini što? uzima li se od nje klin da se objesi o njemu kakav sud?

⁴ Gle, meæe se u oganj da izgori; kad joj oba kraja sažeže oganj, i sredina joj izgori, hoæe li još biti za što?

⁵ Gle, dok bijaše cijela, ne mogaše se ništa od nje naèiniti, akamoli æe biti za što kad je oganj proždrije i izgorje.

⁶ Zato ovako veli Gospod Gospod: kakvo je meðu drvetima šumskim drvo od vinove loze, koje dadoh ognju da ga jede, take æu uèiniti stanovnike Jerusalimske.

⁷ Jer æu im nasuprot okrenuti lice svoje; kad izidu iz jednoga ognja, drugi æe ih oganj proždrijeti, i poznaæete da sam ja Gospod, kad okrenem lice svoje nasuprot njima.

⁸ I obratiæu zemlju u pustinju, jer uèiniše nevjeru, govori Gospod Gospod.

16

¹ Opet mi dođe rijeè Gospodnja govoreæi:

² Sine èovjeèji, pokaži Jerusalimu gadove njegove,

³ I reci: ovako veli Gospod Gospod Jerusalimu: postanjem i rodom ti si iz zemlje Hananske; otac ti bješe Amorejca a mati Hetejka.

⁴ A o rođenju tvom, kad si se rodila, nije ti pupak odrezan i nijesi okupana vodom da bi bila èista, niti si solju natrvena ni pelenama povita.

⁵ Oko te ne požali da ti uèini što od toga i da ti se smiluje; nego ti bi baèena u polje, jer bijaše mrska duša tvoja onoga dana kad si se rodila.

⁶ I iduæi mimo tebe i vidjevši te gdje se valjaš u svojoj krvi, rekoh ti: da si živa u svojoj krvi! i opet ti rekoh: da si živa u svojoj krvi!

⁷ I uèinih da rasteš na tisuæe kao trava u polju; i ti naraste i posta velika i dođe do najveæe ljepote; dojke ti napupiše, i dlake te probiše; ali ti bijaše gola naga.

⁸ I iduæi mimo tebe pogledah te, i gle, godine ti bijahu godine za ljubljenje; i raširih skut svoj na te, i pokrih golotinju tvoju, i zakleh ti se i uèinih vjeru s tobom, govori Gospod Gospod, i ti posta moja.

⁹ I okupah te vodom, i sprah s tebe krv tvoju, i pomazah te uljem.

¹⁰ I obukoh ti vezenu haljinu, i obuh ti crevlje od jazavca, i opasah te tankim platnom i zastrijeh te svilom.

¹¹ I nakitih te nakitom, i metnuh ti narukvice na ruke i grivnu oko vrata.

¹² I grivnu oko èela metnuh ti, i oboce u uši, slavan vijenac na glavu.

¹³ I ti bijaše okiæena zlatom i srebrom, i odijelo ti bijaše od tankoga platna i od svile i vezeno, jeðaše bijelo brašno i med i ulje, i bijaše vrlo lijepa, i prispje do carstva.

¹⁴ I razide se glas o tebi po narodima radi ljepote tvoje, jer bješe savršena krasotom mojom, koju metnuh na te, govori Gospod Gospod.

¹⁵ Ali se ti osloni na ljepotu svoju, i prokurva se s glasa svojega, te si prosipala kurvarstvo svoje svakome koji prolazaše, i bivala si njegova.

¹⁶ I uzevši od haljina svojih naèinila si šarene visine, i kurvala si se na njima, kako nigda nije bilo niti æe biti.

¹⁷ I uzevši krasni nakit svoj od moga zlata i od moga srebra što ti dadoh, naèinila si sebi muške likove, i kurvala si se s njima.

¹⁸ I uzevši vezene haljine svoje zaodjela si ih, i ulje moje i kad moj stavila si pred njih.

¹⁹ I hljeb moj, koji ti dadoh, bijelo brašno i ulje i med, èim te hranjah, postavila si pred njih za miris ugodni. Tako je bilo, govori Gospod Gospod.

²⁰ I uzimala si sinove svoje i kæeri svoje koje si rodila, i njih si im prinosila da se spale. Malo

li bješe kurvarstva tvojega,

²¹ Te si i sinove moje klala i davala si ih da im se provedu kroz oganj?

²² I uza sve gadove svoje i kurvarstva svoja nijesi se opominjala dana mladosti svoje kad si bila gola i naga i valjala se u krvi svojoj.

²³ I poslije sve zloæe svoje, teško, teško tebi! govori Gospod Gospod,)

²⁴ Sagradila si sebi kuæu kurvarsku, i naèinila si sebi visine na svakoj ulici,

²⁵ Na svakoj rasputici naèinila si sebi visinu, i nagrdila si svoju ljepotu, i razmetala si noge svoje svakome koji prolazaše, i umnožila si kurvarstvo svoje.

²⁶ Kurvala si se sa sinovima Misirskim, susjedima svojim velika tijela, i umnožila si kurvarstvo svoje da bi me razgnjevila.

²⁷ Zato, gle, digoh ruku svoju na te i umalih obrok tvoj, i dadoh te na volju nenavidnicima tvojima, kaerima Filistejskim, koje bješe stid od sramotnoga puta tvojega.

²⁸ Kurvala si se sa sinovima Asirskim, jer se ne mogaše nasititi; kurvala si se s njima, i opet se nijesi nasitila.

²⁹ I umnožila si kurvarstvo svoje u zemlji Hananskoj dori do Haldejske, i ni tako se nijesi nasitila.

³⁰ Kako je iznemoglo srce tvoje, govori Gospod Gospod, kad èiniš sve što èini najgora kurva,

³¹ Kad si gradila kurvarsku kuæu na svakoj rasputici i èinila visinu na svakoj ulici! A ni kao kurva nijesi, jer nijesi marila za platu;

³² Nego kao žena preljuboèinica, koja mjesto muža svoga prima druge.

³³ Svijem kurvama daje se plata, a ti si davala platu svijem milosnicima svojim i darivala si ih da dolaze k tebi sa svijeh strana da se kurvaju s tobom.

³⁴ I tako je u tebe naopako prema ženama u tvom kurvarstvu: jer niko ne ide za tobom da se kurva, i ti daješ platu, a ne daje se tebi plata; to je naopako.

³⁵ Zato, kurvo, èuj rijeè Gospodnju.

³⁶ Ovako veli Gospod Gospod: što se otrov tvoj prosu, i što se u kurvanju tvom otkrivala golotinja tvoja tvojim milosnicima i svijem gadnijem idolima tvojim, i za krv sinova tvojih, koje si im dala,

³⁷ Zato, evo, ja æu skupiti sve milosnike tvoje, s kojima si se milovala, i sve koje si ljubila, i sve na koje si mrzila, skupiaæu ih sve oko tebe, i otkriaæu im golotinju tvoju da vide svu golotinju tvoju.

³⁸ I sudiæu ti kako se sudi onima koje èine preljubu i onima koje krv proljevaju, i daæu te na smrt gnjevu i revnosti.

³⁹ I predaæu te u njihove ruke, te æe razoriti tvoju kuæu kurvarsku i raskopati visine tvoje, i svuæi æe haljine s tebe, i uzeæe ti krasni nakit i ostaviæe te голу nagu.

⁴⁰ I dovešæe na te ljudstvo, te æe te zasuti kamenjem, i izbošæe te maèevima svojim.

⁴¹ I popaliaæe kuæe tvoje ognjem, i izvršiaæe na tebi sud pred mnogim ženama, i uèiniæu te æeš se okaniti kurvanja i neæeš više davati plate.

⁴² I namiriæu gnjev svoj nad tobom, i revnost

æe se moja ukloniti od tebe, i umiriæu se, i neæu se više gnjeviti.

⁴³ Zato što se nijesi opominjala dana mladosti svoje, nego si me dražila svijem tijem, zato, evo, i ja æu obratiti put tvoj na tvoju glavu, govori Gospod Gospod, te neæeš èiniti grdila niti kakvih gadova svojih.

⁴⁴ Gle, ko god govori prièe, govoriæe o tebi prièu, i reæi æe: kaka mati, taka joj kæi.

⁴⁵ Ti si kæi matere svoje, koja se odmetnula muža svojega i djece svoje, i sestra si sestara svojih, koje se odmetnuše muževa svojih i djece svoje, mati vam je Hetejka a otac Amorejac.

⁴⁶ A starija ti je sestra Samarija s kæerima svojim, koja ti sjedi s lijeve strane, a mlađa ti je sestra koja ti sjedi s desne strane Sodom sa kæerima svojim.

⁴⁷ A ti ni njihovijem putem nijesi hodila, niti si èinila po njihovijem gadovima, kao da ti to bješe malo, nego si bila gora od njih na svijem putovima svojim.

⁴⁸ Tako ja živ bio, govori Gospod Gospod, sestra tvoja Sodom i kæeri njezine nijesu èinile kako si èinila ti i tvoje kæeri.

⁴⁹ Evo, ovo bješe bezakonje sestre tvoje Sodoma: u ponosu, u izobilju hljeba i bezbrižnom miru bješe ona i kæeri njezine, a ne pomagahu siromahu i ubogome;

⁵⁰ Nego se ponašahu i èinjahu gadove preda mnom, zato ih zadrž kad vidjeh.

⁵¹ Samarija nije zgriješila ni pola koliko ti, jer si poèinila gadova svojih više nego one, te si

opravdala sestre svoje svijem gadovima svojim koje si uèinila.

⁵² I ti dakle, koja si sudila sestrama svojim, nosi sramotu svoju za grijehе svoje, kojima si postala grða od njih; one su pravednije od tebe; i ti se dakle stidi i nosi sramotu, kad si opravdala sestre svoje.

⁵³ Ako dovedeš natrag njihovo roblje, roblje Sodonsko i kæeri njezinijeh, i roblje Samarijsko i kæeri njezinijeh, dovešæu i tvoje roblje iz ropstva meðu njima,

⁵⁴ Da nosiš sramotu svoju i da se stidiš za sve što si èinila, i da im budeš utjeha.

⁵⁵ Ako se sestre tvoje, Sodom i kæeri njezine povrate kao što su bile, i ako se Samarija i kæeri njezine povrate kao što su bile, povratiaèeš se i ti i kæeri tvoje kao što ste bile.

⁵⁶ Jer usta tvoja ne pominjaše Sodoma sestre tvoje u vrijeme oholosti tvoje,

⁵⁷ Prije nego se otkri zloæa tvoja kao u vrijeme sramote od kæeri Sirskih i od svijeh što su oko njih, kæeri Filistejskih, koje te sramoæahu sa svijeh strana.

⁵⁸ Nosi nevaljalstvo svoje i gadove svoje, govori Gospod.

⁵⁹ Jer ovako veli Gospod Gospod: uèiniau ti kako si ti uèinila prezrevši zakletvu i prestupivši zavjet.

⁶⁰ Ali æu se ja opomenuti zavjeta svojega koji sam uèinio s tobom u vrijeme mladosti tvoje, i utvrdiau ti vjeèan zavjet.

⁶¹ Tada æeš se opomenuti putova svojih i

postidjeæš se kad primiš sestre svoje starije od sebe i mlađe, koje æu ti dati za kæeri, ali ne po tvom zavjetu.

⁶² I ja æu utvrditi svoj zavjet s tobom, i poznaæeš da sam ja Gospod.

⁶³ Da se opomeneš i postidiš i da ne otvoriš više usta od sramote, kad ti oprostim sve što si uèinila, govori Gospod Gospod.

17

¹ Opet mi dođe rijeè Gospodnja govoreæi:

² Sine èovjeèji, zagoneni zagonetku i kaži prièu o domu Izrailjevu,

³ I reci: ovako veli Gospod Gospod: orao velik, velikih krila, dugih pera, pun perja, šaren, dođe na Livan i uze vrh od kedra,

⁴ Odlomi vrh od mladijeh grana njegovijeh, i odnese ga u zemlju trgovaèku, u grad trgovaèki metnu ga.

⁵ I uze sjeme iz one zemlje, i metnu ga na njivu, odnese ga gdje ima mnogo vode, i ostavi ga dobro.

⁶ I iznièe, i posta busat èokot, nizak, kojemu se loze pružahu k njemu a žile bijahu pod njim; posta èokot, i pusti grane i izbi odvode.

⁷ A bijaše drugi orao velik, velikih krila i pernat, i gle, taj èokot pusti k njemu žile svoje i grane svoje pruži k njemu da bi ga zaljevao iz brazda svoga sada.

⁸ Posađen bijaše u dobroj zemlji kod mnogo vode, da pusti grane i rađa rod i bude krasna loza.

9 Kaži: ovako veli Gospod Gospod: hoæe li napredovati? neæe li mu poèupati žile i rod mu oblomiti da se posuši? Sve æe mu se grane što je pustio posušiti, i bez velike sile i bez mnogoga naroda išèupaæe ga iz korijena.

10 Eto, posađen je, hoæe li napredovati? i neæe li se sasvijem posušiti èim ga se dohvati ustoka? Posušiaæe se u brazdi gdje je posađen.

11 Potom dođe mi rijeè Gospodnja govoreæi:

12 Kaži tome domu odmetnièkom: ne znate li šta je ovo? Reci: evo, dođe car Vavilonski u Jerusolim, i uze mu cara i knezove, i odvede ih sa sobom u Vavilon.

13 I uze jednoga od carskoga sjemena, i uèini s njim vjeru, i zakle ga, i uze silne u zemlji,

14 Da bi carstvo bilo sniženo da se ne bi podiglo, nego da bi držeæi vjeru s njim stajalo.

15 Ali se odmetnu od njega poslav poslanike svoje u Misir da mu da konja i mnogo naroda. Hoæe li biti sreæan? hoæe li uteæi ko tako èini? ko prestupa vjeru hoæe li uteæi?

16 Tako ja živ bio, govori Gospod Gospod, u mjestu onoga cara koji ga je zacario, kojemu je zakletvu prezreo i kojemu je vjeru prestupio, kod njega æe u Vavilonu umrijeti.

17 Niti æe mu Faraon s velikom vojskom i mnogim narodom pomoæi u ratu, kad iskopa opkope i pogradi kule da pogubi mnoge duše.

18 Jer prezre zakletvu prestupajuæi vjeru; i gle, davši ruku èini sve to; neæe uteæi.

19 Zato ovako veli Gospod Gospod: tako ja živ bio, obratiaæu mu na glavu zakletvu svoju koju prezre i vjeru svoju koju prestupi.

²⁰ Jer æu razapeti nad njim mrežu svoju i uhvatiaæe se u zamku moju; i odvešæu ga u Vavilon, i ondje æu se suditi s njim za bezakonje koje mi uèini.

²¹ I sva bježan njegova sa svom vojskom njegovom pašæe od maèa, a koji ostanu raspršaæe se u sve vjetrove, i poznaæete da sam ja Gospod govorio.

²² Ovako veli Gospod Gospod: ali æu ja uzeti s vrha od toga visokoga kedra, i posadiaæu; s vrha od mladijeh grana njegovijeh odlomiaæu granèicu, i posadiaæu na gori visokoj i uzdignutoj.

²³ Na visokoj gori Izrailjevoj posadiaæu je, i pustiæe grane, i rodiæe, i postaæe krasan kedar, i pod njim æe nastavati svakojake ptice, u hladu grana njegovijeh nastavaæe.

²⁴ I sva æe drveta poljska poznati da ja Gospod snizih visoko drvo i uzvisih nisko drvo, posuših zeleno drvo i uèinih da ozeleni suho drvo. Ja Gospod rekoh, i uèiniaæu.

18

¹ Opet mi dođe rijeè Gospodnja govoreæi:

² Šta hoæete vi koji govorite prièu o zemlji Izrailjevoj govoreæi: oci jedoše kiselo grožđe, a sinovima trnu zubi?

³ Tako ja bio živ, govori Gospod Gospod, neæete više govoriti te prièe u Izrailju.

⁴ Gle, sve su duše moje, kako duša oèina tako i duša sinovlja moja je, koja duša zgriješi ona æe poginuti.

⁵ Jer ako je ko pravedan i èini sud i pravdu,

⁶ Na gorama ne jede i oèiju svojih ne podiže ka gadnijem bogovima doma Izrailjeva, i ne skvrni žene bližnjega svojega i ne ide k ženi odvojenoj radi neèistote,

⁷ I nikome ne èini nasilja, zalog dužniku svojemu vraæa, ništa ne otima, hljeb svoj daje gladnome i gologa odijeva,

⁸ Ne daje na dobit i ne uzima pridavka, od nepravde usteže ruku svoju, i pravo sudi između jednoga èovjeka i drugoga,

⁹ Po uredbama mojim hodi, i drži zakone moje tvoreæi istinu; taj je pravedan, doista æe živjeti, govori Gospod Gospod.

¹⁰ Ako rodi sina lupeža, koji bi krv proljevao ili bi èinio tako što,

¹¹ A ne bi èinio svega onoga, nego bi jeo na gorama, i ženu bližnjega svojega skvrnio,

¹² Siromahu i ubogome nasilje èinio, otimao što, zaloga ne bi vraæao, i ka gadnijem bogovima podizao bi oèi svoje èineæi gad,

¹³ Davao bi na dobit, i uzimao pridavak; hoæe li taj živjeti? Neæe živjeti; uèinio je sve te gadove, doista æe poginuti, krv æe njegova na njemu biti.

¹⁴ Ali gle, ako rodi sina koji bi vidio sve grijehe oca svojega što èini, i uzeo bi na um, te ne bi èinio onako,

¹⁵ Ne bi jeo na gorama, niti bi oèiju svojih podizao ka gadnijem bogovima doma Izrailjeva, žene bližnjega svojega ne bi skvrnio,

¹⁶ I nikome ne bi èinio nasilja, zaloga ne bi uzimao i ne bi ništa otimao, davao bi hljeb svoj gladnome i gologa bi odijevao,

17 Od siromaha bi ustezao ruku svoju, ne bi uzimao dobiti ni pridavka, zakone bi moje izvršivao i po uredbama mojim hodio; taj neæe poginuti za bezakonje oca svojega, doista æe živjeti.

18 A otac njegov, što je èinio nasilje, otimao od brata svojega i èinio što nije dobro u narodu svom, gle, on æe poginuti za svoje bezakonje.

19 Ali govorite: zašto da ne nosi sin bezakonja oèina? Jer sin èini sud i pravdu, sve uredbe moje drži i izvršuje; doista æe živjeti.

20 Koja duša zgriješi ona æe umrijeti, sin neæe nositi bezakonja oèina niti æe otac nositi bezakonja sinovljega; na pravedniku æe biti pravda njegova, a na bezbožniku æe biti bezbožnost njegova.

21 Ako li bi se bezbožnik obratio od svojih grijeha svojih koje uèini, i držao bi sve uredbe moje i tvorio sud i pravdu, doista æe živjeti, neæe poginuti.

22 Bezakonja njegova što ih je god uèinio neæe mu se više spominjati, u pravdi svojoj koju èini živjeæe.

23 Eda li je meni milo da pogine bezbožnik? govori Gospod, a ne da se odvrati od putova svojih i bude živ?

24 Ali kad bi se pravednik odvratio od pravde svoje i èinio nepravdu, i radio po svijem gadovima koje èini bezbožnik, hoæe li on živjeti? pravedna djela njegova, što je god èinio, neæe se spomenuti; za bezakonje svoje koje uèini i za grijeh svoj kojim zgriješi poginuæe.

²⁵ Još govorite: nije prav put Gospodnji. Èujte, dome Izrailjev, moj li put nije prav? nijesu li vaši putovi nepravi?

²⁶ Kad se pravednik odvrati od pravde svoje i èini zlo i umre zato, umrijeæe za zlo svoje koje uèini.

²⁷ A kad se bezbožnik odvrati od bezbožnosti svoje koju je èinio, i èini sud i pravdu, on æe saèuvati u životu dušu svoju.

²⁸ Jer uzevši na um vrati se od svijeh bezakonja svojih koja uèini; doista æe živjeti, i neæe poginuti.

²⁹ Ali dom Izrailjev veli: put Gospodnji nije prav. Moji li putovi nijesu pravi? dome Izrailjev, nijesu li vaši putovi nepravi?

³⁰ Zato, dome Izrailjev, sudiaæu vam svakome po putovima njegovijem, govori Gospod; obratite se i proðite se svijeh grijeha svojih, i neæe vam bezakonje biti na spoticanje.

³¹ Odbacite od sebe sva bezakonja koja èiniste, i naèinite sebi novo srce i nov duh; i zašto da mrete? dome Izrailjev.

³² Jer mi nije mila smrt onoga koji mre, govori Gospod Gospod; obratite se dakle i budite živi.

19

¹ A ti narièi za knezovima Izrailjevijem;

² I reci: šta bješe mati tvoja? lavica; meðu lavovima ležaše, mlad svoju meðu lavovima hranjaše.

³ I othrani jedno mlade svoje, i posta laviæ, i nauèiv se loviti žderaše ljude.

⁴ I èuše narodi za nj; uhvati se u jamu njihovu, i odvedoše ga u verigama u zemlju Misirsku.

⁵ A ona kad vidje gdje se nada ali joj nad propade, uze jedno mlade svoje, i uèini od njega laviæa.

⁶ I on iduæi meðu lavovima posta laviæ, i nauèi se loviti i žderaše ljude.

⁷ I pozna dvore njihove, i pustošaše gradove njihove tako da opustje zemlja i što je u njoj od rike njegovje.

⁸ I ustaše na nj narodi iz okolnijeh zemalja, i razapeše mu mrežu svoju, i uhvati se u jamu njihovu.

⁹ I metnuše ga u krletku u verigama, i odvedoše ga caru Vavilonskom, i metnuše ga u grad da mu se više ne èuje glas po gorama Izrailjevijem.

¹⁰ Dok bijaše miran, mati tvoja bijaše kao vinova loza, posađena kraj vode, rodna i granata bijaše od mnoge vode.

¹¹ I bijahu na njoj jaki prutovi za palicu vladalaèku, i rastom svojim uzvisi se iznad gustijeh grana, i bi naoèita visinom svojom, mnoštvom grana svojih.

¹² Ali bi išèupana u gnjevu i na zemlju baèena, i ustoka osuši rod njezin; polomiše se i posušiše se jaki prutovi njezini; oganj ih proždrije.

¹³ A sada je posađena u pustinji, u zemlji suhoj i bezvodnoj.

¹⁴ I izađe oganj iz pruta grana njezinijeh i proždrije rod njezin da nema na njoj pruta jaka za palicu vladalaèku. To je naricanje, i biæe naricanje.

20

¹ A sedme godine, petoga mjeseca, dana desetoga, dođoše neki od starješina Izrailjevijeh da upitaju Gospoda, i sjedoše preda mnom.

² I dođe mi rijeè Gospodnja govoreæi:

³ Sine èovjeèji, kaži starješinama Izrailjevijem i reci im: ovako veli Gospod Gospod: dođoste li da me pitate? Tako ja živ bio, neæete me pitati, govori Gospod Gospod.

⁴ Hoæeš li da im sudiš? hoæeš li da im sudiš? sine èovjeèji. Pokaži im gadove otaca njihovijeh.

⁵ I reci im: ovako veli Gospod Gospod: kojega dana izabrah Izrailja i podigoh ruku svoju sje-menu doma Jakovljeva, i pokazah im se u zemlji Misirskoj, i podigoh im ruku svoju govoreæi: ja sam Gospod Bog vaš;

⁶ Onoga dana podigoh im ruku svoju da æu ih odvesti iz zemlje Misirske u zemlju koju sam pronašao za njih, gdje teèe mlijeko i med, koja je dika svijem zemljama.

⁷ I rekoh im: odbacite svaki gadove ispred svojih oèiju, i nemojte se skvrniti o gadne bogove Misirske, ja sam Gospod Bog vaš.

⁸ Ali se odvrgoše od mene, i ne htješe me poslušati, nijedan ih ne odbaci gadova ispred oèiju svojih, i gadnijeh bogova Misirskih ne ostaviše; zato rekoh da æu izliti jarost svoju na njih da izvršim gnjev svoj na njima usred zemlje Misirske.

⁹ Ali imena svojega radi, da se ne oskvrni pred onijem narodima meðu kojima bijahu, pred kojima im se pokazah, uèinih da ih izvedem iz zemlje Misirske.

10 I izvedoh ih iz zemlje Misirske, i dovedoh ih u pustinju.

11 I dadoh im uredbe svoje, i objavih im zakone svoje, koje ko vrši živ æe biti kroz njih.

12 I subote svoje dadoh im da su znak između mene i njih da bi znali da sam ja Gospod koji ih posveæujem.

13 Ali se odvrže od mene dom Izrailjev u pustinji; ne hodiše po mojim uredbama, i zakone moje odbaciše, koje ko vrši živi kroz njih, i subote moje grdno oskvrniše; zato rekoh da æu izliti gnjev svoj na njih u pustinji da ih istrijebim.

14 Ali uèinih imena svojega radi da se ne oskvrni pred narodima pred kojima ih izvedoh.

15 I ja im još podigoh ruku svoju u pustinji da ih neæu odvesti u zemlju koju im dadoh, gdje teèe mlijeko i med, koja je dika svijem zemljama;

16 Jer odbaciše moje zakone i po uredbama mojim ne hodiše, i subote moje oskvrniše, jer srce njihovo iðaše za gadnijem bogovima njihovijem.

17 Ali ih požali oko moje, te ih ne istrijebih, i ne zatrh ih u pustinji.

18 Nego rekoh sinovima njihovijem u pustinji: ne idite po uredbama otaca svojih i ne držite njihovijeh zakona, i ne skvrnite se gadnijem bogovima njihovijem.

19 Ja sam Gospod Bog vaš, po mojim uredbama hodite, i moje zakone držite i izvršujte;

20 I subote moje svetkujte da su znak između mene i vas, da znate da sam ja Gospod Bog vaš.

21 Ali se odvrgoše od mene i sinovi, ne hodiše po mojim uredbama, i zakona mojih ne držaše

da ih izvršuju, koje ko vrši živi kroz njih; subote moje oskvrniše; zato rekoh da æu izliti jarost svoju na njih i navršiti gnjev svoj na njima u pustinji.

²² Ali povratih ruku svoju i uèinih imena svojega radi da se ne oskvrni pred narodima pred kojima ih izvedoh.

²³ I ja im još podigoh ruku svoju u pustinji da æu ih rasijati po narodima i razasuti po zemljama.

²⁴ Jer zakona mojih ne izvršivaše i uredbe moje odbaciše i subote moje oskvrniše, i oèi im gledahu za gadnijem bogovima otaca njihovijeh.

²⁵ Zato im i ja dadoh uredbe ne dobre i zakone kroz koje neæe živjeti.

²⁶ I oskvrnih ih darovima njihovijem što propuštahu kroz oganj sve što otvori matericu, da ih potrem, da poznadu da sam ja Gospod.

²⁷ Zato govori domu Izrailjevu, sine èovjeèji, i kaži im: ovako veli Gospod Gospod: još me i ovijem ružiše oci vaši èineæi mi bezakonje:

²⁸ Kad ih odvedoh u zemlju, za koju podigoh ruku svoju da æu im je dati, gdje god vidješe visok hum i drvo granato, ondje prinosiše svoje žrtve i stavljaše svoje dare, kojima dražahu, i metaše mirise svoje ugodne, i ondje ljevaše naljeve svoje.

²⁹ I rekoh im: šta je visina, na koju idete? I opet se zove visina do danas.

³⁰ Zato reci domu Izrailjevu: ovako veli Gospod Gospod: ne skvrnite li se na putu otaca svojih? i za gadovima njihovijem ne kurvate li se?

³¹ I prinoseæi dare svoje, provodeæi sinove svoje kroz oganj ne skvrnite li se o sve gadne bogove svoje do danas, i mene li æete pitati, dome Izrailjev? Tako ja živ bio, govori Gospod Gospod, neæete me pitati.

³² A šta mislite, neæe biti nikako, što govorite: biæemo kao narodi, kao plemena po zemljama, služeæi drvetu i kamenu.

³³ Tako ja bio živ, govori Gospod Gospod, rukom krjepkom i mišicom podignutom i izlivenijem gnjevom carovaæu nad vama.

³⁴ I izvešæu vas iz naroda, i sabraæu vas iz zemalja po kojima ste rasijani, rukom krjepkom i mišicom podignutom i izlivenijem gnjevom.

³⁵ I odvešæu vas u pustinju tjih naroda, i ondje æu se suditi s vama licem k licu.

³⁶ Kako sam se sudio s ocima vašim u pustinji zemlje Misirske, tako æu se suditi s vama, govori Gospod Gospod.

³⁷ I propustiæu vas ispod štapa i dovesti vas u sveze zavjetne.

³⁸ I odluèiæu izmeðu vas odmetnike i koji odustaju mene; izvešæu ih iz zemlje gdje su došljaci, ali neæe uæi u zemlju Izrailjevu, i poznaæete da sam ja Gospod.

³⁹ Vi dakle, dome Izrailjev, ovako veli Gospod Gospod: idite, služite svaki gadnijem bogovima svojim i unapredak, kad neæete da me slušate; ali imena mojega svetoga ne skvrnite više darovima svojim i gadnijem bogovima svojim.

⁴⁰ Jer na mojoj gori svetoj, na visokoj gori Izrailjevoj, govori Gospod Gospod, ondje æe mi

služiti sav dom Izrailjev, koliko ih god bude u zemlji, ondje æe mi biti mili i ondje æu iskati prinose vaše i prvine od darova vaših sa svijem svetijem stvarima vašim.

⁴¹ Mili æete mi biti s ugodnijem mirisom, kad vas izvedem iz naroda i saberem vas iz zemalja u koje ste rasijani; i biæu posveæen u vama pred narodima.

⁴² I poznaæete da sam ja Gospod kad vas dovedem u zemlju Izrailjevu, u zemlju za koju podigoh ruku svoju da æu je dati ocima vašim.

⁴³ I ondje æete se opomenuti putova svojih i svijeh djela svojih, kojima se oskvrniste, i sami æete sebi biti mrski za sva zla svoja koja èiniste.

⁴⁴ I poznaæete da sam ja Gospod kad vam uèinim radi imena svojega; ne po vašim zlijem putovima niti po opakim djelima vašim, dome Izrailjev, govori Gospod Gospod.

21

¹ Opet mi dođe rijeè Gospodnja govoreæi:

² Sine èovjeèji, okreni lice svoje na jug i pokaplji prema jugu, i prorokuj na šumu u južnom polju.

³ I reci šumi južnoj: èuj rijeè Gospodnju, ovako veli Gospod Gospod: evo ja æu raspaliti u tebi oganj koji æe proždrijeti u tebi svako drvo zeleno i svako drvo suho; plamen razgorjeli neæe se ugasiti, i izgorjeæe od njega sve od juga do sjevera.

⁴ I svako æe tijelo vidjeti da sam ja zapalio; neæe se ugasiti.

⁵ A ja rekoh: jaoh Gospode Gospode, oni govore za me: ne govori li taj same prièe?

⁶ I dođe mi rijeè Gospodnja govoreæi:

⁷ Sine èovjeèji, okreni lice svoje prema Jerusalmu, i pokaplji prema svetijem mjestima, i prorokuj protiv zemlje Izrailjeve.

⁸ I reci zemlji Izrailjevoj: ovako veli Gospod: evo me na te; izvuæi æu maè svoj iz korica, i istrijebiæu iz tebe pravednoga i bezbožnoga.

⁹ Da istrijebim iz tebe pravednoga i bezbožnoga, zato æe izaæi maè moj iz korica svojih na svako tijelo od juga do sjevera.

¹⁰ I poznaæe svako tijelo da sam ja Gospod izvukao maè svoj iz korica njegovijeh, neæe se više vratiti.

¹¹ A ti, sine èovjeèji, uzdiši kao da su ti bedra polomljena, i gorko uzdiši pred njima.

¹² A kada ti reku: zašto uzdišeš? ti reci: za glas što ide, od kojega æe se rastopiti svako srce i klonuti sve ruke i svakoga æe duha nestati, i svaka æe koljena postati kao voda; evo, ide, i navršiaæe se, govori Gospod Gospod.

¹³ Potom dođe mi rijeè Gospodnja govoreæi:

¹⁴ Sine èovjeèji, prorokuj i reci: ovako veli Gospod Gospod: reci: maè, maè je naoštren, i uglađen je.

¹⁵ Naoštren je da kolje, uglađen je da sijeva; hoæemo li se radovati kad prut sina mojega ne haje ni za kako drvo?

¹⁶ Dao ga je da se ugladi da se uzme u ruku; maè je naoštren i uglađen, da se da u ruku ubici.

¹⁷ Vièi i ridaj, sine èovjeèji; jer on ide na narod moj, na sve knezove Izrailjeve; pod maè æe

biti okrenuti s narodom mojim, zato udri se po bedru.

¹⁸ Kad bješe karanje, šta bi? eda li ni od pruta koji ne haje neæe biti ništa? govori Gospod Gospod.

¹⁹ Ti dakle, sine èovjeèji, prorokuj i pljeskaj rukama, jer æe maè doæi i drugom i treæom, maè koji ubija, maè koji velike ubija, koji prodire u klijeti.

²⁰ Da se rastope srca i umnoži pogibao, metnuo sam na sva vrata njihova strah od maèa; jaoh! pripravljen je da sijeva, naoštren da kolje.

²¹ Stegni se, udri nadesno, nalijevo, kuda se god obrneš.

²² Jer æu i ja pljeskati rukama, i namiriæu gnjev svoj. Ja Gospod rekoh.

²³ Još mi dođe rijeè Gospodnja govoreæi:

²⁴ A ti, sine èovjeèji, naèini dva puta, kuda æe doæi maè cara Vavilonskoga; iz jedne zemlje neka izlaze oba; i izberi stranu, gdje se poèinje put gradski, izberi.

²⁵ Naèini put, kojim æe doæi maè na Ravu sinova Amonovijeh, i u Judeju na tvrdi Jerusolim.

²⁶ Jer æe car Vavilonski stati na rasputici, gdje poèinju dva puta, te æe vraèati, gladiaæ strijele, pitaæe likove, gledaæe u jetru.

²⁷ Nadesno æe mu vraèanje pokazati Jerusolim da namjesti ubojne sprave, da otvori usta na klanje, da podigne glas podvikujuæi, da namjesti ubojne sprave prema vratima, da naèini opkope, da pogradi kule.

²⁸ I uèiniæe se vraèanje zaludno zakletima, a to æe napomenuti bezakonje da se uhvate.

²⁹ Zato ovako veli Gospod Gospod: što napominjete svoje bezakonje, te se otkriva nevjera vaša i grijesi se vaši vide u svijem djelima vašim, zato što dođoste na pamet, biæete pohvatani rukom.

³⁰ A ti, neèisti bezbožnièe, kneže Izrailjev, kome dođe dan kad bi na kraju bezakonje,

³¹ Ovako veli Gospod Gospod: skini tu kapu i svrzi taj vijenac, neæe ga biti; niskoga æu uzvisiti a visokoga æu poniziti.

³² Uništiæu, uništiæu, uništiæu ga, i neæe ga biti, dokle ne dođe onaj kome pripada, i njemu æu ga dati.

³³ A ti, sine èovjeèji, prorokuj i reci: ovako veli Gospod Gospod za sinove Amonove i za njihovu sramotu; reci dakle: maè, maè je izvuèen, uglađen da kolje, da zatire, da sijeva,

³⁴ Dokle ti viđaju taštinu, dokle ti gataju laž, da te metnu na vratove pobijenijem bezbožnicima, kojima dođe dan kad bi kraj bezakonju.

³⁵ Ostavi maè u korice; na mjestu gdje si se rodio, u zemlji gdje si postao, sudiæu ti;

³⁶ I izliæu na te gnjev svoj, ognjem gnjeva svojega dunuæu na te i predaæu te u ruke žestokim ljudma, vještima u zatiranju.

³⁷ Ognju æeš biti hrana, krv æe ti biti posred zemlje, neæeš se spominjati, jer ja Gospod rekoh.

22

¹ Opet mi dođe rijeè Gospodnja govoreæi:

² A ti, sine èovjeèji, hoæeš li suditi, hoæeš li suditi gradu krvnièekom? i hoæeš li mu pokazati sve gadove njegove?

³ Reci: ovako veli Gospod Gospod: ide vrijeme gradu koji proljeva krv u sebi i gradi gadne bogove sebi da se skvrni.

⁴ Skrivio si krvlju koju si prolio, i oskvrnio si se o gadne bogove svoje koje si naèinio; i uèinio si te se približiše dani tvoji, i došao si do godina svojih, zato æu uèiniti od tebe rug meðu narodima i potsmijeh po svijem zemljama;

⁵ Koje su blizu tebe i koje su daleko potsmijevaæe ti se, gadni imenom, veliki smetnjom!

⁶ Gle, knezovi Izrailjevi u tebi dadoše se da proljevaju krv svaki svom silom svojom.

⁷ Oca i mater preziru u tebi, èine krivo inostrancu usred tebe, siroti i udovici èine nasilje u tebi;

⁸ Svete stvari moje prezireš, i subote moje skvrniš.

⁹ U tebi su opadaèi da proljevaju krv, i na gorama jedu u tebi, grdila èine usred tebe.

¹⁰ Golotinju oèinu otkrivaju u tebi, liježu u tebi sa ženom za neèistote njezine.

¹¹ I jedan èini gad sa ženom bližnjega svojega; a drugi skvrni snahu svoju grdilom; a drugi siluje sestru svoju, kær oca svojega, u tebi.

¹² Mito primaju u tebi da proljevaju krv; ujam i pridavak uzimaš, i tražiš dobitak od bližnjih svojih prijevarom, a mene si zaboravio, govori Gospod Gospod.

¹³ Zato, evo, pljeskam rukama svojim radi tvojega nepravednoga dobitka, koji dobijaš, i radi krvi što je u tebi.

¹⁴ Hoæe li se održati srce tvoje, ili ruke tvoje hoæe li biti jake u one dane kad stanem raditi s

tobom? Ja Gospod rekoh, i uèiniæu.

¹⁵ Jer æu te rasijati po narodima i razasuti po zemljama, i istrijebiæu neèistotu tvoju iz tebe.

¹⁶ I biæeš skvrnavan sobom pred narodima, i poznaæeš da sam ja Gospod.

¹⁷ Potom doðe mi rijeè Gospodnja govoreæi:

¹⁸ Sine èovjeèji, dom Izrailjev posta mi droždina; svi su mjed i kositer i gvoždèe i olovo u peæi; droždina od srebra postaše.

¹⁹ Zato ovako veli Gospod Gospod: što svi vi postaste droždina, zato, evo, ja æu vas skupiti u Jerusolim.

²⁰ Kako se skuplja srebro i mjed i gvoždèe i olovo i kositer usred peæi, te se raspali oganj oko njega da se istopi, tako æu vas skupiti gnjevom svojim i jarošæu, i složivši rastopiæu vas.

²¹ Da, skupiæu vas, i raspaliæu oko vas oganj gnjeva svojega, i istopiæete se usred njega.

²² Kako se topi srebro u peæi, tako æete se vi istopiti u njemu, i poznaæete da sam ja Gospod izlio gnjev svoj na vas.

²³ Opet mi doðe rijeè Gospodnja govoreæi:

²⁴ Sine èovjeèji, kaži joj: ti si zemlja koja se nijesi oèistila; neæe pasti na te dažd u dan gnjeva.

²⁵ Proroci njezini složiše se u njoj, kao lav su, koji rièe i grabi plijen, žderu duše, otimaju blago i dragocjene stvari, umnožavaju udovice usred nje.

²⁶ Sveštenici njezini prestupaju zakon moj i skvrne moje svete stvari, ne razlikuju sveto od oskvrnjenoga, i neèisto od èistoga ne raspoz-

naju, kriju oèi svoje od subota mojih, i bivam oskvrnjen meðu njima.

²⁷ Knezovi su njezini usred nje kao vuci, koji grabe plijen, proljevajuæi krv, gubeæi duše sramotnoga dobitka radi.

²⁸ I proroci njezini mažu je nevaljalijem kreèem, viđaju taštinu i gataju im laž govoreæi: tako reèe Gospod Gospod; a Gospod ne reèe.

²⁹ Narod zemaljski vara i otima, i siromahu i ubogome èini nasilje, i došljaku èini krivo.

³⁰ I tražih meðu njima koji bi opravio ogradu i stao na prolomu preda me za tu zemlju, da je ne zatrem; ali ne nađoh nikoga.

³¹ Zato æu izliti na njih gnjev svoj, ognjem jarosti svoje istrijebiæu ih, put njihov obratiæu im na glavu, govori Gospod Gospod.

23

¹ Opet mi dođe rijeè Gospodnja govoreæi:

² Sine èovjeèji, bijahu dvije žene, kæeri jedne matere.

³ One se kurvahu u Misiru, u mladosti svojoj kurvahu se, ondje im pipaše grudi, i ondje im zgnjeèiše dojke djevojaæke.

⁴ A imena im bijahu, starijoj Ola a sestri joj Oliva; one postaše moje, i rodiše sinove i kæeri. Imena im bijahu Ola Samariji, a Oliva Jerusalimu.

⁵ I Ola kad bijaše moja kurvaše se, i upaljivaše se za svojim milosnicima, Asircima susjedima,

⁶ Koji nošahu porfiru, i bijahu knezovi i vlastelji, sve lijepi mladiæi, vitezovi, koji jahahu na konjma.

⁷ I udari u kurvanje s njima, koji svi bijahu najljepši između sinova Asirskih, i za kojima se god upaljivaše, skvrnjaše se o sve gadne bogove njihove.

⁸ A ni s Misircima ne okani se kurvanja svojega, jer spavahu s njom od mladosti njezine i oni joj gnjeèiše djevojaèke dojke i s njom se kurvaše.

⁹ Zato je dadoh u ruke milosnicima njezinijem, u ruke Asircima, za kojima se upaljivaše.

¹⁰ Oni otkriše golotinju njezinu, uzeše joj sinove i kaèeri, a nju maèem ubiše; i ona izađe na glas među ženama kad sudove izvršiše na njoj.

¹¹ A sestra njezina Oliva videæi to upaljivaše se još gore nego ona, i kurvarstvo njezino bijaše gore od kurvarstva sestre joj.

¹² Upaljivaše se za Asircima, knezovima i vlasteljima, susjedima, krasno odjevenijem, vitezima koji jahahu na konjma i svi bijahu lijepi mladiæi.

¹³ I vidjeh gdje se oskvrni, i gdje obje idu jednijem putem.

¹⁴ I ova se još više kurvaše; jer kad bi vidjela ljude napisane na zidu, likove Haldejske napisane crvenilom,

¹⁵ Opasane pojasima po bedrima, sa šarenijem kapama na glavi, koji svi bijahu na oèi kao vojvode nalik na sinove Vavilonske iz zemlje Haldejske, svoje postojbine,

¹⁶ Upaljivaše se za njima èim ih viðaše oèima svojima, i slaše poslanike k njima u Haldejsku.

¹⁷ I Vavilonjani dolazahu k njoj na postelju ljubavnu, i skvrnjahu je kurvarstvom svojim, i

pošto bi se oskrvrnila s njima, odvraæaše se duša njezina od njih.

¹⁸ I kad otkri kurvarstva svoja i otkri golotinju svoju, odvrati se duša moja od nje kao što se odvrati duša moja od sestre njezine.

¹⁹ Jer umnoži kurvarstva svoja opominjuæi se dana mladosti svoje kad se kurvaše u zemlji Misirskoj,

²⁰ I upaljivaše se za svojim milosnicima, u kojih je tijelo kao u magarca, i teenje kao u konja.

²¹ I tako si se vratila na nevaljalstvo mladosti svoje kad ti pipahu grudi u Misiru radi djevojaèkih dojaka tvojih.

²² Zato, Olivo, ovako veli Gospod Gospod: evo, ja æu podignuti milosnike tvoje na te, one od kojih se odvratila duša tvoja, i dovešæu ih na te otsvuda,

²³ Vavilonjane i sve Haldejce, Fekoðane i Sojane i Kojane, sve Asirce s njima, lijepe mladiæe, knezove i vlastelje sve, vitezove i ljude èuvene, koji svi jašu na konjma.

²⁴ I doæi æe na te s kolima i s kolicima i s toèkovima i s mnoštvom naroda, i opkoliæe te sa štitovima i štitiaëima i šljemovima; i njima æu dati sud da ti sude svojim sudom.

²⁵ I staviæu revnost svoju tebi nasuprot, te æe raditi s tobom gnjevno, nos i uši otsjeæi æe ti, i što te ostane pašæe od maèa, i uzeæe sinove tvoje i kæeri tvoje, i što te ostane proždrijeæe oganj.

²⁶ I svuæi æe s tebe haljine, i uzeæe krasni nakit tvoj.

²⁷ Tako æu uèiniti kraj grdilu tvojemu i tvo-

jemu kurvanju u zemlji Misirskoj, te neæeš podignuti oèiju svojih k njima i neæeš se više sjeæati Misiraca.

²⁸ Jer ovako veli Gospod Gospod: evo, ja æu te dati u ruke onima na koje mrziš, u ruke onima od kojih se odvratila duša tvoja.

²⁹ I oni æe raditi s tobom neprijateljski, i uzeæe svu muku tvoju, i ostaviæe te голу nagu, te æe se otkriti golotinja kurvarstva tvoga, i grdilo tvoje i kurvarstvo tvoje.

³⁰ To æu ti uèiniti što si se kurvala za narodima, što si se oskvrnila o njihove gadne bogove.

³¹ Putem sestre svoje išla si, zato æu dati èašu njezinu tebi u ruku.

³² Ovako veli Gospod Gospod: èašu sestre svoje ispiæeš duboku i široku, biæeš potsmijeh i rug, jer èaša mnogo bere.

³³ Napuniæeš se pijanstva i žalosti èašom pustošenja i zatiranja, èašom sestre svoje Samarije.

³⁴ I ispiæeš je i iscijediti, i razbiæeš je, i dojke æeš svoje pokidati, jer ja rekoh, govori Gospod Gospod.

³⁵ Zato ovako veli Gospod Gospod: što si me zaboravila i bacila me za leða svoja, zato i ti nosi grdilo svoje i kurvarstva svoja.

³⁶ Potom reèe mi Gospod: sine èovjeèji, hoæeš li suditi Oli i Olivi? Pokaži im gadove njihove,

³⁷ Da su èinile preljubu i da je krv na rukama njihovijem i da su èinile preljubu s gadnijem bogovima svojim i vodile kroz oganj sinove svoje koje su mi rodile, da ih jedu.

³⁸ Još i ovo mi èiniše: skvrniše svetinju moju u isti dan, i subote moje przniše.

³⁹ Jer zaklavši sinove svoje gadnijem bogovima svojim dolaziše u svetinju moju istoga dana da je oskvrne; i gle, tako èiniše usred doma mojega.

⁴⁰ I još slaše po ljude da bi došli izdaleka, i oni, èim poslanik bi poslan k njima, gle, odmah dolaziše, i njih radi si se kupala, mazala oèi svoje i kitila si se nakitom.

⁴¹ I sjedala si na krasan odar, pred kojim bješe sto postavljen, i na nj si metala kad moj i ulje moje.

⁴² I bijaše ondje vika veseloga mnoštva, i osim ljudi iz gomile dovođahu Saveje iz pustinje, koji im metahu narukvice na ruke i krasne vijence na glave.

⁴³ I rekoh za ostarjelu u kurvarstvu: još æe se kurvati.

⁴⁴ I dolažahu k njoj kao što idu k ženi kurvi; tako dolažahu k Oli i Olivi, ženama nevaljalijem.

⁴⁵ Zato æe im pravedni ljudi suditi kao što se sudi ženama preljuboèinicama i kao što se sudi onima koje proljevaju krv; jer su preljuboèinice i krv je na rukama njihovijem.

⁴⁶ Zato ovako govori Gospod Gospod: dovešæu na njih ljudstvo, i daæu ih da se zlostave i oplijene.

⁴⁷ I ljudstvo æe ih zasuti kamenjem, i isjeæi æe ih maèevima svojim; sinove æe njihove i kæeri njihove pobiti, i kuæe æe njihove spaliti ognjem.

⁴⁸ I tako æu ukinuti nevaljalstvo u zemlji, i nauèiæe se sve žene da ne rade po vašem nevaljalstvu.

⁴⁹ I vræi æe vaše nevaljalstvo na vas, i nosiæete grijehe gadnijeh bogova svojih, i poz-

naæete da sam ja Gospod Gospod.

24

¹ Potom godine devete, desetoga mjeseca, desetoga dana, dođe mi rijeè Gospodnja govoreæi:

² Sine èovjeèji, zapiši ime ovoga dana, ovoga istoga dana; u taj dan dođe car Vavilonski na Jerusolim.

³ I kaži prièu tome domu odmetnièkom, i reci im: ovako veli Gospod Gospod: pristavi lonac, pristavi, i nalij u nj vode.

⁴ Složi u nj dijelove, sve dobre dijelove, stegno i pleæe, i napuni ga najboljih kostiju.

⁵ Uzmi najbolje iz stada, i naloži kosti ispod njega, i uzvari dobro da se i kosti raskuhaju u njemu.

⁶ Jer ovako veli Gospod Gospod: teško gradu krvnièkom, loncu, na kom stoji zagorijel, s kojega neæe da siđe zagorijel; povadi dio po dio; ždrijeb da se ne baci za nj.

⁷ Jer je krv njegova usred njega; na go kamen metnu je, ne proli je na zemlju da se pokrije prahom.

⁸ Raspalivši gnjev da uèinim osvetu, metnuæu krv njegovu na go kamen da se ne pokrije.

⁹ Zato ovako veli Gospod Gospod: teško gradu krvnièkom! i ja æu naložiti velik oganj.

¹⁰ Nanesi drva, i raspali oganj, neka se stroši meso, zaèini korijenjem, i kosti neka izgore.

¹¹ Metni ga prazna na živo ugljvlje da se ugrije i izgori mjed njegova i da se stopi u njemu neèistota njegova i da nestane zagorijeli njegove.

12 Lažima dosadio mi je; zato neæe izaæi iz njega mnoga zagorijel njegova; u oganj æe zagorijel njegova.

13 U neèistoti je tvojoj grdilo tvoje; jer sam te èistio, ali se ti ne oèisti; neæeš se više èistiti od neèistote svoje, dokle ne namirim gnjev svoj nad tobom.

14 Ja Gospod govorih; doæi æe, i izvršiæu; neæu odustati niti æu žaliti niti æu se raskajati, po putovima tvojim i po djelima tvojim sudiaæe ti, govori Gospod Gospod.

15 Opet mi dođe rijeè Gospodnja govoreæi:

16 Sine èovjeèji, evo ja æu ti uzeti želju oèiju tvojih zlom, ali ne tuži ni plaèi, niti suza roni.

17 Nemoj uzdisati, ne žali kako biva za mrtvijem, metni kapu na glavu, i obuæu svoju obuj na noge, i usta svojih nemoj pokriti i hljeba nièijega ne jedi.

18 I govorih ujutru narodu, a uveèe mi umrije žena; i sjutradan uèinih kako mi bješe zapovjeđeno.

19 I reèe mi narod: hoæeš li nam kazati šta nam je to što radiš?

20 I odgovorih im: dođe mi rijeè Gospodnja govoreæi:

21 Reci domu Izrailjevu: ovako veli Gospod Gospod: evo, ja æu oskrvniti svetinju svoju, velièanstvo sile vaše, želju oèiju vaših i što je milo duši vašoj; i sinovi æe vaši i kæeri vaše koje ostaviste pasti od maèa.

22 I èiniaete kako ja èinim: usta neæete pokriti i hljeba nièijega neæete jesti;

23 I kape æe vam biti na glavama i obuæa

na nogu; neæete tužiti ni plakati, nego æete sa bezakonja svojih èiljeti i uzdisaæete jedan s drugim.

²⁴ I Jezekilj æe vam biti znak: èiniæete sve što on èini; kad to dođe, poznaæete da sam ja Gospod Gospod.

²⁵ A ti, sine èovjeèji, u onaj dan kad im uzmem silu njihovu, radost slave njihove, želju oèiju njihovijeh i za èim teži duša njihova, sinove njihove i kæeri njihove,

²⁶ U taj dan ko uteèe, neæe li doæi k tebi da ti donese glas?

²⁷ U taj æe se dan otvoriti usta tvoja prema onom ko uteèe, i govoriæeš i neæeš više biti nijem; i biæeš im znak, i oni æe poznati da sam ja Gospod.

25

¹ Opet mi dođe rijeè Gospodnja govoreæi:

² Sine èovjeèji, okreni lice svoje prema sinovima Amonovijem i prorokuj na njih.

³ I reci sinovima Amonovijem: èujte rijeè Gospoda Gospoda; ovako veli Gospod Gospod: što si govorio: aha! za svetinju moju, što se oskvrni, i za zemlju Izrailjevu, što opustje, i za dom Judin, što otide u ropstvo;

⁴ Zato, evo, ja æu te dati u našljedstvo istoènijem narodima, i pogradiæe u tebi dvorove sebi, i naèiniæe sebi kolibe u tebi; oni æe jesti plodove tvoje i piti mlijeko tvoje.

⁵ I od Rave æu naèiniti obor kamilama i od zemlje sinova Amonovijeh tor ovèji, i poznaæete da sam ja Gospod.

⁶ Jer ovako veli Gospod Gospod: što si pljeskao rukama i lupao nogom i veselio se iz srca što si opustošio svu zemlju Izrailjevu,

⁷ Zato, evo, ja æu dignuti ruku svoju na te, i daæu te narodima da te plijene, i istrijebiaæu te između naroda i zatraæu te između zemalja, i iskorijeniaæu te, i poznaæeš da sam ja Gospod.

⁸ Ovako veli Gospod Gospod: što govori Moav i Sir: eto, dom je Judin kao svi narodi;

⁹ Zato, evo, ja æu otvoriti stranu Moavovu od gradova, od gradova na meði, krasnu zemlju Vetjesimotsku, Valmeonsku i Kirijatajimsku,

¹⁰ Narodima istoènijem iza zemlje sinova Amonovijeh, i daæu im je u našljedstvo da nema spomena sinovima Amonovijem među narodima.

¹¹ I na Moavcima æu izvršiti svoje sudove, i poznaæe da sam ja Gospod.

¹² Ovako veli Gospod Gospod: što se Edom osveti domu Judinu i teško skrivi osvetivši im se,

¹³ Zato ovako veli Gospod Gospod: dignuæu ruku svoju na Edomsku i istrijebiaæu iz nje i ljude i stoku, i obratiaæu je u pustoš, od Temana do Dedana pašæe od maèa.

¹⁴ I osvetiaæu se Edomcima rukom naroda svojega Izrailja, i uèiniaæe s Edomcima po gnjevu mojemu i po jarosti mojoj, i poznaæe moju osvetu, govori Gospod Gospod.

¹⁵ Ovako veli Gospod Gospod: što Filisteji radiše iz osvete, i osvetiše se radujuæi se iz srca i potiruæi iz stare mržnje,

¹⁶ Zato ovako veli Gospod Gospod: evo ja æu dignuti ruku svoju na Filisteje, i istrijebiaæu

Hereteje, i potraeu ostatak od primorja.

¹⁷ I ueiniaeu na njima veliku osvetu karanjem gnjevnijem, i poznaee da sam ja Gospod kad izvršim osvetu svoju na njima.

26

¹ A jedanaeste godine prvi dan mjeseca dođe mi rijeè Gospodnja govoreæi:

² Sine eovjeèji, što Tir govori za Jerusalem: ha, ha! razbiše se vrata narodima, obratiše se k meni, napuniaeu se kad opustje;

³ Zato ovako veli Gospod Gospod: evo mene na te, Tire, i dovešæu mnoge narode na te kao da bih doveo more s valima njegovijem.

⁴ I oni æe obaliti zidove Tirske i kule u njemu raskopati, i omešæu prah njegov i pretvoriaeu ga u go kamen.

⁵ I postaaæ mjesto da se razastiru mreže usred mora, jer ja govorih, veli Gospod Gospod, i biaæ grabež narodima.

⁶ I kæeri njegove po polju izginuæe od maèa, i poznaæe da sam ja Gospod.

⁷ Jer ovako veli Gospod Gospod: evo, ja æu dovesti na Tir Navuhodonosora cara Vavilon-skoga sa sjevera, cara nad carevima, s konjma i s kolima i s konjicima i s vojskama i mnogim narodom.

⁸ Kæeri tvoje po polju pobiaæ maèem, i naèiniaæ prema tebi kule, i iskopaæe opkope prema tebi, i podignuæe prema tebi štitove.

⁹ I namjestiaæ ubojne sprave prema zidovima tvojim, i razvaliaæ kule tvoje oružjem svojim.

¹⁰ Od mnoštva konja njegovijeh pokriæe te prah, od praske konjika i toèkova i kola zatrešæe se zidovi tvoji, kad stane ulaziti na tvoja vrata kao što se ulazi u grad isprovaljivan.

¹¹ Kopitama konja svojih izgaziæe sve ulice tvoje, pobieæe narod tvoj maèem, i stupovi sile tvoje popadaæe na zemlju.

¹² I poplijeniæe blago tvoje i razgrabiti trg tvoj, i razvaliæe zidove tvoje i lijepe kuæe tvoje razoriti, i kamenje tvoje i drva tvoja i prah tvoj baciæe u vodu.

¹³ I prekinuæu jeku pjesama tvojih, i glas kitara tvojih neæe se više èuti.

¹⁴ I uèiniæu od tebe go kamen, biæeš mjesto gdje se razastiru mreže, neæeš se više sazidati; jer ja Gospod govori, veli Gospod Gospod.

¹⁵ Ovako veli Gospod Gospod Tiru: neæe li se zadržati ostrva od praske padanja tvojega, kad zajaoèu ranjenici, kad pokolj bude u tebi?

¹⁶ Svi æe knezovi morski siæi s prijestola svojih i skinuæe sa sebe plašte i svuæi sa sebe vezene haljine, i obuæi æe se u strah; sjedeæe na zemlji, i drktaæe svaki èas i èuditi se tebi.

¹⁷ I naricaæe za tobom i govoriæe ti: kako propade, slavni grade! u kom življahu pomorci, koji bijaše jak na moru, ti i stanovnici tvoji, koji strah zadavahu svjema koji življahu u tebi.

¹⁸ Sad æe se uzdrhtati ostrva kad padneš, i smešæe se ostrva po moru od propasti tvoje.

¹⁹ Jer ovako veli Gospod Gospod: kad te uèinim pustijem gradom, kao što su gradovi u kojima se ne živi, kad pustim na te bezdanu, i velika te voda pokrije,

²⁰ I kad te svalim s onima koji slaze u jamu k starom narodu, i namjestim te na najdonjim krajevima zemlje, u pustinji staroj s onima koji slaze u jamu, da se ne živi u tebi, tada æu opet postaviti slavu u zemlji živijeh.

²¹ Uèiniæu da budeš strahota kad te nestane, i tražiæe te i neæeš se naæi dovijeka, govori Gospod Gospod.

27

¹ Opet mi dođe rijeè Gospodnja govoreæi:

² I ti, sine èovjeèji, narièi za Tirom,

³ I reci Tiru, koji stoji na ulasku morskom, koji trguje s narodima na mnogim ostrvima: ovako veli Gospod Gospod: Tire, ti govoraše: ja sam sasvijem lijep.

⁴ Meðe su ti u srcu morskom; koji te zidaše, naèiniše te sasvijem lijep.

⁵ Od jela Senirskih gradiše ti daske, kedre s Livana uzimaše da ti grade stupove.

⁶ Od hrastova Vasanskih gradiše ti vesla, sjedišta ti gradiše od slonove kosti i od šimšira s ostrva Kitejskih.

⁷ Tanko platno Misirsko izmetano razapinjao si da su ti jedra; porfirom i skerletom s ostrva Eliskih pokrivaao si se.

⁸ Stanovnici Sidonski i Arvadski bijahu ti veslari; mudarci tvoji, Tire, što bijahu u tebi, bijahu ti krmari.

⁹ Starješine i mudarci Gevalski opravljahu u tebi što bi ti se pokvarilo; sve laðe morske i laðari bijahu u tebi trgujuæi s tobom.

10 Persijanci i Ludeji i Puteji bijahu u vojsci tvojoj tvoji vojnici; štitove i šljemove vješahu u tebi; oni te ukrašavahu.

11 Sinovi Arvadski s tvojom vojskom bijahu na zidovima tvojim unaokolo, i Gamadeji bijahu u kulama tvojim, štitove svoje vješahu na zidovima tvojim unaokolo, oni ti dovršivahu ljepotu.

12 Tarsis trgovaše s tobom mnogim svakojakim blagom; sa srebrom, s gvožđem, s kositerom i s olovom dolažahu na sajme tvoje.

13 Javan, Tuval i Meseh bijahu tvoji trgovci; s dušama ljudskim i sudima mjedenijem dolažahu na sajme tvoje.

14 A koji su od doma Togarmina, s konjma i konjicima i mazgama dolažahu na sajme tvoje.

15 Sinovi Dedanovi bijahu trgovci tvoji, mnogih ostrva trgovina bijaše u tvojim rukama; kosti slonove i drvo evenovo donošahu ti u promjenu.

16 Sirija trgovaše s tobom mnoštvom djela tvojih, dolažahu na sajme tvoje sa smaragdnom i porfirom i uzvodom i tankim platnom, i koralom i ahatom.

17 Juda i zemlja Izrailjeva bijahu tvoji trgovci, dolažahu na sajme tvoje sa pšenicom Minitskom i Finièkom i medom i uljem i balsamom.

18 Damasak trgovaše s tobom mnoštvom djela tvojih, mnoštvom svakoga blaga, vinom Helvon-skim i bijelom vunom.

19 I Dan i Javan i Mosel dolažahu na sajme tvoje; urađeno gvožđe i kasiju i cimet mijenjahu s tobom.

20 Dedan trgovaše s tobom skupocjenijem pro-

stirkama za kola.

²¹ Arapi i svi knezovi Kidarski trgovahu s tobom; s jaganjcima i ovnovima i jarcima dolažahu na sajme tvoje.

²² Trgovci Savski i Ramski trgovahu s tobom; dolažahu na sajme tvoje sa svakojakim mirisima i svakojakim dragim kamenjem i zlatom.

²³ Haran i Kana i Eden, trgovci Savski, Asur i Hilmad trgovahu s tobom.

²⁴ Ti trgovahu s tobom svakojakim stvarima, porfirom i uzvodom i kovèezima bogatijeh nakita, koji se svezivahu užima i bijahu od kedra.

²⁵ Lađe Tarsiske bijahu prve u tvojoj trgovini, i ti bijaše veoma pun i veoma slavan u srcu morskom.

²⁶ Veslari tvoji odvezoše te na puèinu; vjetar istoèni razbi te usred mora.

²⁷ Blago tvoje i sajmi tvoji, trgovina tvoja, lađari tvoji i krmari tvoji i koji opravljahu kvarne lađe tvoje, i trgovci tvoji i svi vojnici tvoji i sav narod što bješe u tebi pašæe u srce moru kad ti propadneš.

²⁸ Od vike tvojih krmara uskolebaæe se vali morski.

²⁹ I izaæi æe iz lađa svojih svi veslari, lađari, svi krmari morski, i staæe na zemlju.

³⁰ I povikaæe za tobom iza glasa i zaridati gorko, i posuæe prahom glave svoje i po pepelu æe se valjati.

³¹ I za tobom æe se naèiniti æelavi, i pripasaæe kostrijet, i plakaæe za tobom gorko iz srca, i gorko æe ridati.

³² I za tobom æe zapijevati u žalosti svojoj i

naricaæe za tobom: ko je bio kao Tir, oboreni usred mora?

³³ Kad izlažahu trгови tvoji iz mora, sitio si mnoge narode, mnoštvom svojega bogatstva i trgovine svoje obogaæavao si careve zemaljske.

³⁴ Kad te razbi more na dubokoj vodi, trgovina tvoja i sav narod tvoj u tebi pade.

³⁵ Svi ostrvljani prepadoše se od tebe, i carevi njihovi uzdrktaše se i prebljediše u licu.

³⁶ Trgovci po narodima zazviždaše nad tobom: postao si strahota, i neæe te biti dovijeka.

28

¹ Opet mi dođe rijeè Gospodnja govoreæi:

² Sine èovjeèji, reci knezu Tirskom: ovako veli Gospod Gospod: što se ponese srce tvoje, te veliš: ja sam Bog, sjedim na prijestolu Božjem usred mora; a èovjek si a ne Bog, i izjednaèuješ srce svoje sa srcem Božjim;

³ Eto mudriji si od Danila, nikaka tajna nije sakrivena od tebe;

⁴ Stekao si blago mudrošæu svojom i razumom svojim, i nasuo si zlata i srebra u riznice svoje;

⁵ Velièinom mudrosti svoje u trgovini svojoj umnožio si blago svoje, te se ponese srce tvoje blagom tvojim;

⁶ Zato ovako veli Gospod Gospod: što izjednaèuješ srce svoje sa srcem Božjim,

⁷ Zato, evo, ja æu dovesti na tebe inostrance najljuæe izmeðu naroda, i oni æe istrgnuti maæeve svoje na ljepotu mudrosti tvoje, i ubiæe svjetlost tvoju.

⁸ Svaliæe te u jamu, i umrijeæeš usred mora smræu pobijenijeh.

⁹ Hoæeš li pred krvnikom svojim kazati: ja sam Bog, kad si èovjek a ne Bog u ruci onoga koji æe te ubiti?

¹⁰ Umrijeæeš smræu neobrezanijeh od ruke tuðinske; jer ja rekoħ, govori Gospod Gospod.

¹¹ Opet mi doħe rijeè Gospodnja govoreæi:

¹² Sine èovjeèji, narièi za carem Tirskim, i reci mu: ovako veli Gospod Gospod: ti si peèat savršenstva, pun si mudrosti, i sasvijem si lijep.

¹³ Bio si u Edemu vrtu Božjem; pokrivalo te je svako drago kamenje: sarad, topaz, dijamanat, hrisolit, onih, jaspid, safir, karbunkul, smaragad i zlato; onaj dan kad si se rodio naèinjeni ti biše bubnji tvoji i svirale.

¹⁴ Ti si bio heruvim, pomazan da zaklanjaš; i ja te postavih; ti bješe na svetoj gori Božijoj, hoħaše posred kamenja ognjenoga.

¹⁵ Savršen bješe na putovima svojim od dana kad se rodi dokle se ne naħe bezakonje na tebi.

¹⁶ Od mnoštva trgovine svoje napunio si se iznutra nasilja, i griješio si; zato æu te baciti kao neèistotu s gore Božje, i zatraæu te između kamenja ognjenoga, heruvime zaklanjaèu!

¹⁷ Srce se tvoje ponese ljepotom tvojom, ti pokvari mudrost svoju svjetlošæu svojom; baciæu te na zemlju, pred careve æu te položiti da te gledaju.

¹⁸ Od mnoštva bezakonja svojega, od nepravde u trgovini svojoj oskvrnio si svetinju svoju; zato æu izvesti oganj ispred tebe, koji æe te proždrijeti, i obratiæu te u pepeo na zemlji pred

svjema koji te gledaju.

¹⁹ Svi koji te poznaju među narodima prepašæe se od tebe; biæeš strahota, i neæe te biti dovijeka.

²⁰ Opet mi dođe rijeè Gospodnja govoreæi:

²¹ Sine èovjeèji, okreni lice svoje prema Sidonu, i prorokuj protiv njega,

²² I reci: ovako veli Gospod Gospod: evo me na tebe, Sidone, i proslaviæu se usred tebe, i poznaæe se da sam ja Gospod kad izvršim sudove na njemu i posvetim se u njemu.

²³ I poslaæu pomor u nj, i krv na ulice njegove, i pobijeni æe padati usred njega od maæa, koji æe navaliti na njih sa svih strana, i poznaæe da sam ja Gospod.

²⁴ I neæe više biti domu Izrailjevu trn koji bode ni žalac koji zadaje bol više od svih strana susjeda njihovih, koji ih plijene; i poznaæe da sam ja Gospod Gospod.

²⁵ Ovako veli Gospod Gospod: kad skupim dom Izrailjev iz naroda među koje su rasijani, i posvetim se u njima pred narodima i nasele se u svojoj zemlji koju dadoh sluzi svojemu Jakovu,

²⁶ Tada æe živjeti u njoj bez straha, i gradiæe kuæe, i sadiæe vinograde, i živjeæe bez straha kad izvršim sudove na svjema koji ih plijeniše sa svih strana, i poznaæe da sam ja Gospod Bog njihov.

29

¹ Godine desete, desetoga mjeseca, dvanaestoga dana, dođe mi rijeè Gospodnja govoreæi:

² Sine èovjeèji, okreni lice svoje prema Faraonu caru Misirskom, i prorokuj protiv njega i protiv svega Misira.

³ Govori i reci: ovako veli Gospod Gospod: evo me na te, Faraone care Misirski, zmaju veliki što ležiš usred rijeka svojih, koji reèe: moja je rijeka; ja sam je naèinio sebi.

⁴ Zato æu ti metnuti u èeljusti udicu, i uèiniaðu da se ribe u rijekama tvojim nahvataju na krljušti tvoje; i izvuæi æu te iz rijeka tvojih i sve ribe iz rijeka tvojih nahvatane na krljušti tvoje.

⁵ I ostaviæu u pustinji tebe i sve ribe iz tvojih rijeka, i pašæeš na zemlju i neæeš se pokupiti ni sabrati, zvijerima zemaljskim i pticama nebeskim daæu te da te jedu.

⁶ I svi æe stanovnici Misirski poznati da sam ja Gospod; jer su štap od trske domu Izrailjevu.

⁷ Kad te uhvatiše u ruku, ti se slomi i rasijeèe im sve rame; a kad se nasloniš na te, ti se prebi i probode im sva bedra.

⁸ Zato ovako veli Gospod Gospod: evo, ja æu pustiti na te maè, i istrijebiæu iz tebe ljude i stoku.

⁹ I zemlja æe se Misirska opustošiti i biti pusta, i poznaæe se da sam ja Gospod, jer reèe: moja je rijeka, i ja sam je naèinio.

¹⁰ Zato evo me na tebe i na rijeke tvoje, i obratiæu zemlju Misirsku u pustoš i samu pustinju, od kule Sinske do meèe Etiopske.

¹¹ Neæe prelaziti preko nje nogom svojom èovjek, niti æe živinèe nogom svojom prelaziti preko nje, i neæe se živjeti u njoj èetrdeset godina.

¹² I uèiniæu od zemlje Misirske pustoš meðu zemljama opustošenim, i gradovi æe njezini meðu pustijem gradovima biti pustoš èetrdeset godina, i rasijaæu Misirce meðu narode i razasuæu ih po zemljama.

¹³ Jer ovako veli Gospod Gospod: poslije èetrdeset godina skupiaæu Misirce iz naroda u koje budu rasijani.

¹⁴ I povratiaæu roblje Misirsko, i dovešæu ih opet u zemlju Patros, na postojbinu njihovu, i ondje æe biti malo carstvo.

¹⁵ Malo æe biti mimo ostala carstva, niti æe se više uzdignuti nad narode, jer æu ih smanjiti da ne vladaju narodima.

¹⁶ I neæe više biti domu Izrailjevu uzdanica da napominje bezakonje kad bi gledali za njima; i poznaæe da sam ja Gospod Gospod.

¹⁷ A dvadeset sedme godine, prvoga mjeseca, prvoga dana, dođe mi rijeè Gospodnja govoreæi:

¹⁸ Sine èovjeèji, Navuhodonosor car Vavilonski zadade vojsci svojoj tešku službu protiv Tira; svaka glava oæelavi i svako se rame odrije, a plate ne bi ni njemu ni vojsci njegovoj od Tira za službu kojom služiše protiv njega.

¹⁹ Zato ovako veli Gospod Gospod: evo ja dajem Navuhodonosoru caru Vavilonskom zemlju Misirsku, i on æe odvesti narod i odnijeti plijen i pograbiti grabež, i to æe biti plata njegovoj vojsci.

²⁰ Za trud kojim se trudio oko toga dadoh mu zemlju Misirsku, jer se za me trudiše, govori Gospod Gospod.

²¹ U onaj æu dan uèiniti da naraste rog domu

Izrailjevu, i tebi æu otvoriti usta meðu njima, i znaæe da sam ja Gospod.

30

¹ Opet mi dođe rijeè Gospodnja govoreæi:

² Sine èovjeèji, prorokuj i reci: ovako veli Gospod Gospod: ridajte: jaoh dana!

³ Jer je blizu dan, blizu je dan Gospodnji, oblaèan dan, vrijeme narodima.

⁴ I maè æe doæi na Misir, i strah æe biti u Etiopskoj, kad stanu padati pobijeni u Misiru, kad se zarobi mnoštvo njegovo i raskopaju se temelji njegovi.

⁵ Etiopljani i Puteji i Ludeji i sva mješavina i Huveji i sinovi zemalja meðu kojima je vjera, pašæe s njima od maèa.

⁶ Ovako veli Gospod: pašæe koji podupiru Misir, i ponos sile njegove oboriæe se, od kule Sinske pašæe u njemu, govori Gospod Gospod.

⁷ I biæe pusti meðu pustijem zemljama, i gradovi æe njegovi biti meðu pustijem gradovima.

⁸ I poznaæe da sam ja Gospod kad zapalim oganj u Misiru i svi se pomoænici njegovi satru.

⁹ U onaj æe dan izaæi poslanici od mene na laðama da uplaše Etiopsku bezbrižnu, i biæe meðu njima strah velik kao dana Misirskoga; jer evo, ide.

¹⁰ Ovako veli Gospod Gospod: pogubiæu mnoštvo Misirsko rukom Navuhodonosora cara Vavilonskoga.

¹¹ On i narod njegov s njim, najljuæi izmeðu naroda, biæe dovedeni da zatra zemlju, i izvuæi

æe maèeve svoje na Misir i napuniæe zemlju pobijenijeh.

¹² I isušiaðu rijeke, i predaðu zemlju u ruke zlijem ljudima; i opustiaðu zemlju i što je u njoj rukom tuđinskom. Ja Gospod govori.

¹³ Ovako veli Gospod Gospod: i gadne æu bogove potrti, i istrijebiaðu likove u Nofu i neæe više biti kneza iz zemlje Misirske, i pustiaðu strah u zemlju Misirsku.

¹⁴ I opustošiaðu Patros, i upaliaðu Soan, i izvršiaðu sud na Novu.

¹⁵ I izliaðu gnjev svoj na Sin, grad Misirski, i istrijebiaðu ljudstvo u Novu.

¹⁶ Kad zapalim oganj u Misiru, ljuto æe se uzmuèiti Sin, i Nov æe se raspasti, i Nof æe biti u tjeskobi svaki dan.

¹⁷ Mladiæi Avinski i Pi-vesetski pašaæe od maèa, a djevojke æe otiaæi u ropstvo.

¹⁸ I u Tafnisu æe pomrknuti dan kad pololim ondje prijevornice Misirske i nestane u njemu ponosa sile njegove; oblak æe ga pokriti; a kæeri æe njegove otiaæi u ropstvo.

¹⁹ I izvršiaðu sudove na Misiru, i oni æe poznati da sam ja Gospod.

²⁰ Opet jedanaeste godine, prvoga mjeseca, sedmoga dana, doðe mi rijeè Gospodnja govoreæi:

²¹ Sine èovjeèji, slomih mišicu Faraonu caru Misirskom, i eto neæe se zaviti da se lijeèi, neæe se metnuti zavoj niti æe se zaviti da bi se okrijepila i mogla držati maè.

²² Zato ovako veli Gospod Gospod: evo me na Faraona cara Misirskoga, i slomiaðu mu mišice, i

zdravu i slomljenu, i izbiæu mu maè iz ruke.

²³ I rasijaæu Misirce po narodima, i razasuæu ih po zemljama.

²⁴ I ukrijepiæu mišicu caru Vavilonskom, i daæu mu u ruku svoj maè, i polomiæu mišice Faraonu, i jeæaæe pred njim kao što jeèi èovjek ranjen na smrt.

²⁵ Da, ukrijepiæu mišice caru Vavilonskom, a Faraonu æe mišice klonuti, i poznaæe se da sam ja Gospod, kad dam maè svoj u ruku caru Vavilonskom da njim zamahne na zemlju Misirsku.

²⁶ I rasijaæu Misirce meðu narode i razasuæu ih po zemljama, i poznaæe da sam ja Gospod.

31

¹ A jedanaeste godine, treæega mjeseca, prvoga dana, dođe mi rijeè Gospodnja govoreæi:

² Sine èovjeèji, kaži Faraonu caru Misirskom i narodu njegovu: na što si nalik u velièini svojoj?

³ Eto, Asirac bješe kedar na Livanu, lijepijeh grana i debela hlada i visoka rasta, kojemu vrhovi bijahu meðu gustijem granama.

⁴ Voda ga odgoji, bezdana ga uzvisi; ona rijekama svojim tecijaše oko njegova stabla i puštaše potoke svoje k svijem drvetima poljskim.

⁵ Zato rast njegov nadvisi sva drveta poljska, i umnožiše se grane njegove, i od mnoštva vode raširiše se odvode njegove kad ih puštaše.

⁶ Na granama njegovijem vijahu gnijezda sve ptice nebeske, i pod granama njegovijem sve zvijeri poljske lezijahu se, i u hladu njegovu sjeđahu svi veliki narodi.

7 I bijaše lijep veličinom svojom i dužinom grana svojih, jer mu korijen bijaše kod velike vode.

8 Kedri u vrtu Božijem ne mogahu ga zakloniti, jele ne mogahu se izjednačiti s njegovijem granama, i javori ne bijahu kao ogranci njegovi; nijedno drvo u vrtu Božijem ne bješe na ljepotu tako kao on.

9 Uèinih ga lijepa mnoštvom grana da mu zaviđahu sva drveta Edemska što bijahu u vrtu Božijem.

10 Zato ovako veli Gospod Gospod: što je visok narastao, i digao vrh svoj među guste grane, i srce se njegovo ponijelo visinom njegovom,

11 Zato ga dadoh u ruku najsilnijemu među narodima da èini s njim što hoæe, odvrgeh ga za bezbožnost njegovu.

12 I tuðinci, najljuæi između naroda, posjekoše ga i ostaviše ga; grane mu popadaše po gorama i po svijem dolinama, i ogranci mu se izlomiše po svijem potocima na zemlji; i svi narodi zemaljski otidoše iz hlada njegova i ostaviše ga.

13 Na izvaljenom panju njegovu stanuju sve ptice nebeske, i na granama su njegovijem sve zvijeri poljske,

14 Da se ne ponosi visinom svojom nijedno drvo kraj vode i ne diže vrha svojega među guste grane, i od svijeh što se natapaju da se nijedno ne uzda u se radi svoje veličine; jer su svi predani na smrt, baèeni u najdonji kraj zemlje među sinove ljudske s onima koji slaze u jamu.

15 Ovako veli Gospod Gospod: u koji dan side u grob, uèinih žalost, pokrih bezdanu njega radi,

i ustavih rijeke njezine, i velika voda stade, i rascvijelih za njim Livan, i sva drveta poljska povenuše za njim.

¹⁶ Praskom padanja njegova ustresoh narode, kad ga svalih u grob s onima koji slaze u jamu; i utješiš se na najdonjoj strani zemlje sva drveta Edemska, što je najbolje i najljepše na Livanu, sva što se natapahu.

¹⁷ I oni sidoše s njim u grob k onima što su pobijeni maèem, i mišica njegova, i koji sjedahu u hladu njegovu među narodima.

¹⁸ Na koje si među drvetima Edemskim nalik slavom i veličinom? Ali æeš biti oboren s drvetima Edemskim u najdonji kraj zemlje, među neobrezanima æeš ležati s onima koji su pobijeni maèem. To je Faraon i sav narod njegov, govori Gospod Gospod.

32

¹ Opet dvanaeste godine, dvanaestoga mjeseca, prvoga dana, dođe mi rijeè Gospodnja govoreæi:

² Sine èovjeèji, narièi za Faraonom carem Misirskim, i reci mu: ti si kao laviaè među narodima i kao zmaj u moru, i prolaziš rijeke svoje i mutiš vodu nogama svojim i gaziš po rijekama njezinijem.

³ Ovako veli Gospod Gospod: razapeæu ti mrežu svoju sa zborom mnogih naroda, i izvuæi æe te u mojoj mreži.

⁴ I ostaviaæu te na zemlji, i baciaæu te u polje, i pustiaæu sve ptice nebeske da sjedaju na te, i nasitiaæu tobom zvijeri sa sve zemlje.

⁵ I razmetnuæu meso tvoje po gorama i napuniæu doline gomilama od tebe.

⁶ I zemlju gdje plivaš napojiæu krvlju tvojom do vrh gora, i potoci æe biti puni tebe.

⁷ I kad te ugasim, zastrijeæu nebo, i zvijezde na njemu pomraèiti, sunce æu zakloniti oblakom, i mjesec neæe svijetliti svjetlošæu svojom.

⁸ Sva æu svijetla vidjela na nebu pomraèiti za tobom, i pustiaæu tamu na tvoju zemlju, govori Gospod Gospod.

⁹ I ustrašiaæu srce mnogih naroda kad objavim propast tvoju meðu narodima, po zemljama kojih ne znaš.

¹⁰ I udiviaæu tobom mnoge narode, i carevi æe se njihovi zgroziti od tebe, kad mahnem maèem svojim pred njima, i drktaæe svaki èas svaki za dušu svoju u dan kad padneš.

¹¹ Jer ovako veli Gospod Gospod: maè cara Vavilonskoga doæi æe na te.

¹² Maèevima junaèkim povaljaæu mnoštvo tvoje, maèevima najljuæih izmeðu naroda; oni æe razoriti ponos Misiru, i sve æe se mnoštvo njegovo potrti.

¹³ I potraæu svu stoku njegovu pokraj velikih voda, te ih neæe više mutiti noga èovjeèija niti æe ih papak od kake životinje mutiti.

¹⁴ Tada æu stišati vodu njihovu, i uèiniaæu da potoci njihovi teku kao ulje, govori Gospod Gospod.

¹⁵ Kad opustim zemlju Misirsku i ona bude bez svega što je u njoj, i pobijem sve koji žive u njoj, tada æe poznati da sam ja Gospod.

¹⁶ Ovo je naricanje što æe se naricati; tako æe naricati kæeri narodne, za Misirom i za svijem mnoštvom njegovijem naricaæe, govori Gospod Gospod.

¹⁷ Potom dvanaeste godine, petnaesti dan istoga mjeseca, dođe mi rijeè Gospodnja govoreæi:

¹⁸ Sine èovjeèji, narièi za mnoštvom Misirskim, i svali njih i kæeri jakih naroda u najdonji kraj zemlje s onima koji slaze u jamu.

¹⁹ Od koga si ljepši? siði i lezi s neobrezanima.

²⁰ Pašæe posred pobijenijeh maèem, maè je dat, vucite ga i sve mnoštvo njegovo.

²¹ Govoriæe mu najhrabriji junaci isred groba s pomoænicima njegovijem, koji sidoše i leže neobrezani, pobijeni maèem.

²² Ondje je Asirac i sav zbor njegov, grobovi su mu oko njega, svi su pobijeni, pali od maèa.

²³ Grobovi su mu u dnu jame, a zbor mu je oko njegova groba; svi su pobijeni, pali od maèa, koji zadavahu strah zemlji živijeh.

²⁴ Ondje je Elam i sve mnoštvo njegovo oko njegova groba; svi su pobijeni, pali od maèa, koji sidoše neobrezani na najdonji kraj zemlje, koji zadavahu strah zemlji živijeh; i nose sramotu svoju s onima koji slaze u jamu.

²⁵ Meðu pobijenima namjestiše postelju njemu i svemu mnoštvu njegovu, grobovi su mu oko njega, svi su neobrezani pobijeni maèem, koji zadavahu strah zemlji živijeh; i nose sramotu svoju s onima koji slaze u jamu, metnuti su meðu pobijene.

²⁶ Ondje je Meseh, Tual i sve mnoštvo nje-

govo, grobovi su mu oko njega, svi su neobrezani pobijeni maèem, koji zadavahu strah zemlji živijeh.

²⁷ Ali ne leže meðu junacima koji padoše između neobrezanijeh, koji sidoše u grob s oružjem svojim, i metnuše maèeve pod glave svoje, i bezakonje njihovo leži na kostima njihovijem, ako i bijahu junaci strašni na zemlji živijeh.

²⁸ I ti æeš se satrti meðu neobrezanima, i ležaæeš kod pobijenijeh maèem.

²⁹ Ondje je Edom, carevi njegovi i svi knezovi njegovi, koji su sa silom svojom metnuti meðu pobijene maèem; leže meðu neobrezanima i s onima koji sidoše u jamu.

³⁰ Ondje su svi knezovi sjeverni i svi Sidonci, koji sidoše k pobijenima sa strahom svojim, stideæi se sile svoje; i leže neobrezani s onima koji su pobijeni maèem, i nose sramotu svoju s onima koji sidoše u jamu.

³¹ Njih æe vidjeti Faraon, i utješiæe se za svijem mnoštvom svojim, Faraon i sva vojska njegova, pobijeni maèem, govori Gospod Gospod.

³² Jer zadadoh svoj strah zemlji živijeh, i Faraon æe i sve mnoštvo njegovo ležati meðu neobrezanima s onima koji su pobijeni maèem, govori Gospod Gospod.

33

¹ Opet mi dođe rijeè Gospodnja govoreæi:

² Sine èovjeèji, govori sinovima naroda svojega, i kaži im: kad pustim na koju zemlju maè,

ako narod one zemlje uzme koga između sebe, i postave ga sebi za stražara,

³ I on vidjevši maè gdje ide na zemlju zatrubi u trubu, i opomene narod,

⁴ Ako se ko èuvši trubu ne uzme na um, i maè došavši pogubi ga, krv æe njegova biti na njegovoj glavi.

⁵ Jer èu glas trubni, i ne uze se na um, krv æe njegova biti na njemu; da se uze na um, saèuvao bi dušu svoju.

⁶ Ako li stražar vidjevši maè gdje ide ne zatrubi u trubu i narod ne bude opomenut, a maè došav pogubi koga između njih, taj æe poginuti za svoje bezakonje, ali æu krv njegovu iskati iz ruke stražareve.

⁷ I tebe, sine èovjeèji, tebe postavih stražarem domu Izrailjevu; slušaj dakle rijeè iz mojih usta i opominji ih od mene.

⁸ Kad reèem bezbožniku: bezbožnièe, poginuæeš; a ti ne progovoriš i ne opomeneš bezbožnika da se proèe puta svojega; taj æe bezbožnik poginuti za svoje bezakonje; ali æu krv njegovu iskati iz tvoje ruke.

⁹ Ako li ti opomeneš bezbožnika da se vrati sa svoga puta, a on se ne vrati sa svoga puta, on æe poginuti za svoje bezakonje, a ti æeš saèuvati dušu svoju.

¹⁰ Zato ti, sine èovjeèji, reci domu Izrailjevu: vi govorite ovako i kažete: prijestupi naši i grijesi naši na nama su, i s njih propadamo; kako bismo živjeli?

¹¹ Reci im: tako bio ja živ, govori Gospod Gospod, nije mi milo da umre bezbožnik, nego

da se vrati bezbožnik sa svoga puta i bude živ; vratite se, vratite se sa zlijeh putova svojih, jer zašto da mrete, dome Izrailjev?

¹² Zato ti, sine èovjeèji, reci sinovima naroda svojega: pravednoga neæe izbaviti pravda njegova kad zgriješi, i bezbožnik neæe propasti sa bezbožnosti svoje kad se vrati od bezbožnosti svoje, kao što pravednik ne može s nje živjeti kad zgriješi.

¹³ Kad reèem pravedniku da æe doista živjeti, a on se pouzda u pravdu svoju pa uèini nepravdu, od sve pravde njegove ništa se neæe spomenuti, nego æe poginuti s nepravde svoje koju uèini.

¹⁴ A kad reèem bezbožniku: doista æeš poginuti, a on se obrati od grijeha svojega i stane èiniti sud i pravdu,

¹⁵ I vrati bezbožnik zalog, i vrati što je oteo, i stane hoditi po uredbama životnijem ne èineæi bezakonja, doista æe biti živ, neæe umrijeti.

¹⁶ Od svih grijeha što je zgriješio ništa mu se neæe spomenuti; èinio je sud i pravdu, doista æe živ biti.

¹⁷ A sinovi naroda tvajega govore: nije prav put Gospodnji; a njihov put nije prav.

¹⁸ Kad se pravednik odvrati od pravde svoje i uèini nepravdu, poginuæe s toga.

¹⁹ A kad se bezbožnik odvrati od svoje bezbožnosti i uèini sud i pravdu, on æe živ biti s toga.

²⁰ A vi govorite: nije prav put Gospodnji. Sudiaèu vam, dome Izrailjev, svakome po putovima njegovijem.

²¹ A dvanaeste godine robovanja našega, desetoga mjeseca, petoga dana dođe k meni jedan koji uteèe iz Jerusalima, i reèe: uze se grad.

²² A ruka Gospodnja dođe nada me uveèe prije nego dođe onaj što uteèe, i otvori mi usta dokle onaj dođe k meni ujutru; otvoriše mi se usta, te više ne muèah.

²³ I dođe mi rijeè Gospodnja govoreæi:

²⁴ Sine èovjeèji, koji žive u onijem pustolinama u zemlji Izrailjevoj govore i kažu: Avram bijaše jedan, i naslijedi ovu zemlju; a nas je mnogo; nama je data ova zemlja u našljedstvo.

²⁵ Zato im reci: ovako veli Gospod Gospod: jedete s krvlju, i oèi svoje podižete ka gadnijem bogovima svojim, i krv proljevate, i hoæete da naslijedite zemlju?

²⁶ Opirete se na maè svoj, èinite gadove, i skvrnite svaki ženu bližnjega svojega, i hoæete da naslijedite zemlju?

²⁷ Ovako im reci: ovako veli Gospod Gospod: tako ja živ bio, koji su u pustolinama, pašæe od maèa; i koji je u polju, zvijerima æu ga dati da ga izjedu; a koji su po gradovima i po peæinama, od pomora æe pomrijeti.

²⁸ Tako æu sasvijem opustiti tu zemlju, i nestaæe ponosa sile njezine, i opustjeæe gore Izrailjeve da neæe niko prolaziti.

²⁹ I oni æe poznati da sam ja Gospod kad zemlju sasvijem opustim za sve gadove njihove što èiniše.

³⁰ A o tebi, sine èovjeèji, sinovi naroda tvojega kazuju o tebi uza zidove i na vratima kuæinijem, i govore jedan drugomu, svaki bratu svojemu, i

vele: hodite i èujte kaka rijeè dođe od Gospoda.

³¹ I dolaze k tebi kao kad se narod skuplja, i narod moj sjeda pred tobom, i sluša rijeèi tvoje, ali ih ne izvršuje; u ustima su im ljupke a srce njihovo ide za svojim lakomstvom.

³² I gle, ti si im kao ljupka pjesma, kao èovjek lijepa glasa i koji dobro svira; slušaju rijeèi tvoje, ali ih ne izvršuju.

³³ Ali kad to dođe, a evo ide, onda æe poznati da je bio prorok među njima.

34

¹ Opet mi dođe rijeè Gospodnja govoreæi:

² Sine èovjeèji, prorokuj protiv pastira Izrailjevijeh, prorokuj i reci tijekom pastirima: ovako veli Gospod Gospod: teško pastirima Izrailjevijem koji pasu sami sebe! Ne treba li stado da pasu pastiri?

³ Pretilinu jedete i vunom se odijevate, koljete tovnno, stada ne pasete.

⁴ Slabijeh ne krijepite, i bolesne ne lijeèite, ranjene ne zavijate, odagnane ne dovodite natrag, izgubljene ne tražite, nego silom i žestinom gospodarite nad njima.

⁵ I raspršaše se nemajuæi pastira, i raspršavši se postaše hrana svijem zvijerima poljskim.

⁶ Ovce moje lutaju po svijem gorama i po svijem visokim humovima; i po svoj zemlji raspršane su ovce moje, i nema nikoga da pita za njih, nikoga da ih traži.

⁷ Zato, pastiri, èujte rijeè Gospodnju;

⁸ Tako ja bio živ, govori Gospod Gospod, što stado moje posta grabež, i ovce moje postaše

hrana svijem zvijerima poljskim nemajuæi pastira, i pastiri moji ne traže stada mojega, nego pastiri pasu sami sebe, a stada mojega ne pasu;

⁹ Zato, pastiri, èujte rijeè Gospodnju;

¹⁰ Ovako veli Gospod Gospod: evo me na te pastire, i iskaæu stado svoje iz njihovijeh ruku, i neæu im dati više da pasu stado, i neæe više pastiri pasti sami sebe, nego æu oteti ovce svoje iz usta njihovijeh i neæe im biti hrana.

¹¹ Jer ovako veli Gospod Gospod: evo me, ja æu tražiti ovce svoje i gledati ih.

¹² Kao što pastir traži stado svoje kad je kod ovaca svojih raspršanih, tako æu tražiti ovce svoje i oteæu ih iz svijeh mjesta kuda se raspršaše kad bijaše oblaèno i mraèno.

¹³ I izvešæu ih iz naroda, i pokupiaæu ih iz zemalja, i dovešæu ih u zemlju njihovu, i pašæu ih na gorama Izrailjevijem pokraj potoka i po svijem mjestima naseljenijem u zemlji.

¹⁴ Na dobroj paši pašæu ih, i tor æe im biti na visokim gorama Izrailjevijem; ondje æe ležati u dobrom toru i po obilatoj æe paši pasti na gorama Izrailjevijem.

¹⁵ Ja æu pasti stado svoje, i ja æu ih odmarati, govori Gospod Gospod.

¹⁶ Tražiaæu izgubljenju, i dovešæu natrag odagnanu, i ranjenu æu zaviti i bolesnu okrijepiti; a tovnu æu i jaku potrti, pašæu ih pravo.

¹⁷ A vama, stado moje, ovako govori Gospod Gospod: evo ja æu suditi između ovce i ovce, između ovnova i jaraca.

¹⁸ Malo li vam je što pasete na dobroj paši,

nego ostatak paše svoje gazite nogama svojim? i što pijete bistru vodu, nego ostatak mutite nogama svojim?

¹⁹ A moje ovce pasu što vi nogama svojim izgazite, i piju što vi zamutite nogama svojim.

²⁰ Zato ovako im veli Gospod Gospod: evo me, ja æu suditi između ovce debele i ovce mršave.

²¹ Što bocima i ramenima otiskujete i rozima svojim bodete sve bolesne tako da ih razagnaste napolje,

²² Zato æu izbaviti stado svoje da ne bude više grabež, i sudiaæu između ovce i ovce.

²³ I podignuæu im jednoga pastira koji æe ih pasti, slugu svojega Davida; on æe ih pasti i biæe im pastir.

²⁴ A ja Gospod biæu im Bog, i sluga moj David knez među njima. Ja Gospod rekoh.

²⁵ I uèiniæu s njima zavjet mirni, istrijebiaæu zle zvijeri iz zemlje, i oni æe živjeti u pustinji bez straha i spavaæe u šumama.

²⁶ I blagosloviæu njih i što je oko gore moje, i puštaæu dažd na vrijeme; daždi æe blagoslovni biti.

²⁷ I drveta æe poljska rađati svoj rod, i zemlja æe rađati svoj rod; i oni æe biti u svojoj zemlji bez straha, i poznaæe da sam ja Gospod kad polomim palice jarma njihova, i izbavim ih iz ruku onijeh koji ih zarobiše.

²⁸ I neæe više biti plijen narodima, i zvijeri zemaljske neæe ih jesti, nego æe živjeti bez straha i niko ih neæe plašiti.

²⁹ I podignuæu im biljku za slavu, i neæe

više umirati od gladi u zemlji, niti æe podnositi sramote od naroda.

³⁰ I poznaæe da sam ja Gospod Bog njihov s njima, i oni, dom Izrailjev, da su moj narod, govori Gospod Gospod.

³¹ A vi ste stado moje, ovce paše moje, vi ljudi, a ja sam Bog vaš, govori Gospod Gospod.

35

¹ Opet mi dođe rijeè Gospodnja govoreæi:

² Sine èovjeèji, okreni lice svoje prema gori Siru i prorokuj protiv nje.

³ I reci: ovako veli Gospod Gospod: evo me na tebe, goro Sire! i dignuæu ruku svoju na te, i opustiæu te sasvijem.

⁴ Gradove æu tvoje opustiti, i ti æeš biti pustoš, i poznaæeš da sam ja Gospod.

⁵ Što je u tebe vjeèno neprijateljstvo, i rasipaš sinove Izrailjeve maèem u nevolji njihovoj, kad je kraj bezakonju njihovu,

⁶ Zato, tako ja bio živ, govori Gospod Gospod, krvi æu te predati i krv æe te goniti, jer ne mrziš na krv, krv æe te goniti.

⁷ I obratiæu goru Sir sasvijem u pustoš, da niko neæe dolaziti ni odlaziti.

⁸ I napuniæu gore njezine pobijenijeh njezini-jeh; na humovima tvojim i u dolinama tvojim i po svijem potocima tvojim padaæe pobijeni od maèa.

⁹ Vjeènu pustinju naèiniæu od tebe i gradovi se tvoji neæe opraviti, i poznaæete da sam ja Gospod.

¹⁰ Što govoriš: ova dva naroda i ove dvije zemlje moje æe biti, i naslijediæemo ih, ako i jest Gospod bio ondje,

¹¹ Zato, tako ja živ bio, govori Gospod Gospod, uèiniæu po gnjevu tvom i po zavisti tvojoj, s kojom si postupala iz mržnje prema njima, i biæu poznat meðu njima kad ti sudim.

¹² I poznaæeš da sam ja Gospod èuo sve tvoje hule koje si govorila na gore Izrailjeve rekavši: opustješe, nama su dane da ih jedemo.

¹³ I velièaste se suprot meni ustima svojim, i množiste na me rijeèi svoje; èuo sam.

¹⁴ Ovako veli Gospod Gospod: kad se sva zemlja stane veseliti, tebe æu opustiti.

¹⁵ Kako si se ti veselila našljedstvu doma Izrailjeva što opustje, tako æu i tebi uèiniti: opustjeæeš, goro Sire, i sva zemljo Edomska; i poznaæe se da sam ja Gospod.

36

¹ Ti, sine èovjeèji, prorokuj gorama Izrailjevijem, i reci: gore Izrailjeve, èujte rijeè Gospodnju.

² Ovako veli Gospod Gospod: što neprijatelj govori za vas: ha ha! vjeène visine postaše naše našljedstvo;

³ Zato prorokuj i reci: ovako veli Gospod Gospod: što vas pustoše i proždiru sa svijeh strana, da postanete našljedstvo ostalijem narodima, i postaste prièa i rug narodima,

⁴ Zato, gore Izrailjeve, èujte rijeè Gospoda Gospoda; ovako veli Gospod gorama Izrailjevijem i humovima, potocima i dolinama, i pustijem razvalinama i gradovima ostavljenijem, koje

postaše grabež i potsmijeh ostalijem narodima unaokolo,

⁵ Zato ovako veli Gospod Gospod: u ognju revnosti svoje govoriš protiv ostalih naroda i protiv sve Edomske, što osvojiše moju zemlju radujuæi se iz svega srca i rugajuæi se iz duše da bi je oplijenili.

⁶ Zato prorokuj za zemlju Izrailjevu, i reci gorama i humovima, potocima i dolinama: ovako veli Gospod Gospod: evo, ja govoriš u revnosti svojoj i u jarosti svojoj; što podnosite sramotu od naroda,

⁷ Zato ovako veli Gospod Gospod: ja podigoh ruku svoju da æe narodi što su oko vas nositi sramotu svoju.

⁸ A vi, gore Izrailjeve, puštaæete grane svoje, i rod svoj nosiæete narodu mojemu Izrailju, jer æe skoro doæi.

⁹ Jer evo me kod vas, i gledaæu vas, i biæete raðene i zasijevane.

¹⁰ I umnožiæu u vama ljude, dom Izrailjev savkoliki, i gradovi æe se naseliti i pustoline sagraditi.

¹¹ Umnožiæu u vama ljude i stoku, i namnožiæe se i naploditi, i naseliæu vas kako bijaste prije; i uèiniæu vam dobra više nego prije; i poznaæete da sam ja Gospod.

¹² I dovešæu k vama ljude, narod svoj Izrailja, i naslijediæe vas, i biæete im našljedstvo, i neæete ih više zatirati.

¹³ Ovako veli Gospod Gospod: što vam govore da ste zemlja koja proždire ljude i zatire svoje narode,

14 Zato neæeš više proždirati ljudi, i naroda svojih neæeš više zatirati, govori Gospod Gospod.

15 I neæu dati da se više u tebi èuje sramota od naroda, i ruga od naroda neæeš više podnositi, i neæeš više zatirati svojih naroda, govori Gospod Gospod.

16 Opet mi dođe rijeè Gospodnja govoreæi:

17 Sine èovjeèji, dom Izrailjev živeæi u svojoj zemlji oskvrni je svojim putem i svojim djelima; put njihov bijaše preda mnom kao neèistota žene odvojene.

18 Zato izlih gnjev svoj na njih radi krvi koju proliše na zemlju i radi gadnijeh bogova njihovijeh, kojima je oskvrniše.

19 I rasijah ih po narodima, i razasuše se po zemljama; po putovima njihovijem i po djelima njihovijem sudih im.

20 I kad dođoše meðu narode, gdje god dođoše oskvrniše sveto ime moje, a za njih se govoraše da su Gospodnji narod i da su iz zemlje njegove izašli.

21 Ali mi se sažali radi svetoga imena mojega, koje oskvrni dom Izrailjev u narodima u koje dođe.

22 Zato reci domu Izrailjevu: ovako veli Gospod Gospod: neæu vas radi uèiniti, dome Izrailjev, nego radi svetoga imena svojega, koje oskvrniste u narodima u koje dođoste;

23 I posvetiæu ime svoje veliko oskvrnjeno u narodima, koje vi oskvrniste meðu njima; i narodi æe poznati da sam ja Gospod, govori Gospod Gospod, kad se posvetim u vama pred

njima.

²⁴ Jer æu vas uzeti iz naroda, i pokupiaæu vas iz svijeh zemalja, i dovešaæu vas u vašu zemlju.

²⁵ I pokropiaæu vas vodom èistom, i biæete èisti; ja æu vas oèistiti od svijeh neèistota vaših i od svijeh gadnijeh bogova vaših.

²⁶ I daæu vam novo srce, i nov æu duh metnuti u vas, i izvadiaæu kameno srce iz tijela vašega, i daæu vam srce mesno.

²⁷ I duh svoj metnuæu u vas, i uèiniaæu da hodite po mojim uredbama i zakone moje da držite i izvršujete.

²⁸ I nastavaæete u zemlji koju sam dao ocima vašim, i biæete mi narod i ja æu vam biti Bog.

²⁹ I oprostiaæu vas svijeh neèistota vaših, i dozvaæu žito i umnožiaæu ga, i neæu pustiti na vas gladi.

³⁰ I umnožiaæu rod na drvetima i rod na njivi, te neæete više podnositi sramote meðu narodima sa gladi.

³¹ I opomenuæete se zlijeh putova svojih i djela svojih koja ne bjehu dobra, i sami æete sebi biti mrski za bezakonja svoja i za gadove svoje.

³² Neæu vas radi uèiniti, govori Gospod Gospod; znajte; posramite se i postidite se putova svojih, dome Izrailjev.

³³ Ovako veli Gospod Gospod: kad vas oèistim od svijeh bezakonja vaših, naseliaæu gradove, i pustoline æe se opet sagraditi.

³⁴ I pusta æe se zemlja raditi, što je bila pusta pred svakim koji prolazaše.

³⁵ I reæi æe se: zemlja ova što bješe pusta posta kao vrt Edemski, i gradovi što bjehu pusti,

razvaljeni i raskopani, utvrdiše se i naseliše se.

³⁶ I narodi koji ostanu oko vas poznaæe da ja Gospod sagrađujem razvaljeno i zasađujem opustjelo. Ja Gospod rekoh, i uèiniæu.

³⁷ Ovako veli Gospod Gospod: još æe me tražiti dom Izrailjev da im uèinim, da ih umnožim ljudima kao stado.

³⁸ Kao sveto stado, kao stado u Jerusalimu o praznicima njihovijem, tako æe pusti gradovi biti puni stada ljudi, i poznaæe da sam ja Gospod.

37

¹ Ruka Gospodnja dođe nada me, i Gospod me izvede u duhu, i postavi me usred polja, koje bijaše puno kosti.

² I provede me pokraj njih unaokolo, i gle, bijaše ih vrlo mnogo u polju, i gle, bijahu vrlo suhe.

³ I reèe mi: sine èovjeèji, hoæe li oživjeti ove kosti? A ja rekoh: Gospode Gospode, ti znaš.

⁴ Tada mi reèe: prorokuj za te kosti, i kaži im: suhe kosti, èujte rijeè Gospodnju.

⁵ Ovako govori Gospod Gospod ovijem kostima: gle, ja æu metnuti u vas duh, i oživjeæete.

⁶ I metnuæu na vas žile, i obložiæu vas mesom, i navuæi æu na vas kožu, i metnuæu u vas duh, i oživjeæete, i poznaæete da sam ja Gospod.

⁷ Tada stadoh prorokovati, kako mi se zapovjedi; a kad prorokovah nasta glas, i gle potres, i kosti se pribirahu svaka ka svojoj kosti.

⁸ I pogledah, i gle, po njima izidoše žile i meso, i ozgo se koža navuèe; ali duha ne bješe u njima.

⁹ Tada mi reèe: prorokuj duhu, prorokuj, sine èovjeèji, i reci duhu: ovako veli Gospod Gospod: od èetiri vjetra doði, duše, i duni na ove pobijene da ožive.

¹⁰ I prorokovah, kako mi se zapovjedi, i uđe u njih duh, i oživješe, i stadoše na noge, bješe vojska vrlo velika.

¹¹ Tada mi reèe: sine èovjeèji, ove su kosti sav dom Izrailjev; gle, govore: posahnuše kosti naše i prođe nadanje naše, propadosmo.

¹² Zato prorokuj, i kaži im: ovako veli Gospod Gospod: evo, ja æu otvoriti grobove vaše, i izvešæu vas iz grobova vaših, narode moj, i dovešæu vas u zemlju Izrailjevu.

¹³ I poznaæete da sam ja Gospod, kad otvorim grobove vaše, i izvedem vas iz grobova vaših, narode moj.

¹⁴ I metnuæu duh svoj u vas da oživite, i naseliæu vas u vašoj zemlji, i poznaæete da ja govorim i èinim, govori Gospod.

¹⁵ Opet mi dođe rijeè Gospodnja govoreæi:

¹⁶ Ti, sine èovjeèji, uzmi jedno drvo, i napiši na njemu: Judi i sinovima Izrailjevijem, drugovima njegovijem. Pa onda uzmi drugo drvo, i na njemu napiši: Josifu drvo Jefremovo i svega doma Izrailjeva, drugova njegovijeh.

¹⁷ I sastavi ih jedno s drugim da budu kao jedno u tvojoj ruci.

¹⁸ I kad ti reku sinovi tvoga naroda govoreæi: hoæeš li nam kazati šta ti je to?

¹⁹ Reci im: ovako veli Gospod Gospod: evo, ja æu uzeti drvo Josifovo, što je u Jefremovoj ruci, i plemena Izrailjevijeh, drugova njegovijeh,

i sastaviæu ga s drvetom Judinijem, i naèiniæu od njih jedno drvo, i biæe jedno u mojoj ruci.

²⁰ I drveta, na kojima napišeš, neka ti budu u ruci pred njima.

²¹ I reci im: ovako veli Gospod Gospod: evo, ja æu uzeti sinove Izrailjeve iz naroda u koje otidoše, i sabraæu ih otsvuda, i dovešæu ih u zemlju njihovu.

²² I naèiniæu od njih jedan narod u zemlji, na gorama Izrailjevijem, i jedan æe car biti car svjema njima, niti æe više biti dva naroda, niti æe više biti razdijeljeni u dva carstva.

²³ I neæe se više skvrniti gadnijem bogovima svojim ni gnusobama svojim niti kakijem prijestupima svojim, i izbaviæu ih iz svijeh stanova njihovijeh u kojima griješiše, i oèistiæu ih, i oni æe mi biti narod i ja æu im biti Bog.

²⁴ I sluga moj David biæe im car, i svi æe imati jednoga pastira, i hodiæe po mojim zakonima, i uredbe æe moje držati i izvršivati.

²⁵ I sjedjeæe u zemlji koju dadoh sluzi svome Jakovu, u kojoj sjedješe oci vaši; u njoj æe sjedjeti oni i sinovi njihovi i sinovi sinova njihovijeh do vijeka, i David sluga moj biæe im knez do vijeka.

²⁶ I uèiniæu s njima zavjet mirni, biæe vjeèan zavjet s njima, i utvrdiæu ih i umnožiæu ih, i namjestiæu svetinju svoju usred njih navijek.

²⁷ I šator æe moj biti kod njih, i ja æu im biti Bog i oni æe mi biti narod.

²⁸ I narod æe poznati da sam ja Gospod koji posveæujem Izrailja, kad svetinja moja bude usred njih do vijeka.

38

¹ Opet mi dođe riječ Gospodnja govoreći:

² Sine čovječiji, okreni lice svoje prema Gogu u zemlji Magogu, knezu i glavi u Mesehu i Tuvalu, i prorokuj na nj;

³ I reci: ovako veli Gospod Gospod: evo me na tebe, Gože, kneže i glavo Mesehu i Tuvalu;

⁴ I vratiću te natrag, i metnuću ti žvale u čeljusti, i izvešću tebe i svu vojsku tvoju, konje i konjike, sve dobro odjevene, zbor veliki sa štitovima i štitnicima, sve koji mačem mašu,

⁵ S njima Persijance, Etiopljane i Puteje, sve sa štitovima i pod šljemovima,

⁶ Gomera i sve čete njegove, dom Togarmin sa sjevernoga kraja i sve čete njegove, mnoge narode s tobom.

⁷ Pripravi se i spremi se ti i sve ljudstvo tvoje, što se sabralo kod tebe, i budi im stražar.

⁸ Poslije mnogo vremena bićeš pohađen, i posljednjih godina doći ćeš u zemlju izbavljenu od mača i sabranu iz mnogih naroda, u gore Izrailjeve, koje bjehu jednako puste, a oni će izvedeni iz naroda svi živjeti bez straha.

⁹ I podignućeš se, i doći ćeš kao bura, bićeš kao oblak da pokriješ zemlju ti i sve čete tvoje i mnogi narodi s tobom.

¹⁰ Ovako veli Gospod Gospod: i tada će ti doći u srce stvari, i smišljaćeš zle misli.

¹¹ I reći ćeš: idem na zemlju gdje su sela, i udariću na mirni narod koji živi bez straha, koji svi žive u mjestima bez zidova i nemaju ni prijevornica ni vrata,

¹² Da naplijeniš plijena i nagrabiš grabeža, da posegneš rukom svojom na pustinje naseljene i na narod sabrani iz naroda, koji se bavi stokom i imanjem, i živi usred zemlje.

¹³ Sava i Dedan i trgovci Tarsiski i svi laviæi njegovi kazaæe ti: jesi li došao da plijeniš plijen? jesi li skupio ljudstvo svoje da grabiš grabež? da odneseš srebro i zlato, da uzmeš stoku i trg, da naplijeniš mnogo plijena?

¹⁴ Zato prorokuj, sine èovjeèji, i reci Gogu: ovako veli Gospod Gospod: u ono vrijeme, kad æe moj narod Izrailj živjeti bez straha, neæeš li znati?

¹⁵ I doæi æeš iz svoga mjesta, sa sjevernoga kraja, ti i mnogi narodi s tobom, svi jašuæi na konjma, mnoštvo veliko i vojska velika.

¹⁶ I podignuæeš se na moj narod Izrailja kao oblak da pokriješ zemlju; u pošljednje vrijeme dovešæu te na zemlju svoju da me poznadu narodi kad se posvetim u tebi pred njima, Gože!

¹⁷ Ovako veli Gospod Gospod: nijesi li ti onaj o kom govorih u staro vrijeme preko sluga svojih, proroka Izrailjevijeh, koji prorokovaše u ono vrijeme godinama da æu te dovesti na njih.

¹⁸ A kad dođe Gog na zemlju Izrailjevu, govori Gospod Gospod, onda æe se podignuti jarost moja u gnjevu mom.

¹⁹ I u revnosti svojoj, u ognju gnjeva svojega govoriæu: doista, tada æe biti drhat veliki u zemlji Izrailjevoj.

²⁰ I ribe morske i ptice nebeske i zvijeri poljske i sve što gamiže po zemlji, i svi ljudi po zemlji zadrhtaæe od mene, i gore æe se razvaliti i vrleti

popadati, i svi æe zidovi popadati na zemlju.

²¹ I dozvaæu na nj maè po svijem gorama svojim, govori Gospod Gospod: maè æe se svakoga obratiti na brata njegovu.

²² I sudiaæu mu pomorom i krvlju; i pustiaæu na nj i na èete njegove i na mnoge narode, koji budu s njim, silan dažd, kamenje od grada, oganj i sumpor.

²³ I proslaviaæu se i posvetiaæu se i biaæu poznat pred mnogim narodima, i poznaæe da sam ja Gospod.

39

¹ Ti dakle, sine èovjeèji, prorokuj protiv Goga, i reci: ovako veli Gospod Gospod: evo me na te, Gože, kneže i glavo Mesehu i Tuvalu.

² I vratiaæu te natrag i vodiaæu te, i izvešaæu te iz sjevernijeh krajeva i dovešaæu te na gore Izrailjeve.

³ I izbiaæu ti luk tvoj iz lijeve ruke, i prosuaæu ti iz desne ruke strijele.

⁴ Na gorama æeš Izrailjevijem pasti ti i sve èete tvoje i narodi koji budu s tobom; pticama, svakojakim pticama krilatijem i zvijerima poljskim daæu te da te izjedu.

⁵ Na polju æeš pasti, jer ja rekoh, govori Gospod Gospod.

⁶ I pustiaæu oganj na Magoga i na one koji žive na ostrvima bez straha; i poznaæe da sam ja Gospod.

⁷ I sveto ime svoje obznaniaæu usred naroda svojega Izrailja, i neæu više dati da se skvrni

sveto ime moje, nego æe poznati narodi da sam ja Gospod, svetac u Izrailju.

⁸ Evo, doæi æe, i zbiæe se, govori Gospod Gospod; to je dan za koji govoriš.

⁹ Tada æe izaæi stanovnici gradova Izrailjevi-jeh, i naložiæe na oganj i spaliæe oružje i štitove i štitiaæe, lukove i strijele, sulice i koplja, i ložiæe ih na oganj sedam godina.

¹⁰ I neæe nositi drva iz polja, niti æe sjeæi u šumi, nego æe oružje ložiti na oganj, i oplijenæe one koji ih plijeniše, i pootimaæe od onijeh koji od njih otimaše, govori Gospod Gospod.

¹¹ I u to æeu vrijeme dati Gogu mjesto za grob ondje u Izrailju, dolinu kojom se ide na istok k moru, i ona æe stisnuti usta putnicima; ondje æe biti pogreben Gog i sve mnoštvo njegovo i prozvaæe se dolina mnoštva Gogova.

¹² I ukopavaæe ih dom Izrailjev sedam mjeseca, da bi oèistili zemlju.

¹³ I ukopavaæe ih sav narod, i biæe im na slavu u onaj dan kad se proslavim, govori Gospod Gospod.

¹⁴ I odvojiæe ljude koji æe jednako iæi po zemlji i s onima koji prolaze ukopavati one koji bi ostali po zemlji da je oèiste; poslije sedam mjeseca tražiæe.

¹⁵ I prohodiæe zemlju i iæi po njoj, i ko vidi kosti ljudske, naèiniæe kod njih znak, dokle ih ne ukopaju grobari u dolini mnoštva Gogova.

¹⁶ A i gradu æe biti ime Amona; i tako æe oèistiti zemlju.

¹⁷ Ti, dakle, sine èovjeèji, ovako govori Gospod

Gospod, reci pticama, svakojakim pticama i svijem zvijerima poljskim: skupite se i hodite, saberite se sa svijeh strana na žrtvu moju, koju koljem za vas, na veliku žrtvu na gorama Izrailjevijem, i ješæete mesa i piæete krvi;

¹⁸ Ješæete mesa junaèkoga i piæete krvi knezova zemaljskih, ovnova, jaganjaca i jaraca i telaca, sve ugojene stoke Vasanske.

¹⁹ I ješæete pretiline da æete se nasititi, i piæete krvi da æete se opiti od žrtava mojih što æu vam naklati.

²⁰ I nasitiæete se za mojim stolom konja i konjika, junaka i svakojakih vojnika, govori Gospod Gospod.

²¹ I pustiaæu slavu svoju meðu narode, i svi æe narodi vidjeti sud moj koji æu uèiniti i moju ruku koju æu dignuti na njih.

²² I poznaæe dom Izrailjev da sam ja Gospod Bog njihov, od onoga dana i poslije.

²³ I narodi æe poznati da se za svoje bezakonje zarobi dom Izrailjev, što meni zgriješiše, te sakrih lice svoje od njih, i dadoh ih u ruke neprijateljima njihovijem, i svi padoše od maèa.

²⁴ Po neèistoti njihovoj i po prijestupu njihovu uèinih im i sakrih lice svoje od njih.

²⁵ Toga radi ovako govori Gospod Gospod: povratiaæu roblje Jakovljevo i smilovaæu se svemu domu Izrailjevu i revnovaæu za sveto ime svoje,

²⁶ Pošto podnesu sramotu svoju i sve prijestupe svoje, kojima mi prestupiše dok sjeðahu u svojoj zemlji bez straha i nikoga ne bješe da ih plaši,

²⁷ Kad ih dovedem natrag iz naroda i saberem

ih iz zemalja neprijatelja njihovijeh, i posvetim se u njima pred mnogim narodima.

²⁸ I poznaæe da sam ja Gospod Bog njihov kad odvedavši ih u ropstvo meðu narode opet ih saberem u zemlju njihovu ne ostavivši ih nijednoga ondje.

²⁹ I neæu više kriti lica svojega od njih kad izlijem duh svoj na dom Izrailjev, govori Gospod Gospod.

40

¹ Dvadeset pete godine robovanja našega, u poèetku godine, deseti dan mjeseca, èetrnaeste godine otkako se uze grad, isti dan doæe nada me ruka Gospodnja i odvede me onamo.

² Utvarama Božjim odvede me u zemlju Izrailjevu, i postavi me na goru vrlo visoku, na kojoj bijaše s juga kao sagraðen grad.

³ I odvede me onamo, i gle, èovjek, koji na oèi bješe kao od mjedi, s užem lanenijem u ruci i s trskom mjeraèkom, i stajaše na vratima.

⁴ I progovori mi taj èovjek: sine èovjeèi, gledaj oèima svojim i slušaj ušima svojim, i uzmi na um sve što æu ti pokazati, jer si doveden ovamo da ti pokažem; kaži domu Izrailjevu sve što vidiš.

⁵ I gle, bješe zid spolja oko doma, a u ruci onom èovjeku trska mjeraèka od šest lakata, a lakat bješe s podlanice duži od obiènoga; i izmjeri graðevinu u širinu, i bješe jedna trska, i u visinu, i bješe jedna trska.

⁶ Pa doæe na vrata koja bijahu prema istoku, i izide uz basamake, i izmjeri jedan prag vratima,

i bješe u širinu jedna trska, i drugi prag, i bješe u širinu jedna trska;

⁷ I klijeti, i svaka bješe jednu trsku duga i jednu trsku široka; a između klijeti bješe pet lakata; i prag na vratima kod trijema na unutrašnjim vratima, i bješe s jedne trske.

⁸ I izmjeri trijem na vratima unutrašnjim, i bješe jedna trska.

⁹ I izmjeri trijem na vratima, i bješe osam lakata; i dovratnike im, i bjehu dva lakta; a trijem na vratima bješe iznutra;

¹⁰ I klijeti kod vrata prema istoku bjehu tri amo i tri tamo, jedne mjere sve tri, i jedne mjere bjehu dovratnici tamo i amo.

¹¹ I izmjeri širinu vratima, i bješe deset lakata, i trinaest lakata bješe u dužinu vratima.

¹² I pred klijetima bješe mjesta jedan lakat, i za jedan lakat bješe mjesta s druge strane, i u svakoj klijeti bješe šest lakata otuda i šest lakata odovuda.

¹³ Poslije izmjeri vrata od krova jedne klijeti do krova druge, i bješe u širinu dvadeset i pet lakata, vrata prema vratima.

¹⁴ I načini dovratnike od šezdeset lakata, i pred dovratnicima trijem na vratima unaokolo.

¹⁵ I od lica vrata na koja se ulazi do lica trijema na unutrašnjim vratima bijaše pedeset lakata.

¹⁶ I bijahu prozori na klijetima i na dovratnicima njihovijem suženi unutra oko vrata, tako i na trijemovima, prozori bijahu iznutra svuda unaokolo, i po dovratnicima palme.

¹⁷ Potom me uvede u spoljašnji trijem, i gle, bijahu klijeti i pod načinjem svuda unaokolo u

trijemu, trideset klijeti na podu.

¹⁸ A taj pod pokraj vrata prema dužini vrata bijaše niži pod.

¹⁹ Potom izmjeri širinu od lica donjih vrata do lica unutrašnjega trijema spolja, i bješe sto lakata k istoku i sjeveru.

²⁰ I vrata koja bjehu k sjeveru na trijemu spoljašnjem izmjeri u dužinu i u širinu;

²¹ I bijahu tri klijeti tamo i tri amo, i dovratnici im i trijemovi bijahu iste mjere kao u prvijeh vrata; pedeset lakata bijaše u dužinu a u širinu dvadeset i pet lakata;

²² I prozori im i trijemovi i palme bijahu na mjeru kao na vratima koja gledaju na istok, i išaše se k njima uz sedam basamaka, i trijemovi bijahu pred njima.

²³ I vrata od unutrašnjega trijema bijahu prema vratima sjevernijem i istoènijem, i izmjeri od vrata do vrata, i bješe sto lakata.

²⁴ Poslije me odvede k jugu, i gle, bjehu vrata prema jugu; i izmjeri im dovratnike i trijemove, i bješe ista mjera.

²⁵ I bijahu prozori na njima i na trijemovima njihovijem unaokolo kao oni prozori; pedeset lakata bijaše u dužinu i dvadeset i pet lakata u širinu.

²⁶ I išaše se k njima uza sedam basamaka, i trijemovi bijahu pred njima, i palme jedna otuda a jedna odovuda po dovratnicima.

²⁷ I vrata od unutrašnjega trijema bijahu prema jugu; i izmjeri od vrata do vrata k jugu, i bješe sto lakata.

28 Tada me uvede u unutrašnji trijem južnijem vratima; i izmjeri južna vrata, i bješe ista mjera.

29 I kljeti njihove i dovratnici i trijemovi bijahu iste mjere, i prozori na njima i na trijemovima unaokolo; pedeset lakata bijaše u dužinu i dvadeset i pet lakata u širinu.

30 I trijemovi bijahu unaokolo, dvadeset i pet lakata u dužinu i pet lakata u širinu.

31 I trijemovi im bijahu prema spoljašnjem trijemu, i palme po dovratnicima, i uz osam basamaka iđāše se k njima.

32 Potom me odvede u unutrašnji trijem k istoku, i izmjeri vrata, i bješe ista mjera;

33 I kljeti im i dovratnici i trijemovi bjehu iste mjere; i bjehu prozori na njima i na trijemovima njihovijem unaokolo; u dužinu bješe pedeset lakata a u širinu dvadeset i pet lakata;

34 I trijemovi im bjehu prema spoljašnjem trijemu, i palme po dovratnicima i tamo i amo, i uz osam basamaka iđāše se k njima.

35 Potom odvede me na sjeverna vrata i izmjeri ih, i bjehu iste mjere.

36 Tako i kljeti im i dovratnici i trijemovi i prozori unaokolo; u dužinu pedeset lakata a u širinu dvadeset i pet lakata.

37 I dovratnici im bijahu prema spoljašnjem trijemu, i palme po dovratnicima i tamo i amo, i uz osam basamaka iđāše se k njima.

38 I kljeti s vratima bijahu kod dovratnika tjeih vrata, ondje se prahu žrtve paljenice.

39 A u trijemu od vrata bijahu dva stola s jedne strane i dva stola s druge strane da se na njima

kolju žrtve paljenice i žrtve za grijeh i za krivicu;

⁴⁰ I na strani spolja kako se ulazi na sjeverna vrata bijahu dva stola, i na drugoj strani u trijemu od istijeh vrata bijahu dva stola;

⁴¹ Èetiri stola bjehu s jedne strane i èetiri s druge strane uz vrata, osam stolova, na kojima se koljaše.

⁴² A èetiri stola za žrtvu paljenicu bjehu od tesanoga kamena, u dužinu podrug lakta, i podrug lakta u širinu a u visinu jedan lakat, i na njima se ostavljaše oruđe kojim se koljahu žrtve paljenice i druge žrtve.

⁴³ I unutra bijahu kuke s podlanice svuda unaokolo, a na stolove se metaše meso od žrtava.

⁴⁴ I spolja pred vratima unutrašnjim bjehu klijeti za pjevaèe u unutrašnjem trijemu; jedne bjehu uz vrata sjeverna i gledahu prema jugu a druge bjehu uz istoèna vrata i gledahu prema sjeveru.

⁴⁵ Tada mi reèe: ove klijeti što gledaju na jug jesu za sveštenike koji služe oko doma;

⁴⁶ A one klijeti što gledaju na sjever jesu za sveštenike koji služe kod oltara; to su sinovi Sadokovi, koji između sinova Levijevih pristupaju ka Gospodu da mu služe.

⁴⁷ Potom izmjeri trijem, i bješe u dužinu sto lakata i u širinu sto lakata, èetvrtast; i oltar bijaše pred domom.

⁴⁸ Poslije me odvede u trijem od doma, i izmjeri dovratnike trijemu, i bješe pet lakata otud i pet lakata odovud; a vrata bjehu široka tri lakta otud i tri lakta odovud;

⁴⁹ Dužina trijemu bješe dvadeset lakata a širina jedanaest lakata, i uz basamake se iđaše k njemu, i stupovi bijahu uz dovratnike, jedan otud i jedan odovud.

41

¹ Poslije me odvede u crkvu, i izmjeri dovratnike, i bješe šest lakata u širinu otuda i šest lakata u širinu odovuda, prema širini šatoru.

² A vratima širina bješe deset lakata, a strane vratima bjehu od pet lakata otuda i od pet lakata odovuda; potom izmjeri joj dužinu, i bješe èetrdeset lakata, i širinu, i bješe dvadeset lakata.

³ Pa uđe unutra i izmjeri dovratnike, i bjehu od dva lakta; a vrata bjehu od šest lakata, a širina vratima sedam lakata.

⁴ I izmjeri dužinu ondje, i bješe dvadeset lakata, a širina dvadeset lakata unutra u crkvi; i reče mi: ovo je svetinja nad svetinjama.

⁵ I izmjeri zid domu, i bješe šest lakata, i širina klijeti unaokolo u domu bješe èetiri lakta.

⁶ A klijeti bijahu po tri jedna nad drugom, i bješe ih trideset, i dopirahu do zida koji bijaše u domu unaokolo za klijeti da ih drži, a ne držaše ih zid od doma.

⁷ Jer se raširivaše građevina ozgo unaokolo za klijeti koje bijahu oko doma ozgo svuda unaokolo, i zato građevina bijaše ozgo šira, i najniže klijeti bijahu ozgo šire za srednje.

⁸ I vidjeh uz dom visinu unaokolo; a pod u klijeti bijaše s cijele trske, šest lakata.

⁹ Širina zidu uz klijeti spolja bješe pet lakata, a bješe prazno mjesto kljetima koje bjehu uz dom.

¹⁰ I među klijetima bješe dvadeset lakata širine oko doma.

¹¹ A vrata od klijeti bjehu k praznom mjestu, jedna prema sjeveru a jedna prema jugu, a širina onom praznom mjestu pet lakata svuda unaokolo.

¹² A građevina koja bješe pred odijeljenom stranom k zapadu imaše sedamdeset lakata u širinu, a zid te građevine bješe pet lakata širok unaokolo, i devedeset lakata dug.

¹³ Potom izmjeri dom, i bijaše u dužinu sto lakata; odijeljena strana i građevina i zidovi joj, sve zajedno u dužinu sto lakata.

¹⁴ I širina pred domom i odijeljenom stranom k istoku imaše sto lakata.

¹⁵ I izmjeri dužinu građevini pred odijeljenom stranom što bijaše iza nje, i klijeti njezine otuda i odovuda, i bješe sto lakata; i unutrašnji dom i hodnike od trijema;

¹⁶ Pragove i prozore sužene, i klijeti unaokolo u tri reda, prema pragu, što bješe obloženo drvetom svuda unaokolo, od zemlje do prozora, i prozori bjehu obloženi;

¹⁷ Do vrh vrata i do doma unutrašnjega, i spolja, i sav zid unaokolo iznutra i spolja na mjeru.

¹⁸ I bjehu naèinjeni heruvimi i palme, jedna palma među dva heruvima, i u svakoga heruvima bjehu dva lica:

¹⁹ Lice èovjeèije prema palmi otuda, i lice lavovo prema palmi odovuda; tako bješe naèinjeno po svemu domu unaokolo;

²⁰ Od zemlje do vrh vrata bjehu heruvimi i

palme naèinjene, tako i po zidu u crkvi.

²¹ U crkve dovratnici bjehu na èetiri ugla; i svetinji lice bješe onako.

²² Oltar bješe drven, tri lakta visok, i dva lakta dug, s uglovima, i dužina i strane bjehu od drveta. I reèe mi: to je sto, koji stoji pred Gospodom.

²³ Dvoja vrata bjehu u crkvi i svetinji;

²⁴ A u vrata bjehu dva krila, koja se obrtahu, dva krila u jednijeh vrata i dva u drugih.

²⁵ I na vratima crkvenijem bjehu naèinjeni heruvimi i palme, kao po zidovima; i grede drvene bijahu pred trijemom spolja.

²⁶ I bijahu uski prozori i palme otuda i odovuda po stranama trijemu i po klijetima u domu i po gredama.

42

¹ I izvede me u spoljašnji trijem prema sjeveru, i dovede me ka klijetima, koje bijahu prema odijeljenoj strani i prema građevini na sjeveru.

² S lica bješe u dužinu sto lakata kod sjevernijeh vrata, a u širinu pedeset lakata.

³ Prema unutrašnjem trijemu od dvadeset lakata i prema podu spoljašnjega trijema bijahu klijeti prema klijetima u tri reda.

⁴ I pred klijetima bijaše hodnik u širinu od deset lakata, unutra, put k njima od jednoga lakta, i vrata bjehu prema sjeveru.

⁵ A najgornje klijeti bjehu tješnje, jer klijeti donje i srednje u zgradi izlažahu veæma nego one.

⁶ Jer bijahu na tri poda, ali nemahu stupova kao u trijemu, i zato se suživaše iznad donjega i srednjega od zemlje.

⁷ A ograda koja bijaše spolja prema klijetima k trijemu spoljašnjem pred klijetima imaše u dužinu pedeset lakata.

⁸ Jer dužina klijetima, koje bijahu u trijemu spoljašnjem, bijaše pedeset lakata. I gle, pred crkvom bješe sto lakata.

⁹ A pod tijem klijetima bijaše ulaz s istoka, kojim se ulažaaše u njih iz spoljašnjega trijema.

¹⁰ U širini ograde toga trijema k istoku pred odijeljenom stranom i pred građevinom bijahu klijeti.

¹¹ A pred njima bijaše put kao kod sjevernijeh klijeti; jednake dužine i jednake širine bijahu, i izlazi im i vrata bijahu jednaka.

¹² I kaka bijahu vrata u klijeti koje bijahu prema jugu, taka bijahu vrata gdje se poèinjaše put pred ogradom pravo k istoku, kad se ide k njima.

¹³ I reèe mi: sjeverne klijeti i južne klijeti pred odijeljenom stranom jesu svete klijeti, gdje sveštenici koji pristupaju ka Gospodu jedu presvete stvari, ondje æe ostavljati presvete stvari i dar i prinos za grijeh i prinos za krivicu, jer je sveto mjesto.

¹⁴ Kad sveštenici uđu, neæe izlaziti iz svetinje u spoljašnji trijem, nego æe ondje ostavljati haljine svoje u kojima služe, jer su svete, i oblaèiæe druge haljine, pa onda izlaziti k narodu.

¹⁵ I izmjerivši dom unutrašnji odvede me na

vrata istoèna i izmjeri svuda unaokolo.

¹⁶ Izmjeri istoènu stranu trskom mjeraèkom, i bješe pet stotina trsaka, trskom mjeraèkom unaokolo.

¹⁷ Izmjeri sjevernu stranu, i bješe pet stotina trsaka, trskom mjeraèkom unaokolo.

¹⁸ Izmjeri južnu stranu, i bješe pet stotina trsaka, trskom mjeraèkom.

¹⁹ I okrenuvši se na zapadnu stranu, izmjeri, i bješe pet stotina trsaka, trskom mjeraèkom.

²⁰ Izmjeri sa èetiri strane, i bješe zid unaokolo pet stotina trsaka dug i pet stotina širok da razdvaja sveto mjesto od svjetskoga.

43

¹ Potom me odvede k vratima koja gledaju na istok.

² I gle, slava Boga Izrailjeva dohoðaše od istoka, i glas joj bijaše kao glas velike vode, i zemlja se sjaše od slave njegove.

³ I utvara koju vidjeh bijaše kao utvara koju vidjeh kad dođoh da zatrem grad: bješe utvara kao ona koju vidjeh na rijeci Hevaru; i padoh na lice svoje.

⁴ A slava Gospodnja uđe u dom na vrata koja gledaju na istok.

⁵ I podiže me duh i odvede me u unutrašnji trijem; i gle, dom bijaše pun slave Gospodnje.

⁶ I èuh gdje mi progovori iz doma, i èovjek stajaše kod mene.

⁷ I reèe mi: sine èovjeèji, ovo je mjesto prijestola mojega i mjesto stopa nogu mojih, gdje æu nastavati usred sinova Izrailjevijeh dovijeka;

i dom Izrailjev neæe viœe skvrniti svetoga imena mojega, ni oni ni carevi njihovi kurvarstvom svojim i mrtvijem tjelesima careva svojih na visinama svojim.

⁸ Metaœe prag svoj do moga praga, i dovratnike svoje do mojih dovratnika i pregradu izmeðu mene i sebe, te skvrniœe sveto ime moje gadovima svojim koje èinjahu; zato ih satrh u gnjevu svom.

⁹ Sada neka uklone daleko od mene kurvarstvo svoje i mrtva tjelesa careva svojih, i nastavaæu usred njih dovijeka.

¹⁰ Ti, sine èovjeèji, pokaži domu Izrailjevu ovaj dom, neka se postide bezakonja svojega, i neka izmjere sve.

¹¹ I kad se postide svega œto su èinili, pokaži im oblik od doma i red i izlaske i ulaske, i sve oblike i svu uredbu, i sve oblike i sve zakone, i opiœi im ga da paze na sav oblik njegov i na sve uredbe, i tako èine.

¹² A ovo je zakon za dom: navrh gore koliko zauzima unaokolo da bude svetinja nad svetinjama. Eto, to je zakon za dom.

¹³ A ovo je mjera za oltar na lakte, a u laktu je jedan obièan lakat i podlanica: podnoœje mu lakat visoko i lakat œiroko, a oplata na njemu po kraju unaokolo s pedi; taka je gornja strana oltaru.

¹⁴ A od podnoœja na zemlji do niœega pojasa dva lakta, i u œirinu jedan lakat; a od manjega pojasa do veæega pojasa èetiri lakta, i u œirinu lakat.

¹⁵ A sam oltar da bude èetiri lakta visok, od

oltara gore da bude èetiri roga.

¹⁶ A oltar da bude dvanaest lakata dug i dvanaest lakata širok, i èetvrtast na èetiri strane.

¹⁷ I pojas da je èetrnaest lakata dug i èetrnaest lakata širok na èetiri strane, a oplata oko njega od po lakta, i podnožje mu od lakta unaokolo, i basamacu mu da budu okrenuti na istok.

¹⁸ I reèe mi: sine èovjeèji, ovako veli Gospod Gospod, ovo su naredbe za oltar kad se naèini da se na njemu prinose žrtve paljenice i da se kropi krvlju.

¹⁹ I sveštenicima Levitima koji su od sjemena Sadokova, koji pristupaju k meni, govori Gospod Gospod, da mi služe, daæeš junca za žrtvu za grijeh.

²⁰ I uzmi krvi njegove, i pomaži mu èetiri roga i èetiri ugla od pojasa i oplatu unaokolo, tako æeš ga oèistiti i uèiniti oèišæenje za nj.

²¹ Potom uzmi junca za grijeh, i neka se spali na mjestu odreðenom u domu izvan svetinje.

²² A drugi dan prinesi jarca zdrava za grijeh, i neka oèiste njim oltar kako su oèistili juncem.

²³ A kad oèistiš, prinesi junca zdrava i ovna od stada zdrava.

²⁴ I kad ih prineseš pred Gospodom, neka sveštenici bace na njih soli i prinesu ih na žrtvu paljenicu Gospodu.

²⁵ Sedam dana prinosi jarca za grijeh svaki dan; i junca i ovna iz stada zdrava neka prinose.

²⁶ Sedam dana neka èine oèišæenje za oltar, i oèiste ga i posvete.

²⁷ A kad se navrše ti dani, osmoga dana i

poslije neka prinose sveštenici na oltaru žrtve vaše paljenice i žrtve vaše zahvalne, i primiaeu vas, govori Gospod Gospod.

44

¹ I odvede me opet k vratima spoljašnjim od svetinje, koja gledaju na istok, a ona bjehu zatvorena.

² I reèe mi Gospod: ova vrata neka budu zatvorena i da se ne otvaraju, i niko da ne ulazi na njih, jer je Gospod Bog Izrailjev ušao na njih; zato neka budu zatvorena.

³ Za kneza su; sam knez neka sjeda na njima da jede hljeb pred Gospodom; kroz trijem od ovijeh vrata neka ulazi i istijem putem neka izlazi.

⁴ I odvede me k sjevernijem vratima pred dom; i vidjeh, i gle, dom Gospodnji bješe pun slave Gospodnje, i padoh na lice svoje.

⁵ I reèe mi Gospod: sine èovjeèji, pazi srcem svojim i vidi oèima svojim i slušaj ušima svojim, što æu ti kazati za sve uredbe doma Gospodnjega i za sve zakone njegove; pazi srcem svojim na sve ulaze u dom i na sve izlaze iz svetinje.

⁶ I reci odmetnièkom domu Izrailjevu: ovako veli Gospod Gospod: dosta je gadova vaših, dome Izrailjev,

⁷ Što uvodiste tuđince neobrezana srca i neobrezana tijela da budu u mojoj svetinji da skvrne dom moj, i prinosiste moj hljeb, pretilinu i krv, i tako prestupaše moj zavjet osim svih gadova vaših;

⁸ I ne izvršivaste što treba za moju svetinju, nego postaviste ljude po svojoj volji da izvršuju što treba u mojoj svetinji.

⁹ Ovako veli Gospod Gospod: nijedan tuđin neobrezana srca i neobrezana tijela da ne dolazi u moju svetinju, nijedan od svijeh tuđinaca koji su među sinovima Izrailjevijem.

¹⁰ A Leviti koji otstupiše od mene kad zađe Izrailj, koji zađoše od mene za gadnijem bogovima svojim, nosiæe bezakonje svoje.

¹¹ I biæe sluge u mojoj svetinji u službi na vratima od doma služeæi domu; oni æe klati žrtve paljenice i druge žrtve narodu, i stajaæe pred njima služeæi im.

¹² Što im služiše pred gadnijem bogovima njihovijem i biše domu Izrailjevu spoticanje na bezakonje, zato podigoh ruku svoju na njih, govori Gospod Gospod, da æe nositi bezakonje svoje,

¹³ I neæe pristupati k meni da mi vrše sveštenieku službu, niti kojoj svetinji mojoj, ni svetinji nad svetinjama neæe pristupati, nego æe nositi sramotu svoju i gadove svoje, koje èiniše.

¹⁴ Nego æu ih postaviti za èuvare domu na svaku službu njegovu i na sve što biva u njemu.

¹⁵ A sveštenici Leviti sinovi Sadokovi, koji izvršivahu što treba u mojoj svetinji, kad sinovi Izrailjevi zađoše od mene, oni æe pristupati k meni da mi služe, i stajaæe preda mnom prinoseæi mi pretilinu i krv, govori Gospod Gospod.

¹⁶ Oni neka ulaze u moju svetinju i oni neka

pristupaju k stolu mojemu da mi služe i neka izvršuju što sam zapovjedio da se izvršuje.

17 I kad ulaze na vrata unutrašnjega trijema, neka obuku lanene haljine, i ništa da ne bude na njima vuneno kad služe na vratima unutrašnjega trijema i u njemu.

18 Na glavama neka im budu kape lanene i gaæe lanene po bedrima, i da se ne pašu nièim oda šta bi se znojili.

19 A kad izlaze u trijem spoljašnji, u spoljašnji trijem k narodu, neka svuku sa sebe haljine u kojima služe, i ostave ih u klijetima svetijem, pa neka obuku druge haljine, da ne osveæuju naroda haljinama svojim.

20 I glave svoje da ne briju, a ni kose da ne ostavljaju, nego neka strigu glave svoje.

21 I vina da ne pije nijedan sveštenik kad hoæe da uđe u unutrašnji trijem.

22 I udovicom ni puštenicom da se ne žene, nego djevojkom od sjemena doma Izrailjeva ili udovicom sveštenièkom neka se žene.

23 I narod moj neka uèe što je sveto što li nije sveto, i neka ih uèe raspoznavati neèisto od èistoga.

24 A u raspri neka stanu da sude, po mojim zakonima neka sude, i zakone moje i uredbe moje neka drže o svijem praznicima mojim, i subote moje neka svetkuju.

25 I k mrtvacu da ne idu da se ne oskvrne; samo za ocem i za materom i za sinom i za kæerju, za bratom i za sestrom neudatom mogu se oskvrniti.

26 A kad se oèisti, neka mu se broji sedam

dana.

²⁷ I u koji bi dan ušao u svetinju, u trijem unutrašnji, da služi u svetinji, neka prinese žrtvu za grijeh svoj, govori Gospod Gospod.

²⁸ A našljedstvo što æe imati, ja sam njihovo našljedstvo; i vi im ne dajte dostojanja u Izrailju, ja sam njihovo dostojanje.

²⁹ Dar i žrtvu za grijeh i žrtvu za krivicu oni æe jesti; i sve zavjetovano u Izrailju njihovo æe biti.

³⁰ I prvine od svakoga prvoga roda i svi prinosi podizani od svega između svijeh prinosa vaših biæe sveštenicima; i prvine od tijesta svojega davaæete svešteniku da bi poèivao blagoslov na domovima vašim.

³¹ Sveštenici da ne jedu mrcinoga ni što zvjerka raskine, bilo ptica ili što od stoke.

45

¹ A kad stanete dijeliti zemlju u našljedstvo, prinesite prinos Gospodu, svet dio od zemlje, u dužinu dvadeset i pet tisuæa lakata, i u širinu deset tisuæa, to neka bude sveto po svijem međama svojim unaokolo.

² Od toga neka bude za svetinju pet stotina lakata u dužinu i pet stotina u širinu, èetvrtasto otsvuda, i pedeset lakata unaokolo za podgrađa.

³ Po toj mjeri izmjeri u dužinu dvadeset i pet tisuæa i u širinu deset tisuæa, i tu neka bude svetinja i svetinja nad svetinjama.

⁴ To neka bude svet dio od zemlje sveštenicima, koji služe u svetinji, koji

pristupaju da služe Gospodu, i neka im bude mjesto za kuæe i sveto mjesto za svetinju.

⁵ A dvadeset i pet tisuæa lakata u dužinu i deset tisuæa u širinu neka bude Levitima koji služe u domu u državu s dvadeset klijeti.

⁶ I gradu podajte dostojanje pet tisuæa lakata u širinu i dvadeset i pet tisuæa u dužinu prema svetom dijelu; to neka je za sav dom Izrailjev.

⁷ A knezu neka bude s obje strane svetoga dijela i dostojanja gradskoga pred svetijem dijelom i pred gradskim dostojanjem, sa zapadne strane na zapad i s istoène strane na istok, a dužina da bude prema svakom od tih dijelova od zapadne međe do istoène međe.

⁸ Ta zemlja da mu je dostojanje u Izrailju, da više ne otimaju knezovi moji od naroda mojega, nego ostalu zemlju da dadu domu Izrailjevu po plemenima njihovijem.

⁹ Ovako veli Gospod Gospod: dosta je, knezovi Izrailjevi; prođite se nasilja i otimanja, i tvorite sud i pravdu, i skinite teške poslove svoje s mojega naroda, govori Gospod Gospod.

¹⁰ Mjerila da su vam prava, i efa prava, i vat prav.

¹¹ Efa i vat da su jedne mjere, da vat bere desetinu homora, i efa desetinu homora; mjera da im je prema homoru.

¹² I sikal da je dvadeset gera, a mina da vam je dvadeset sikala, dvadeset i pet sikala, i petnaest sikala.

¹³ Ovo je prinos što æete prinositi: šestina efe od homora pšenice, tako i od jeèma dajte šestinu efe od homora.

14 A za ulje je uredba ova: vat je mjera za ulje; desetina vata od jednoga kora, koji je homor od deset vata, jer je deset vata homor.

15 A od sitne stoke jedno od dvije stotine s dobrih pasišta sinova Izrailjevijeh za dar i za žrtvu paljenicu i za žrtvu zahvalnu, da se èini oèišæenje za njih, govori Gospod Gospod.

16 Sav narod zemaljski da daje ovaj prinos knezu Izrailjevu.

17 A knez je dužan davati žrtve paljenice s darom i naljevom na praznike i na mladine i u subote, o svijem svetkovinama doma Izrailjeva; on neka prinosi žrtvu za grijeh s darom i žrtvu paljenicu i zahvalnu da èini oèišæenje za dom Izrailjev.

18 Ovako veli Gospod Gospod: prvoga dana prvoga mjeseca uzmi junca zdrava, i oèisti svetinju njim.

19 I neka sveštenik uzme krvi od te žrtve za grijeh, i pomaže njom dovratnike na domu i èetiri ugla od pojasa na oltaru i dovratnike od vrata na unutrašnjem trijemu.

20 Tako uèini i sedmoga dana istoga mjeseca za svakoga koji zgriješi iz neznanja i za prostoga; tako æete oèistiti dom.

21 Prvoga mjeseca èetnaestoga dana da vam je pasha, praznik sedam dana, hljebovi prijesni da se jedu.

22 I taj dan neka prinese knez za se i za sav narod zemaljski junca na žrtvu za grijeh.

23 A za sedam dana praznika neka prinosi na žrtvu paljenicu Gospodu po sedam junaca i sedam ovnova zdravijeh na dan, za onijeh sedam

dana, i na žrtvu za grijeh jarca na dan.

²⁴ I za dar po efu na junca i efu na ovna neka prinosi, i in ulja na svaku efu.

²⁵ Sedmoga mjeseca petnaestoga dana na praznik neka prinosi isto tako za sedam dana i žrtvu za grijeh i žrtvu paljenicu i dar i ulje.

46

¹ Ovako veli Gospod Gospod: vrata unutrašnjega trijema, koja gledaju na istok, neka su zatvorena u šest dana težatnijeh, a u subotu neka se otvaraju, i na dan mladine neka se otvaraju.

² I knez neka dođe kroz trijem od vrata spoljašnjih, i neka stane kod dovratnika, a sveštenici neka prinesu njegovu žrtvu paljenicu i žrtvu zahvalnu, i on pokloniv se na pragu neka otide, a vrata da se ne zatvoraju do večera.

³ I narod zemaljski neka se poklanja Gospodu na istijem vratima u subote i na mladine.

⁴ A žrtva paljenica, što æe prinositi knez Gospodu subotom, biæe šest jaganjaca zdravijeh i ovan zdrav;

⁵ A dar efa na ovna, a na jaganjce dar koliko mu ruka može, i in ulja na efu;

⁶ A o mladini da bude junac zdrav, i šest jaganjaca i ovan, sve zdravo;

⁷ I dar da prinese efu na junca i efu na ovna, a na jaganjce koliko mu može ruka, i ulja in na efu.

⁸ A knez kad ide, neka ide kroz trijem od vrata, i istijem putem neka odlazi.

⁹ A kad narod zemaljski dohodi pred Gospoda o praznicima, ko uđe na sjeverna vrata da se pokloni, neka izlazi na južna vrata; a ko uđe na južna vrata, neka izlazi na sjeverna vrata; neka se ne vraća na vrata na koja uđe, nego neka izlazi na ona koja su nasuprot.

¹⁰ A knez s njima neka ulazi kad oni ulaze, i neka izlazi kad oni izlaze.

¹¹ I o praznicima i o svetkovinama dar neka je efa na junca, i efa na ovna, a na jaganjce koliko mu ruka dade, a ulja in na efu.

¹² A kad knez prinosi dragovoljnu žrtvu, paljenicu ili zahvalnu, od svoje volje Gospodu, tada neka mu se otvore vrata koja gledaju na istok, i neka prinese žrtvu svoju paljenicu i zahvalnu, kako èini subotom; potom neka izide, i vrata neka se zatvore kad izide.

¹³ I prinosi svaki dan Gospodu na žrtvu paljenicu jagnje od godine zdravo; svako jutro prinosi ga.

¹⁴ I dodaj na nj dar svako jutro šestinu efe i ulja trećinu ina, da se pokropi bijelo brašno; to je vazdašnji dar Gospodu uredbom vjeènom.

¹⁵ I tako neka prinose jagnje i dar i ulje svako jutro, žrtvu paljenicu svagdašnju.

¹⁶ Ovako veli Gospod Gospod: ako knez da dar kome sinu svom od svojega našljedstva, neka bude sinovima njegovijem, njihovo je dostojanje.

¹⁷ Ako li da dar od svojega našljedstva kome služi svojemu, neka mu bude do godine oprosne, a onda neka se vrati knezu, jer je njegovo našljedstvo, sinovima njegovijem neka bude.

¹⁸ I knez da ne uzima narodu ništa od

našljedstva tjerajuæi ih s njihova našljedstva; od svojega dostojanja neka daje sinovima svojim našljedstvo da se ne razgoni moj narod, niko sa svojega našljedstva.

¹⁹ Potom me odvede kroz ulaz koji je pokraj vrata u svete klijeti sveštenieke koje gledaju na sjever, i gle, ondje bijaše neko mjesto u dnu prema zapadu.

²⁰ I reèe mi: ovo je mjesto gdje æe sveštenici variti prinos za krivicu i za grijeh, gdje æe peæi dar da ne iznose u spoljašnji trijem i narod posveæuju.

²¹ Tada me izvede u spoljašnji trijem, i provede me u èetiri ugla od trijema, i gle, u svakom uglu od trijema bijaše trijem.

²² U èetiri ugla od trijema bijahu trijemovi s dimnjacima, u dužinu od èetrdeset lakata, a u širinu od trideset lakata, sva èetiri na uglovima bijahu jedne mjere.

²³ U njima èetirma bješe zid unaokolo, a pod tijem zidom bijahu ognjišta svuda unaokolo.

²⁴ I reèe mi: ovo su kuhinje, gdje æe žrtve narodne kuhati koji služe domu.

47

¹ Potom odvede me opet k vratima od doma, i gle, voda izlažaše ispod praga od doma k istoku, jer lice domu bijaše prema istoku; i voda tecijaše dolje s desne strane doma, s južne strane oltara.

² Potom me izvede vratima sjevernijem, i provede me okolo spoljašnjim putem k spoljašnjim vratima, putem koji gleda na istok, i gle, voda tecijaše s desne strane.

³ I kad èovjek izide na istok s mjerom u ruci, izmjeri tisuæu lakata, i prevede me preko vode, i voda bijaše do gležanja.

⁴ Potom opet izmjeri tisuæu lakata, i prevede me preko vode, a voda bješe do koljena; opet izmjeri tisuæu lakata, i prevede me, a voda bješe do pojasa.

⁵ I opet izmjeri tisuæu lakata, i posta rijeka, koje ne mogoh prijeæi, jer voda ustade da trebaše plivati, posta rijeka koja se ne može pregaziti.

⁶ Tada mi reèe: vidje li, sine èovjeèji? I odvede me i povrati me na brijeg rijeci.

⁷ A kad se vratih, gle, po brijegu rijeci vrlo mnogo drva otud i odovud.

⁸ I reèe mi: ova voda teèe u Galileju prvu, i spušta se u polje, i utjeèe u more, i kad dođe u more, njegova æe voda postati zdrava.

⁹ I sve životinje što se mièu kuda god dođu ove rijeke, biæe žive i biæe veliko mnoštvo riba, jer kad dođe ova voda onamo, druga æe postati zdrava, i sve æe biti živo gdje ova rijeka dođe.

¹⁰ I ribari æe stajati kraj njega od Engada do En-Eglaima i razapinjati mreže; i biæe riba svakojakih vrlo mnogo kao u velikom moru.

¹¹ A bare njegove i glibovi neæe biti zdravi, nego æe ostati slani.

¹² A kraj rijeke po brijegu otud i odovud rašæe drveta svakojaka rodna, kojima lišæe neæe opadati niti æe roda na njima nestajati; svakoga æe mjeseca rađati nov rod, jer joj voda teèe iz svetinje; zato æe rod njihov biti za jelo i

lišæe njihovo za lijek.

¹³ Ovako veli Gospod Gospod: ovo su međe u kojima æete naslijediti zemlju po dvanaest plemena Izrailjevijeh: Josifu dva dijela.

¹⁴ Naslijedijæete je kako jedan tako drugi, za koju podigoh ruku svoju da æu je dati ocima vašim; i pripašæe vam ta zemlja u našljedstvo.

¹⁵ Ovo je dakle međa zemlji: na sjevernoj strani od velikoga mora na Etlon kako se ide u Sedad,

¹⁶ Emat, Virota, Sivrajim, koji je između međe Damaštanske i međe Ematske, Asaratihon, koji je na međi Avranskoj.

¹⁷ Tako æe biti međe od mora Asarenan, međa Damaštanska i sjeverna strana na sjever, i međa Ematska; to je sjeverna strana.

¹⁸ A istoènu stranu izmjerite od Avrana i od Damaska i od Galada i od zemlje Izrailjeve na Jordanu, od te međe do mora istoènoga. I to je istoèna strana.

¹⁹ A južna strana prema jugu od Tamara do vode Merive u Kadisu, duž potoka do velikoga mora. I to je južna strana prema jugu.

²⁰ A zapadna æe strana biti veliko more, od te međe do prema ulasku u Emat; to je zapadna strana.

²¹ I razdijelite tu zemlju među se po plemenima Izrailjevijem.

²² A razdijelite je u našljedstvo među se i među inostrance koji se bave među vama, koji bi izrodili sinove među vama, i oni neka su vam kao domorodac među sinovima Izrailjevijem, s vama neka dobiju našljedstvo među plemenima Izrailjevijem.

²³ I u kom se plemenu inostranac bavi, u onom mu podajte našljedstvo, govori Gospod Gospod.

48

¹ A ovo su imena plemenima. Od kraja prema sjeveru, uz put Etlonski kako se ide u Emat i Asarenan, na među Damaštansku na sjever pokraj Emata, od istoène strane do zapadne, Danovo, jedno.

² A uz među Danovu, od istoène strane do zapadne, Asirovo, jedno.

³ A uz među Asirovu, od istoène strane do zapadne, Neftalimovo, jedno.

⁴ A uz među Neftalimovu, od istoène strane do zapadne, Manasijino, jedno.

⁵ A uz među Manasijinu, od istoène strane do zapadne, Jefremovo, jedno.

⁶ A uz među Jefremovu, od istoène strane do zapadne, Ruvimovo, jedno.

⁷ A uz među Ruvimovu, od istoène strane do zapadne, Judino, jedno.

⁸ A uz među Judinu, od istoène strane do zapadne, neka bude prinos što æete prinijeti, dvadeset i pet tisuæa lakata u širinu, a u dužinu kao koji drugi dio, od istoène strane do zapadne, i svetinja da bude usred njega.

⁹ Prinos koji æete prinijeti Gospodu, neka bude od dvadeset i pet tisuæa lakata u dužinu i od deset tisuæa u širinu.

¹⁰ I taj æe sveti prinos biti sveštenicima, sa sjevera dvadeset i pet tisuæa lakata u dužinu, a sa zapada deset tisuæa u širinu, i s istoka deset tisuæa u širinu, a s juga dvadeset i pet tisuæa

u dužinu; i svetinja Gospodnja da bude usred njega.

¹¹ To æe biti sveštenicima posveæenijem izmeðu sinova Sadokovijeh koji držaše što sam naredio da se drži i ne zađoše kao drugi Leviti, kad zađoše sinovi Izrailjevi.

¹² Njihov æe biti sveti prinos od zemlje, svetinja nad svetinjama, uz međe Levitske.

¹³ A Leviti da imaju uz međe sveštenieke dvadeset i pet tisuæa lakata u dužinu, i deset tisuæa u širinu; sva dužina da bude dvadeset i pet tisuæa, a širina deset tisuæa.

¹⁴ A od toga ništa da ne prodaju ni promjenjuju, ni da prenose prvina zemaljskih, jer je svetinja Gospodu.

¹⁵ A pet tisuæa lakata što ostaje u širinu prema dvadeset i pet tisuæa biæe mjesto posveæeno, za grad, za naselje, i za podgraða, i grad da bude usred njega.

¹⁶ A ovo da mu je mjera: sa sjeverne strane èetiri tisuæe i pet stotina lakata, i s južne strane èetiri tisuæe i pet stotina, i s istoène strane èetiri tisuæe i pet stotina, i sa zapadne strane èetiri tisuæe i pet stotina.

¹⁷ I podgraðe æe biti dvjesta i pedeset lakata sa sjevera, i dvjesta i pedeset s juga, i dvjesta i pedeset s istoka, i dvjesta i pedeset sa zapada.

¹⁸ A što ostane u dužinu prema svetom prinosu, deset tisuæa lakata na istok i deset tisuæa na zapad prema svetom prinosu, od toga dohodak neka bude hrana slugama gradskim.

¹⁹ A sluge koje æe služiti gradu biæe iz svijeh plemena Izrailjevijeh.

²⁰ Sav ovaj prinos, dvadeset i pet tisuæa lakata uz dvadeset i pet tisuæa, èetvrtast, prinijeæe u prinos sveti za dostojanje gradu.

²¹ A što ostane s obje strane svetom prinosu i dostojanju gradskom, prema dvadeset i pet tisuæa lakata prinosa do međe istoène, i sa zapada prema dvadeset i pet tisuæa lakata duž zapadne međe prema dijelovima, to da je kneževo; tako æe sveti prinos i svetinja doma biti u srijedi.

²² A od dostojanja Levitskoga i od dostojanja gradskoga, usred onoga što je kneževo, između međe Judine i međe Venijaminove, da je kneževo.

²³ A ostala plemena biæe: od istoène strane do zapadne strane, Venijaminovo, jedno;

²⁴ A uz među Venijaminovu, od istoène strane do zapadne, Simeunovo, jedno;

²⁵ A uz među Simeunovu, od istoène strane do zapadne, Isaharovo, jedno;

²⁶ A uz među Isaharovu, od istoène strane do zapadne, Zavulonovo, jedno;

²⁷ A uz među Zavulonovu, od istoène strane do zapadne, Gadovo, jedno;

²⁸ A uz među Gadovu s južne strane, na jug, međa je od Tamara do vode Merive u Kadisu, duž potoka do velikoga mora.

²⁹ To je zemlja koju æete ždrijebom razdijeliti plemenima Izrailjevijem u našljedstvo, i to su im dijelovi, govori Gospod Gospod.

³⁰ A ovo su krajevi gradu: sa sjeverne strane èetiri tisuæe i pet stotina lakata da bude mjera;

³¹ A vrata gradska da se nazovu imenima

plemena Izrailjevijeh, troja vrata sa sjevera; jedna vrata Ruvimova, jedna vrata Judina, jedna vrata Levijeva;

³² I s istoène strane èetiri tisuæe i pet stotina lakata, i troja vrata: jedna vrata Josifova, jedna vrata Venijaminova, jedna vrata Danova;

³³ I s južne strane èetiri tisuæe i pet stotina lakata da bude mjera, i troja vrata: jedna vrata Simeunova, jedna vrata Isaharova, jedna vrata Zavulonova;

³⁴ Sa zapadne strane èetiri tisuæe i pet stotina lakata, i troja vrata: jedna vrata Gadova, jedna vrata Asirova, jedna vrata Neftalimova.

³⁵ Unaokolo æe biti osamnaest tisuæa lakata, a ime æe gradu od toga dana biti: Gospod je tu.

Sveta Biblija
The Holy Bible in Serbian (Latin alphabet),
translated by Vuk Karadžić and Đura Daničić

Public Domain

Language: srpski jezik (Serbian)

Translation by: Vuk Karadžić, Đura Daničić

Vuk Karadžić translated the New Testament of the Bible in Serbian, publishing it in Vienna in 1847. Đura Daničić assisted Karadžić in that work, and later added an Old Testament translation, published in Belgrade in 1865. This copy was brought to you by eBible.org.

2018-11-11

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 18 Apr 2025 from source files dated 13 Dec 2023

b8f62a27-62f9-583b-a831-9166bce7ae27